

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Samlet og udgivet af Roskilde-Konvents
Psalmekomite.

Titel | Title:

Psalmebog : fremlagt for Konventet

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1850

Fysiske størrelse | Physical extent:

VI, 395 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

4. - 198.

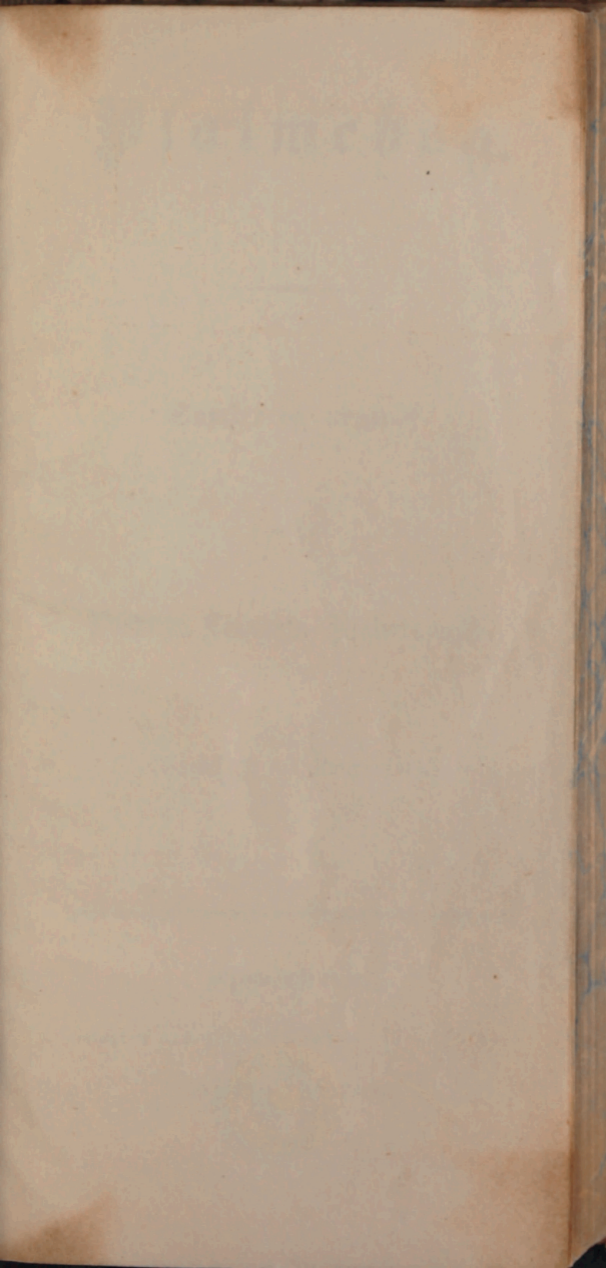
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 4 8°

1 1 04 0 8 02415 9

+ Rex

Psalmebog.

Samlet og udgivet

af

Roskilde-Konvents Psalmekomite.

(Fremlagt for Konventet).

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reibel.

Trykt hos Louis Klein.

1850.

Handwritten text, likely a title or author name, appearing as a mirror image or bleed-through from the reverse side of the page.

Samlet og udgivet

af

Højskole- og Universitets-Bibliotek

(Bibliotek for København)

København

Forlagt af Universitets-Biblioteket, N. N. N.

F o r o d.

Efterat det kjøbenhavnske Konvents Psalme-komite i Aaret 1846 havde opløst sig, overdrog Roskilde-Konvent os Undertegnede, som Komite, at udarbejde og forelægge det et Udkast til en ny Psalmebog. Flere Grunde, blandt hvilke vi fremhæve vore forskjellige Opholdssteder og Krigsforholdene, der kaldte den Ene af os til Hæren, forsinkede Arbeidet saaledes, at vi først nu see os i Stand til at fremlægge det for Konventet og for Almeenheten.

Det har været vort Formaal, at udarbejde en, efter Nutidens Tary og Trang afpasset Psalmebog, der ikke blot kunde bruges i Kirken, men ogsaa ved Huusandagt. Man vil derfor i Udkastet træffe Psalmer, der, baade ved Melodi og Indhold, mere have Præget af gudelige Folkesange, end af egentlige Kirkepsalmer. Men det er vor Overbeviisning, at den gudelige Folkesang, der forud blomstrede i Reformationens Dage, har en ny Fremtid for sig. Med det angivne Formaal for Øie, benyttede vi det hele, rige Forraad, der i Løbet af 4 Aarhundreder har samlet sig i den dansk-norske Menighed, og dette navnlig i dens Psalmebøger. Vi have ved Udvalget taget Hensyn til de forskjellige Afstygninger af Troeslivet, som findes indenfor Kirken. At hver enkelt af disse skal finde sig fuldkommen tilfreds med alle de valgte Psalmer,

kan der ikke fordres. Men vi have stræbt efter, at enhver kristelig Troesretning kunde finde Psalmer, og det Psalmer i et tilstrækkeligt Antal, som tiltalte den og tilfredsstillede dens Trang. Hvis man ikke vil gaae ind paa et saadant Billighedshensyn, maa, efter vor Formening, en almindelig Psalmebog for den danske, saavel som for den norske Kirke blive en Umulighed. Vi have endog saa, skøndt ikke uden Betænkelse, indrømmet Billighedshensynet saa meget, at vi af et Par hyppig brugte Psalmer stille to Redactioner ved Siden af hinanden, den evangeliske Psalmebogs nemlig og en anden.

Enhver, som har tænkt noiere over hvad der udtræves af en Psalmebog, maa indrømme, at visse Forandringer nødvendigviis maae foretages ved flere af de Psalmer, der indlemmes i den. Man træffer for Exempel Psalmer, i hvilke enkelte Vers ere smukke, medens de øvrige ere ubetydelige, og skal en ny Psalme nu dannes af disse smukke Vers, maa der foretages smaa Læmpninger ved dem. Eller man har Psalmer, der, med Hensyn til Fodmaal og Ritm, ikke passe til deres Melodier; eller andre Psalmer med flødende Udtryk og Bendinger, eller atter andre, der bestaae af om trent en Snees Vers, og paa Grund af deres Længde næsten ere ubrugelige. Saadanne og lignende Grunde have bevæget os til at foretage Ændringer, ved hvilke vi dog ofte have havt for Forgængere at slutte os til, i Tillægget og i Proveheftet, i Hjorts og Bexels Samlinger. Med Hensyn til disse Læmpninger, der altid høre til den vanskeligste Deel af en Psalme-samlers Arbejde, er Vanskeligheden i en ikke ringe Grad forøget derved, at vi have været flere om Arbejdet, og hver medbragt sin særegne Smag og Retning. Vi have i det Hele stræbt at bevare Psalmernes oprindelige Karakter og kun tilladt os varsome Ændringer,

skjøndt vi villig indrømme, at vi ofte kunne have feilet. Læmpningerne maatte undertiden foretages ved nulevende Forfatteres Arbeider. I denne Anledning kunne vi ikke undlade at udtale Haabet om, at Forfatterne, efterat have sat sig ind i den os givne Opgave, ikke ville miskjende Bevæggrundene hertil. Ved et Par længere Psalmer have vi troet det hensigtsvarende, baade at give Psalmen i sin Heelhed og af enkelte mellem dens Vers at danne en mindre Psalme, der da er særskilt aftrykt.

Vi have foretaget et Udvalg, som vi fortrinlig ville anbefale til Høimessepsalmer. Imidlertid danne disse ikke noget særegt Afsnit af Psalmebogen, men findes paa de Steder, hvor de høre hen, medens et Register er optaget over dem og kan tjene til Anviisning, naar man maatte ønske at bruge dem,

Hvad Psalmernes Ordning angaaer, have vi stræbt at gjøre denne saa simpel og overskuelig som mulig, og til den Ende lagt Troesartiklerne til Grund. De fleste Psalmer, som i andre Psalmebøger findes under Rubrikken „for særskilte Tilfælde,“ have vi anvist deres Plads under „Gud Fader,“ da de forekom os at behandle Gjenstande, som nærmest kunde indordnes under Begrebet af et Forsyn. For ikke at gjøre Indholdsangivelsen altfor indviklet, have vi undladt, der at opføre flere af de mindre Underafdelinger, hvorimod man vil finde disse i selve Psalmebogen, enhver paa sin Plads.

Vi tillade os at aflægge vor Tak for ydet Bistand til Herr Magister M. Hammerich, Herr Organist Berggreen, Herr Fr. Paludan Müller og Herr Cand. theol. C. J. Brandt. Den Første af disse har deeltaget med i den sidste Afgjættning af de i Forveien udvalgte Psalmer. Den Anden har været saa god at giennemsee Psalmerne i musikalsk Henseende. Til nogle af dem har han ansat to Melodier, af hvilke han da

vil have den først ansatte fortrinlig anbefalet. Han bemærker i Almindelighed, at Melodierne ofte kun daarlig svare til Textens Karakter; og af denne Grund har han ogsaa forkastet flere af de i evangelist-kristelig Psalmebog anførte Melodier, og, skøndt Textens Fodmaal godt passer til dem, hellere ladet saadanne Psalmer foreløbig henstaae uden Melodi. Hvis forøvrigt vort Udkast skulde vinde nogen videre Udbredelse, vil en ny Melodisamling blive en Nødvendighed. Flere af dets Psalmer have endnu slet ingen Melodier, andre gaae ikke efter egentlige Choralmelodier, men ere, saavel med Hensyn til Musikken som Texten, gudelige Folkesange, der endnu kun ere bekjendte i snævrere Kredse.

Idet vi nu saaledes have endt vort Hverv og fremlægge Udkastet til en ny Psalmebog, er det vort inderlige Ønske, at Kristne maatte føle sig tiltalte af den Aand, der gaaer igjennem det, og at det ogsaa maatte være os givet, at have bidraget vor Skjærv til den aandelige Sangs Opblivelse. Dertil skjenk Gud sin Belsignelse!

Kjøbenhavn, Juni 1850.

I Roskilde-Konvents Psalmekomite.

Fr. Hammerich. J. S. Senger. C. Pram Gad.

Den christne Tro i Almindelighed.

Lovsange og den treenige Guds Væsen
og Egenskaber.

Egen Melodi.

1. Giv mig, Gud, en Psalmetunge,
Saa jeg ret for dig kan sjunge
Høit og lydelig;
Saa jeg føle kan med Glæde,
Det er sødt, om dig at kvæde
Og lovsprise dig!

2. Himlene din Glands forkynde;
Lad hver Morgen mig begynde
Dagen med din Priis;
Og naar Aftenklokken ringer,
Lad min Sang paa Lærkevinger
Stige ligerviis!

(Credo.)

Egen Melodi.

2. Vi troe, vi Alle troe paa Gud,
Himlen skabte han og Jorden;
Vor Fader er den Herre Gud,
Mennesken hans Børn er vorden;
Dagligt Brød han vil os give,
Med sin Naade hos os blive,
Altid han i Nød og Fare
For alt Ondt os vil bevare.
Vi troe paa ham, hans Guddomsmagt
Er Jord og Himmel underlagt.

2. Vi Alle troe paa Jesum Christ,
Herren til Gud Faders Ære,
Den Guds Genbaarne, Jesum Christ,
Som vor Frelser vilde være.

Han et Menneſke er vorden,
 Korsfæſt, død og lagt i Jorden,
 Men han lever, vor Forſoner,
 Hos Guds høire Haand han throner;
 Derfra han kommer vældelig,
 Naar han ſkal dømme Jorderig.

3. Vi troe og paa den Helligaand,
 Gud med Faderen og Sønnen,
 Den Sandheds, Kraftens, Trøſtens Aand
 Vidner med vor Aand i Bønnen.
 Chriſti Kirke han opbygger
 Dg dens Samfund overſkygger,
 Han for hver bekymret Synder
 Fred i Jeſu Død forkynder,
 Forviſſer os, vi ſkal opſtaa
 Dg til et evigt Liv indgaae.

(Te deum.)

Egen Melodi.

Eller: Fra Himlen høit komme vi nu her.

3. O store Gud, vi love dig
 Af Hjertens Grund evindelig!

2. Hvo er ſom du i Herlighed,
 Hvo er ſom du fra Eviighed?

3. Dit Navn lovsynge Cherubim,
 Dit Navn lovsynge Seraphim.

4. Dg med de høie Engles Chor
 Lovsynge dig den frelſte Jord.

5. Hellig eſt du, vor Gud,
 Hellig eſt du, vor Gud,
 Hellig eſt du, vor Gud,
 Jehovah, Zebaoth!

6. Du ſkabte Verden, og din Magt
 Er Jord og Himmel underlagt.

7. Propheterne kundgjorde dig,
 Apoſtlerne forkyndte dig,
 Dg Martyrſkaren priſte dig
 I Dødens Stund høitidelig.

8. Dg al den ganſke Chriſtenhed
 Lovpriſer dig for Liv og Fred.

9. Ja, evig Tak, Gud Fader from,
Dg dig, Gud Søn, som til os kom!

10. Dig Helligaand, hvis Guddomsrøst
I Kirken skaber Liv og Trost!

11. Du Vrens Konge, Frelser kjær,
Velkommen og velsignet vær!

12. Du lagde ned dit Herredom
Dg fødtes i et Krybberum.

13. Du vied Støvets ringe Dragt
Til Straaleglands og Himmelspragt;
Vor Synd du bar, vort Nag du brød
Dg lydig blev til Korsets Død.

14. Du feierrig af Grav opstod
Dg lagde Døden under Fod.

15. Til Himlen herliggjort du foer
Dg throner høit i Englechor.

16. Du sidder ved Guds høire Haand,
Men i din Kirke boer din Aand.

17. O Helligaand, vort Hjerte kjær,
Velkommen og velsignet vær!

18. Du vækker op til Liv og Lyst
Alt Sandt og Godt i Christnes Bryst,
Du samler Folket i din Favn,
Dg skaber Fred i Jesu Navn.

19. I dig vi har det sikke Pant,
At Naadens Ord er vist og sandt;
Du er det store Guddoms-Bliv,
Som skaber evigt Lys og Liv.

20. Halleluja! vor Sorg er slukt,
Os Eden er igjen oplukt!

21. Halleluja! vor Fryd er stor,
Guds Aand i Støvets Hytte boer!

22. Halleluja! evindelig
Gud glæder os i Himmerig!

23. O store Gud, vi love dig
Af Hjertens Grund evindelig!

24. Al Adams Slægt istemmer glad
Cherubers og Seraphers Kvad:

Hellig, kjærlig, mægtig, viis!
 Evig Ære, Lov og Priis
 Alle vide Begne fra
 Bære dig! Halleluja!

(Gloria in excelsis.)

Egen Melodi.

4. Alene Gud i Himmerig
 Skal Lov og Priis tilhøre!
 Han skabte Alt saa viselig,
 Til Held han Alt vil føre;
 Til syndig Jord han sendte Fred,
 Med Velbehag han skuer ned
 Til hver, som ham vil takkes.

2. Gud, du gav selv dig Faders Navn,
 Som Børn vi dig tilbede;
 Vi finde Tryghed i din Favn,
 Du hører, naar vi bede;
 Din Bælde uindskrænket er,
 Alt, hvad du byder, see det skeer;
 Vel os for saadan Herre!

3. O Jesu, Guds eenbaarne Søn,
 Til Held for os udfaaret,
 Du kom til Adams faldne Røn,
 Blevst hadet, spottet, saaret!
 O vor Forsoner, sendt fra Gud,
 Annam vor Bøn og fri os ud
 Fra hvad os kan fordærve!

4. O Helligaand, det er dit Værk,
 At Sandheds Lys vi finde,
 I Kamp du gjør den Svage stærk,
 At han kan Seier vinde!
 Før os ved Tro og Kjærlighed
 Til Maalet frem, til Salighed,
 Bønher, bønher os! Amen.

(Gloria in excelsis.)

Egen Melodi.

5. Alene Gud i Himmerig
 Skee Tak for al hans Raade!

Han vogter os saa faderlig,
 Afvender Bæe og Baade;
 Gud har i os sit Velbehag,
 Oprunden er nu Fredens Dag,
 Al Usfred er tilende.

2. Vor Tak, vor Lovsang og vor Priis
 Fra Støvet skal opstige
 Til dig, Gud Fader, stærk og viis,
 Som styrer Verdens Rige;
 Din Bælde uden Grændser er,
 Alt, hvad du byder, see det skeer;
 Vel os for saadan Herre!

3. O Jesu, Guds eenbaarne Søn,
 Som throner hos din Fader,
 Du reiste Adams faldne Rjøn,
 Du aldrig os forlader!
 O du Guds Lam, som for os led,
 Annam vor Bøn og lad din Fred
 I vore Hjerter bygge!

4. O Helligaand, vor Hjælp og Trost
 Mod Djævlens Bold og Snare!
 Hver den, som Jesus har forløst,
 I Troen du bevare,
 I Troen paa hans Frelserdød,
 I Haabet om den Hvile sød,
 Som kun ved ham kan vindes!

Mel. Lovet den Herre, den mægtige Konge
 med Gæ.

6. Lovsynger Herren, den evige Konge
 med Gæ,
 Lov ham, min Sjæl, og stem i med de
 himmelske Hæere!

Lad nu din Sang,
 Baaren af Harpernes Klang,
 Jublende Priis ham frembære!

2 Lovsynger Herren, som Alting mi-
 skundelig leder,
 Som med de mægtige Hænder sin Skab-
 ning omfredet!

Tak ham, o, Sjæl,
 Styrke og Glæde og Held,
 Alt han dig naadig bereder!

3. Lovsynger Herren! Betsignelse kom
 fra det Høie,
 Kom til vort Arbeid og styrkede os i vor
 Nøie;

Synlig vi kan
 Spore i Stad og paa Land
 Forsynets vaagende Die.

4. Lovsynger Herren, den Fader, som
 Sønnen udsendte,
 For os til Liv og til Glæde fra Døden
 at hente!

Jesus steg ned,
 Syndere gav han sin Fred;
 Salighed tør vi forvente.

5. Lovsynger Herren, som bærer den
 evige Krone!
 Jorderig er kun hans Skammels, men Him-
 len hans Throne;

Hans er al Magt,
 Ære og Priis være bragt
 Ham, om hvem Himlene tone!

6. Lovsyng da Herren, min Sjæl, med
 de himmelske Hære,
 Hvad som har Aande ophøiet hans Navn
 og hans Ære!

Han er dig god,
 Alt, gjør ham aldrig imod!
 Amen, hans Aand dig det lære!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

7. Op hver, som Jordens Kreds beboer,
 Lovsynger Gud med Fryd!

Hans Lovsang lyde fra vor Jord
 :: Blandt Engles Jubellyd! ::

2. Os Alle Liv og dagligt Brød
 Han giver usfortjent,

I al vor Kummer, al vor Nød

∴ Har han os Redning sendt. ∴∴

3. Som Syndere vi for ham staae,

Dog han langmodig er;

Han tidt det leder, saa vi faae

∴ For Straf Belgjerninger. ∴∴

4. Han være os fremdeles blid

Dg frelse os af Nød,

Han signe faderlig vor Flid

∴ Dg give dagligt Brød! ∴∴

5. Hans Naade staae os kraftig bi,

Imens vi vandre her,

At vi fra Synden blive frie

∴ I Gjerning og Begjer! ∴∴

6. Han styrke os i virksom Tro

Paa Herren Jesum Christ,

At stadig ham vi lyde froe,

∴ Trods Fiendens Magt og List! ∴∴

7. Da mens vi gennem Livet gaae,

Er Gud os Sol og Skjold,

Dg naar vi Livets Ende naae,

∴ Er Gud os Sol og Skjold! ∴∴

Egen Melodi.

8. Nu takker Alle Gud

Dg priser høit hans Naade!

Han styrer Alt, hvad skeer,

Til Gavn og evig Vaade;

Han fra vor Fødselsstund

Har ført os faderlig,

Dg os vor Trang og Tarv

Tildeelt saa viselig.

2. Den eviggode Gud,

Han give os herefter

Til Legem og til Sjæl

Fred, Sundhed, Held og Kræfter;

Men fremfor dette Alt

Han give, at vi maae

Bed Tro og Lydighed

I Naade hos ham staae!

3. Gud Fader evig fsee
 Lov, Tak og Priis og Ære,
 Gud Søn, og Helligaand
 Høilovet evig være!
 Du Kraftens, Raadens Gud,
 Som altid var og er,
 Velsign al Jordens Slægt
 Og hver af os især!

Mel.

9. Christne, synger høit i Chor:
 Gud, vor Gud, er evig stor,
 Hellig, mægtig, god og viis,
 Ham tilhører Lov og Priis!
 Himmel stemmer i med Jord
 I et evigt Jubelchor;
 Amen, ja vor Gud er stor!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

10. Til dig opløste vi vor Bøn,
 O du Gud Fader og Gud Søn
 Og Helligaand tillige.
 Hvor stor er dog din Thrones Pragt,
 Hvor vældigt er dit Scepters Magt,
 Hvor herligt er dit Rige!

Dit Ord

Vor Jord

Rigt velsigner;

Intet ligner,

Gud, den Raade,

Som du kjærlig lader raade.

2. At du est herlig, stærk og stor,

Den høie Himmel, vide Jord,

Og dybe Hav betegne;

See, Havet er en Draabe Vand,

Og Jorden som et Solegran

Udi din Haand at regne.

Jld, Vand,

Luft, Land,

Hver en Kjerne,

Hver en Stjerne,
 Hver en Draabe
 Herrens Herlighed udraabe.

3. I Ordet seer jeg lige ind
 Udi dit hjertemilde Sind
 Og i dit Raaderige;
 Jeg seer en bundløs Kjærlighed,
 Jo meer jeg seer, desmindre veed
 Jeg, hvad jeg ret skal sige.

Alt, hvad
 Skal glad
 Jeg fornemme,
 Da, naar hjemme
 Jeg skal være,
 Gud, hos dig i Fryd og Gæde!

4. Op da, min Sjæl, fra denne Jord
 Til Gud, som hist i Lyset boer,
 Hvor alle Engle vrimle,
 Hvor alle Helgens Frydesang
 Gjennem Himles Himle!

Hvor hver
 Især
 Lægger Kronen
 Ned for Thronen
 Og tilhobe:
 Hellig, hellig, hellig raabe!

Mel.

11. Stor er du Gud! Utalte Eng-
 les Hære
 Forkynde høit din Herlighed og Gæde,
 Min Gud, som over Himles Himle boer!
 See, Tordners Brag og Baarens blide
 Gæde,
 Dg Nattens Mulmog Solens Glandsforkynde
 Alt du er stor!

2. Naar du til Doms vil hele Slæg-
 ter falde,

Dg Jorden skjælver, stolte Stæder falde,
 Jeg seer din Magt og skjælver taus for den.
 Du byder Fred, og Skabningen sig fryder,
 At du, hvis Magt al Skabningen adlyder,
 Er Støvets Ben.

3. Ei Dødens Skræk, ei Gravens
 skumle Skygger
 Forfærde den, som paa din Naade bygger,
 Jeg vandrer glad mod Evigheden hen;
 Frimodig seer jeg Døden, naar den kommer,
 Frimodig jeg fremstaaer for dig, min
 Dommer,
 Min Gud, min Ben!

Mel. Brede din afvend.

12. Uvidende, dit Die mig ransager,
 Min uudsørte Tanke du opdager,
 Du følger mig paa alle mine Veie,
 Staaer ved mit Leie!

2. Gud, hvor kan jeg mig for dit Na-
 syn dølge,
 Hvor flyer jeg hen, hvor du kan ikke
 følge?

Soer jeg til Himlen, der er du tilstede,
 Der er dit Sæde!

3. Dg soer jeg ned i Havets dybe Huler,
 Da er du der, forgjæves jeg mig skjuler;
 Ja, gif jeg did, hvor Morgenrøden gryer,
 Jeg dig ei flyer.

4. Dg kunde jeg mig ind i Natten
 svøbe,
 Den skulde mig som Middagslyset røbe;
 Thi Mørket, som du om Naturen hænger,
 Du gjennemtrænger.

5. Ransag mig Gud, prøv mig til
 alle Tider
 Dg hold mig fast der, hvor du seer jeg glider,
 At naar engang mig Evighed omsavner,
 Jeg dig ei savner!

Mel.

13. Hvi skjælver du, naar sig Dr-
fanen hæver,
Naar Tordnen ruller, og naar Jorden
bæver,
Naar Løgn og Last og Tvedragt Klo-
den hærger
Dg sig mod Dyd og Sandhed sammen-
sværger?
Forgjæves vorder Lysets Gud bekriget,
Thi hans er Riget!

2. Hvi svigter du, naar Livets Bane
byder
Dig Torne kun, naar Provens Time lyder,
Naar ingen Ven i Kampen hos dig strider,
Dg Haabets Stjerne ned bag Skyen glider?
Glem ei, med hvem som Barn du sluttet
Pagten,
Thi hans er Magten!

3. Hvi jubler du, naar dine Planer
lykkes,
Naar Wreskrandsen paa din Jøse trykkes?
Hvad er dog al din Storhed, al din Styrke?
Et Bærk af ham, hvem Jord og Himmel
dyrke;
Ydmyg dig, Støv, kun Kongers Konge
være
Alene Wre!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

14. O Gud, vor Gud vi prise dig,
Din Godhed vi tilbede,
Og Syndere du faderlig
Fra Ondt til Godt vil lede.
Gaae vi end frem paa Syndens Bei,
Og Bedrings Tid du nægter ei,
Langmodig est du, Herre!

2. Men Straffens Time kommer vist,
Naar Raadens Stund forsømmes,
Enhver forhærdet Synder hist

- Retfærdigen skal dømmes.
 Lyksalig den, som kjender her
 Det Gne, som fornødent er,
 Og, Gud, din Stemme hører!

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

15. Gud, hvor er din Godhed stor,
 I din Himmel, paa din Jord!
 Intet Menneskes Forstand
 Noksom den ophøie kan.
 Gode Gud, din Miskundhed
 Strømmer daglig til os ned,
 Bliver alle Dage ved.

2. Tak for Alt, hvad godt vi nød,
 Huus og Hjem og dagligt Brød,
 Tak for Jordens Frugtbarhed,
 Tak for Lande-Ro og Fred!
 Milde Gud i Himmerig,
 Jord og Himmel prise dig,
 Du velsigner faderlig.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

16. Hvert et Lys i Livets Nat,
 Hver en Trost i Livets Smerte,
 Hver en Glæde i vort Hjerte,
 Hver en Sjæls og Legems Skat,
 Alt, hvad Skjont vort Die skuer,
 Alt, hvad Herligt Anden veed,
 Alt, hvad mildt i Hjertet luer,
 Skabte, Gud, din Kjærlighed!

2. Den er alt det Godes Rod,
 Den er alt det Sandes Kilde,
 Den udvælder aarle, silde
 I en klar og deilig Flod;
 Gjennemstrømmer Livet stille,
 Gjør det frugtbart; smukt og rigt,
 Lader Himlens Straaler spille
 Paa dets Blomster yndeligt.

3. Ja, du store, milde Gud,
 Du ved Faderkjærligheden

Skaber atter her et Eden,
 Sletter Synd og Sorrig ud!
 Ogsaa mig, den store Synder,
 Frelste du i Jesu Navn;
 Liv og Salighed forkynnder
 Mig din aabne Fadersavn.

Egen Melodi.

17. Til Himlen rækker din Miskund-
 hed, Gud,
 Din Trofasthed naaer dine Skyer;
 Din Retfærdshaad over Bjergene ud
 Er strakt over Dale og Byer.

2. Som Himlenes Favn er din Kjær-
 lighed, Gud,
 Som Havenes Dyb dine Domme;
 Til Frelsen fører du Sjælene ud,
 Vil Skabningens Suk ihufomme.

3. Hvor dyrebar er dog din Mi-
 skundhed, Gud,
 Hvor Menneſkebørnene bygge!
 I Mulm er Kjærlighedsvingen bredt ud,
 Vi skjule os under dens Skygge.

4. Du kvæger i Orken den tørstende
 Sjæl,
 Du bjerger den bævende Due;
 Hos dig er Livets det evige Bæld,
 Og Lys i dit Lys skal vi skue.

Mel. Store Gud, som dig til Tre.

18. Mildhed, Kjærlighed og Glæde
 Er, o Gud, din Thrones Pragt,
 Sandhed er dit Herresæde,
 Lyset er din Klædedragt;
 Hvad du gjør, er stort og mægtigt,
 Skjøndt man agter lidt derpaa,
 Eller kan det ei forstaae;
 Dog er Alt saa saare prægtigt.
 Lys og Ret er al din Bei,
 Skjøndt det ofte kjendes ei.

2. Ingen kan din Magt bestride,
 O du store Almagts Gud!
 Verdens Magter maae tilside,
 Naar din Sag du fører ud;
 Hvad du vil, kan ei forrykkes;
 Som din stærke Lynild ei
 Fattes nogensinde Bei,
 Saa maa og din Gjerning lykkes.
 Hvor er nogen Ting saa stærk,
 At den hindrer Herrens Værk?

3. Uden Ende, uden Naade
 Er din Fader=Misfundhed
 Og uftigelige Naade,
 Som os daglig er beredt.
 Lad din Kundskabs Lys oprinde
 Og bestraale min Forstand,
 Giv, at Hjertet juble kan
 Bed dit dyre Navn derinde;
 Gjør mig ved din Guddoms=Blød
 Ret i Andagt luerød!

Mel. Hvo ifkun lader Herren raade.

19. Skjon er den Jord, som vi betræde,
 Og Himlens lyse Hvælving stærk,
 Dog skal de ældes som et Klæde
 Og falde hen som Almagts Værk;
 Men han, hvis Bink dem kaldte ud
 Af Intet, han er evig Gud.

2. See, Solen stiger frem og daler,
 Og Dage komme, Dage gaae,
 De skjonne Blomster, Baaren maler,
 De falme, visne hen, forgaae;
 Alt hvirvles i Omverlinger,
 Men evig Gud den Samme er.

3. Du Herre var og er den Samme,
 Du bliver uforanderlig;
 Thi skal det Haab ei staae til Skamme,
 Som jeg grundfæstet har paa dig;
 Du signe kan og signe vil,
 Har evig Magt og Lyst dertil.

4. Saa svinde kun al jordiff Glæde,
 Saa svige kun hvert jordiff Held!
 Naar Sorgen vil mit Die væde,
 Da vaagner Haabet i min Sjæl;
 Paa Gud jeg tør forlade mig,
 Thi han er uforanderlig.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

20. Af, som en Drøm er Manges Liv,
 Og tomt som Bolgens Skum blandt Siv,
 Et Daarfskabs Spil, der ei bestaaer,
 Men snart forgaaer
 Som lette Sky i stormfuld Vaar.

2 Kun du, min Gud, den Samme er,
 Trods al Omkiftten, fjern og nær;
 Om Bjerger sank og Dale steg,
 Du aldrig veg
 Fra den, som ei sin Frelser sveg.

Troen paa Gud Fader.

1. Skabelsen.

Egen Melodi.

21. Op al den Ting, som Gud har gjort,
 Hans Herlighed at prise!
 Det Mindste, han har skabt, er stort
 Og kan hans Magt bevise.

2. Gif alle Konger frem paa Rad
 I deres Magt og Vælde,
 De mægted ei, det mindste Blad
 At sætte paa en Nælde.

3. Det mindste Græs, jeg undrer paa
 I Skove og i Dale,
 Hvor skulde jeg den Viisdom faae,
 Om det kun ret at tale?

4. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
 At alle Skove vrimle,

De mange Fuglesving, der seer
Op under Herrens Himle?

5. Hvad skal jeg sige, naar jeg gaaer
Blandt Blomsterne i Enge,
Naar Fuglesangen sammenslaaer
Som tusind Harpestreng?

6. Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
I Havets dybe Grunde
Dog kun saa lidt kan sige ind
Dg seer saa mange Munde?

7. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
Hvor Stjernesloffen blinker,
Hvor mildt enhver imod mig leer
Dg op til Himlen vinker?

8. Hvad skal jeg sige, naar jeg op
Til Gud i Anden farer
Dg seer den store Kæmpetrof
Af blide Engleskarer?

9. Hvad skal jeg sige? Mine Ord
Bil ikke meget sige;
O Gud, hvor er din Viisdom stor,
Din Godhed, Magt og Rige!

10. Op, stemmer alle Folk paa Jord
Med Jubeltoner sammen:
Halleluja, vor Gud er stor!
Dg Himlen svare: Amen!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

22. Guds Priis forkynde Himlene,
Hvor Stjernehærens Tusinde
Hans Almagts Roes udbrede;
Hans Tempel er det vide Rum,
Naturen er hans Helligdom,
Alverden ham tilbede!
Kommer, kommer, hver sig bøie
For den Høie,
Dg bekiende:

Herrens Magt er uden Ende!

2. Den Dag den anden Budskab bær:
Høiprifelig Alherren er

I alle Verdens Riger!
 Den samme store Tidende
 Om Gud, vor Gud, den Herlige,
 Een Nat den anden siger.
 Alt i Verden kan os lære:
 Gud er Herre,
 Gud er Fader,
 Alles Herre, Alles Fader!

3. End lod du ved dit Ord og Bud,
 Tak være dig, al Naadens Gud!
 Et større Lys oprinde;
 Hvad i din skønne Verden her
 Bort Die ikkun dunkelt seer,
 Vi der opklaret finde.
 Herre, Fader, lad din Ære
 Altid være
 Os for Die,
 Til vi see dig i det Høie!

Met. O glade Budskab for mit Hjerte.

23. Vor Sjæl er dertil født og baaret,
 I Gud at vorde skøn og rig,
 Og dertil af ham selv udkaaret,
 At vorde ham, sin Skaber, lig.
 Hvo kan den Ære noksom prise,
 Som Herren os har villet vise?

2. Her var en Hellighed at finde,
 Som Englens, der Guds Ansigt saae,
 Ei mindste Smitte var derinde
 I Sjælens Bæsen og Attraa;
 Her kunde ingen Mangel være,
 Thi Gud var Sjælens Lys og Ære.

3. Den drak af samme Livsens Kilde,
 Hvoraf den selv var kommet frem,
 Den søgte kun, hvad Herren vilde,
 Og Paradiset var dens Hjem;
 Paa Jord den havde Himlen fundet,
 Thi den var ret med Gud forbundet.

4. Det var Uskyldighedens Dage,
 De som en Morgendrom forsvandt;

Et Gjenskin vender dog tilbage,
 Hvor Hjertet Fred i Jesu fandt,
 Dg Paradiset atter vinker
 Den frelstste Aand, hvor Stjernen blinker.

Mel. Op al den Ting, som Gud har gjort.

24. O gode Gud, vi takke dig,
 Dit Navn vi prise hjertelig,
 At du har skabt din Englehær,
 Som dig omringer, fjernt og nær.

2. De Himmelglands og Klarhed har,
 De see dig, Herre, aabenbar,
 De for dit Afsyn glade staae,
 Din Røst de altid høre paa.

3. De slumre ei, de hvile ei,
 De gaae, hvor du dem viser Bei,
 De glæde sig i Himmerig,
 De tjene dig paa Jorderig.

4. De stige ned fra Himlens Blaa
 Dg vogte kjærlig dine Smaa,
 De leire sig samdrægtelig
 Om Alle dem, der frygte dig

5. Derfor, o Gud, vi takke dig
 Dg prise dig saa hjertelig,
 At du har skabt din Englehær,
 Som er hos dig og os dog nær!

2. Forsknet.

a. Opholdelsen og Bestyrrelsen.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

25. Giv jeg, o Herre, følger dig,
 Dg Haabet til dig sætter.

Da veed jeg vist, du hjælper mig
 Dg saa min Lod indretter,
 At jeg i mine korte Aar

Min Deel med Gud og Wren faaer;
 Det Haab min Byrde letter.

2. Deel derfor til mig, hvad du seer
 Der mig kan gavnligt være,
 Jeg takker og vil Intet meer

I Verden her begjere!
 Du rammer selv min bedste Larv
 Og giver Himmelen til Arv
 Med evig Fryd og Ære.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

26. O gode Gud og Fader, hør
 Og hjælp mig ved din Raade;
 Giv Tro til dig, som det sig bør,
 Thi ene du kan raade!
 For dette Liv
 Saa meget giv,
 At jeg mig kan ernære;
 Giv, at jeg saa
 Dig bringe maa
 For Alting Lov og Ære!

2. Du hører Fugleungers Røst,
 Min Gud, du dem bespiser;
 Thi har og jeg den store Trøst,
 Du Miskundhed mig viser.
 Som Fader huld
 Du naadefuld
 Mig gjennem Livet fører,
 Og skjenker mig
 Saa rundelig,
 Hvad til min Rødtørst hører.

3. Det aldrig nogen Mand bedrog,
 At lade Herren raade,
 Om Herren gav, om Herren tog,
 Det blev dog Alt til Baade!
 Troer jeg ham vel,
 Gjør Ret og Skjel,
 Da hjælpes jeg og Mine:
 Min Lid staaer til,
 Gud aldrig vil
 Af Die slippe Sine.

Mel. Hvor godt er det i Jesu Arme.

27. Hvi vil du græmme dig for Livet
 Og hvad der hører Livet til?

Gud, som dig har det Første givet,
 Dig og det Andet give vil.
 Den lille Fugl, vor Herre nærer,
 Sig aldrig over Trang besværer,
 Er altid freidig, mild og vel,
 Gjør Mark og Skov til Paradiser
 Og ved sin Sang vor Herre priser,
 Imens vi græmme os ihjel.

2. See Lilien i grønne Dale,
 Hvo har vel smykket denne Brud?
 Hun skulde, om hun kunde tale,
 Dig skjæmme som en Tidsel ud.
 Kan Gud en Blomst saa høit begave,
 Hvad skal da du, min Sjæl, vel have
 For Brydelse og Herlighed,
 Som har den bedste Skjønhed arvet,
 Og er med Blodet purpurfarvet,
 Der over Jesu Kors flød ned!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

28. Min Gud, dit Navn jeg prise vil,
 Din Lov jeg vil udbrede,
 Din Godhed medens jeg er til,
 Med Tak jeg vil tilbede!
 Alt hvad jeg føler, hører, seer,
 Alt hvad i Liv og Død mig skeer,
 Er Miskundhed og Naade.

2. Mildt du oplod din runde Haand
 Og gav mig, hvad jeg haver,
 O, giv mig og en nøisom Aand
 Bed dine gode Gaver;
 Lær du mig dem at bruge ret,
 Og altid at betænke det,
 At Regnskabsstimen kommer!

Mel. Mit Hjerte hvi græmmer du dig.

29. Min Sjæl, hvi vil du græmme dig,
 Hvi frygter du saa ængstelig
 For Mangel og for Trang?

Sæt Haabet til den Herre Gud,
Som Altid skabte ved sit Bud.

2. Alt hvormed Verden her er fuld,
Det være Perler, Sølv og Guld,
Hvad heller jordiskt Gods;
En liden Stund det varer ved
Dg hjælper ei til Salighed.

3. Men den, Gud ynder, han har meer
End jordisk Gods og gyldent Leer,
Thi ham velsigner Gud;
Hans Rigdom er hans Sjælefred,
Hans Arv er Haab om Salighed.

4. O Gud, du est min Fader sand,
Dit Barn du ei forlade kan,
Hvor mørkt det end seer ud;
Jeg troer og veed det visselig,
At Hjælp du vil tilskikke mig.

5. Elias sig, hvo fødte dig,
Der Regn forholdtes underlig,
Dg Hungeren blev svar?
I Sidons Land, i Enkens Huus,
Gav Gud dig Brød og Oliefruus.

6. Til fremmed Land blev Joseph bragt,
I Lænker blev med Bold han lagt
For sin Gudfrygtighed;
Men Gud hjalp ham til Herrenavn,
Dg det blev meget Folk til Gavn.

7. Min Gud, du er endnu saa rig,
Saa mægtig og miskundelig,
Som du det altid var;
Bevar min Sjæl og gjør den rig,
Saa har jeg nok evindelig!

Egen Melodi.

30. Den, som mig føder, det er Gud,
min Herre,
Mig fattes ei, hvad Rødtørst mig mon være;
Paa grønne Eng gi'er han mig Ro
og Lise,
Dg tørster jeg, vil han mig Kilden vise;

For sit Navns Skyld han og min Sjæl
omvender

Dg naadelig den rette Bei mig kjender.

2. Om jeg end gaaer i Dødsens Dal
hiin mørke,

Vil jeg ei frygte, thi du est min Styrke;
Du est med mig, min Gud, i allenstunde,
Din Kjæp og Stav mig trøster mangelunde,
Du vil for mig dit Bord saa vel berede,
Ei lade mig med Sorg om Brødet lede.

3. Med Balsom du mit Hoved overgyder
Min Skaal er fuld af det, mit Hjerte fryder;
Din rige Naade altid hos mig blive
Den ganske Stund mens jeg er her i Live!
Saa skal jeg hjem til Herrens Bolig vende,
Naar min Udlændighed engang faaer Ende.

Mel. Vaagn op og slaa paa dine Streng.

31. Hvo er det, som mig kjærlig favner
Dg giver Hvile i sit Skjød?

Hvo gjør, at jeg slet Intet savner,
Hvo mætter mig med dagligt Brød?
Du, Herre, holder mig i Favn
Dg giver Bod for alle Savn.

2. Alt fra min spæde Barndoms Dage
Har det behaget dig, min Gud,
Igjennem Ondt og Godt at drage
Min Sjæl fra Verdens Lyster ud;
Jeg midt i al min Nød blev vaer
Den Omhu, som du for mig bar.

3. Med Sang jeg derfor vil dig ære,
Saalænge Tungen rører sig,
Tafoffer vil jeg dig frembære,
Saalænge Hjertet slaaer i mig;
Dg naar ei Læben længer kan,
Med Aandens Suk jeg stemmer an.

4. Af, modtag dog hvad jeg kan bringe
Af Lov og Priis fra Jorderig!
I Himlen skal det bedre klinge,
Naar jeg er bleven Engle lig;

J høie Chor jeg synger da
Dig Evigheds Halleluja!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

32. Din Kraft er i den Svage
stærk,

O Gud, vort Haab, vor Trost!

Vi bie paa dit Almagtsværk,
:,: Som læger Sorg og Brøst !:,:

2. Paa Mark og Ager rundt omkring
Dg under Himlens Blaa
Der skee saa underlige Ting,
:,: Som ikke vi forstaae. :,:

3 I Frostens visner Skov og Lund,
Men du helbreder dem,
Dg Spiren skyder, stærk og sund,
:,: Af døde Kjerner frem! :,:

4. Du tæller Dybets store Hær
Dg vogter Stjernens Bei,
Du er os Alle lige nær,
:,: Din Haand os glemmer ei. :,:

Mel. Paa Gud alene.

33. Min Bøn jeg sender,

O Fader, op til dig;
Min Tarv du kjender,
Thi du, du skabte mig.

O Livets Fader,
Du Alting nøie seer,
Seer hvad mig skader,
Dg hvad mig gavnligt er;
Hvad du tillader,
Alt til mit Bedste skeer.

2. Dig bør at raade
For Legem og for Sjæl;
Al Sorg og Baade
Du vender mig til Held.
Jeg knurrer ikke,
Naar Trang mig bøier ned,
Jeg beder ikke

Om Overflodighed;
 Hvad du vil skikke,
 Det vil jeg nøies med.

3. Ei vil jeg spørge
 Om mine Dages Tal,
 Ei vil jeg sørge,
 Naar jeg bortvandre skal.
 Min Tid og Alder
 Saa viist tilmaaler du;
 Naar du mig falder,
 Jeg gaaer med freidig Hu,
 Naar Hytten falder,
 Mit Haab, min Trost er du.

Mel. Jesu, din søde Forening at smage.

34. Evige Fader, som kjærlig regjerer
 Himmel og Jord ved dit mægtige Bud,
 Alt, hvad du skabte, ophøier og ærer,
 Lover og priser dit Forsyn, o Gud!
 Skulde jeg ene, uskjonsom forglemme,
 Hvad du saa faderlig gjorde for mig?
 Nei, jeg vil hæve min takkende Stemme,
 Hæve min Aand og mit Hjerte til dig.

2. Du har bevist mig din Godhed
 og Naade,
 Selv før jeg lærte at stamme dit Navn;
 Tidt har du frelst mig fra Fare og Vaade,
 Trofast du stedse har fremmet mit Gavn.
 Kiendte jeg Svage end ikke saa nøie,
 Hvad mig var tjenligt til Legem og Sjæl,
 Stedse mig fulgte dit vaagende Die,
 Stedse din Haand mig veiledte saa vel.

Mel. Gud Helt'gaand, i Tro os lær.

35. Gud ledte mig i Barndoms Aar,
 Selv før jeg kunde bede;
 Da var det alle Dage Vaar,
 Og Munterhed og Glæde.
 Den Faderhaand jeg kjendte ei,
 Som strøde Roser paa min Bei
 I mine sorgsfrie Dage.

2. Nu føler jeg og kjender det,
 Du var min Barndoms Leder,
 End gjør du Livets Byrde let,
 Og om min Fod du freder;
 Alt, hvad mig tjener, bedst du veed,
 Ja, Fader, du er Kjærlighed,
 Af dig jeg Alting haaber.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

36. Mig tjene alle Ting til Gavn,
 Naar ret jeg frygter Herrens Navn.
 Det Onde virke skal til Godt,
 Til evig Ære Verdens Spot;
 Jo meer min Uven gjør mig Harm,
 Desmeer jeg iler til Guds Barm.

2. Hvad Armod, Svaghed, Begemsbrøst
 End Gud mig sender, er min Trost:
 Han veed, hvad bedst mig tjene kan,
 Brød eller Nød, Viin eller Vand;
 Jeg faaer, hvad han mig tjenligt seer,
 Hvad vil jeg da begjere meer?

3. Om jeg end ei mit Dnske naaer,
 I samme Time, Dag og Aar,
 Som Hjertet daarligt fordre vil,
 Og Kjødets Tanke siger til,
 Jeg dog, naar Herrens Time slaaer,
 I rette Tid min Nødtørst faaer.

4. Saa frygt din Gud af Hjertens Grund,
 O kjære Siæl, lad Haand og Mund
 Og Hjerter følges altid ad,
 Vær til Guds Gjerning frisk og glad;
 Frygt Gud og vid, at Alting maa
 Til Gavn og Glæde for dig gaae!

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

37. Alting tjener dem til Bedste,
 Som i Sandhed elske Gud,
 Jeg til ham min Lid vil fæste,
 Af al Nød han frier ud;
 Fatter Kjød og Blod end ei

Hans den underfulde Bei,
 Tryk jeg mig dog overlader
 Til min eviggode Fader.

2. Vre, Sundhed, Fred og Leide,
 Sygdom, Armod, Fare, Spot,
 Alting skal paa mig arbeide,
 Til Gud har gjort Alting godt,
 Og sin Bygning ret fuldbragt;
 Jesus er som Grundvold lagt,
 Tryk paa ham min Tro sig hviler,
 Og til ham mit Haab heniler.

3. Skal jeg end i Kjødets lide,
 Det til Gode tjener mig,
 Driver mig fra Synd itide,
 Tvinger mig, o Gud, til dig;
 O saa vorder jeg bered,
 Modnes til en Evighed,
 Ei ved Regn og Solskin ene,
 Tørke med og Storm kan tjene.

4. Ja, naar end min sidste Fjende
 Fordrer, jeg skal give tabt,
 Skal jeg Døden overvinde
 Ved min Frelser's, Jesu, Kraft;
 Han skal aabne mig en Dør,
 Jeg har søgt at finde før;
 Døden tjene skal til Gode,
 Derfor er jeg vel tilmode!

Mel. Jesus han er Syndres Ven.

38. Solen i sin klare Glands,
 Der paa Himmelbuen svømmer,
 Natten med sin Stjernekrands,
 Der om Evigheden drømmer,
 Gaae som Børn i Ledebaand
 For den stærke Herrens Haand.

2. Lynets Sky paa Himlen mørk,
 Naar den vildt i Natten svæver,
 Stormens Fugl i Luftens Drk,
 Naar den grum sin Binge hæver,

Bølgen med det stolte Bryst
 Skjælver dog for Herrens Røst.

3. Er din Sjæl af Kummer mat,
 Biser Verden dig sin Brede,
 Staaer du eensom og forladt
 Som en Ravn paa vilden Hede;
 Hæv dit Blik kun mod det Blaa,
 Saa skal al din Sorg forgaae!

4. Han, som hører Hjortens Skrig,
 Naar den langt fra Kilden vanter,
 Han skal ogsaa høre dig;
 Kast da bort de feige Tanker,
 Knæl og bed og dæmp din Graad,
 Da har Smerten tabt sin Braad!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

39. Gyld, o Naadens milde Fader,
 Tro og Tillid i min Sjæl,
 At jeg rolig overlader
 Til din Omhu alt mit Vel;
 Som et Barn fortroligen
 Iler til sin Fader hen,
 Saa lad mig, i hvad kan hænde,
 Al min Hu til dig henvende!

2. Lær mig, at jeg ret betænker
 Alt det Gode, du mig gav,
 Og hvad du endnu mig skjenker,
 Til jeg lægges i min Grav;
 Giv mig og standhaftigt Mod
 Til at skjønne, du est god,
 God, endog naar Sorg og Moie
 Presse Taarer af mit Die!

3. Lydig skal jeg da modtage,
 Hvad du vil tilskikke mig,
 Prise dig i blide Dage
 Og i Modgang prise dig;
 Ja, i Glæde og i Nød,
 I mit Liv og i min Død,
 Skal min Lid til dig, o Herre,
 Trøstig og uroffet være!

40. Sorrig og Glæde de vandre til-
hobe,

Lykke, Ulykke de gange paa Rad,
Medgang og Modgang hinanden tilraabe,
Solskin og Skyer de følges og ad;
Jorderigs Guld
Er prægtigt Muld,
Himlen er ene af Salighed fuld.

2. Alle Ting har sin foranderlig Lykke,
Alle kan finde sin Sorrig i Barm,
Lidt er et Bryst under dyrebart Smykke
Fuldt af Bekymring og hemmelig Harm;
Hvermand har sit,
Stort eller Lidt,
Himmerig ene for Sorgen er frit.

3. Vælde og Blisdom og timelig Ære,
Styrke og Ungdom i blomstrende Aar
Høit over Andre kan Hovedet bære,
Falder dog af og i Tiden forgaaer;
Alle Ting maae
Enden opnaae,
Himmelens Salighed ene skal staae.

4. Angest skal avle en varende Glæde,
Kvide skal vinde sin Tot udaf Teen,
Armod skal prydes i rigeste Klæde,
Svaghed skal reises paa sundeste Been;
Avind skal staae
Fængslet i Braa;
Himlen kan ene alt dette formaae,

5. Lad da min Lod og min Lykke kun
falde,
Hvordan min Gud og min Herre han vil,
Lad ikkun Avind udøse sin Galde,
Lad og kun Verden fuldende sit Spil;
Sorrig skal døe,
Saligheds Frø
Blomstre paa Himmerigs deilige D!

Egen Melodi.

41. Hvo ickun lader Herren raade,
 Han bygger fast paa Klippegrund,
 Han seer Guds hjælperige Raade
 I Sorrigs og i Rædsels Stund;
 Men hvo sin Lid til Verden flaaer,
 Paa troloft Sand hans Bygning staaer.

2. Hvad hjælper os vor Sorg og Klage,
 Hvad hjælper os vort Af og Bee,
 Hvad hjælper, at vi alle Dage
 Begræde, hvad Gud lader stee?
 Vi fylde kun vor Modgangs Skaal
 Med utilborligt Klagemaal.

3. Guds Biijsdom naaderig afmaaler
 Den Tid da Hjælpen tjenligst er,
 Dg naar vort Hjerter det kun taaler,
 Da er hans Haand til Redning nær;
 Ja, tidt før Haabet glimted svagt,
 Hans Sendebud har Trost os bragt.

4. Syng, bed og lyd da Herrens Stemme,
 Bær tro og ydmyg i dit Kald,
 Dg haab, at Gud dit Bærk vil fremme,
 Da visselig det fremmes skal!
 Thi hvo sin Lid paa Gud har sat,
 Han vorder ei af ham forladt.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

42. Befal du dine Beie
 Dg al din Hjerteforg,
 Til hans trofaste Pleie,
 Som boer i Himlens Borg!
 Han, som kan Stormen binde
 Dg lede Volgen blaa,
 Han kan og Beien finde,
 Hvorpaa din Fod kan gaae.

2. Paa Herren maa du agte,
 Hvis det dig vel skal gaae,
 Hans Gjerning du betragte,
 Hvis din skal vel bestaae!
 Bed Sorg og selvstabt Plage

Du Intet retter ud ;
 Thi Intet kan du tage,
 Alt kan du faae af Gud.

3. Din Trofasthed og Raade,
 O Fader, bedst forstaaer,
 Hvad skade kan og baade
 De Dodeliges Raar.
 Og hvad du har for Die,
 Det skeer, o stærke Gud!
 Og Alting sig maa sroe,
 Dit Raad at føre ud.

4. Bei har du alle Steder,
 Dig Midler fattes ei,
 Kun Raade du udspreder,
 Kun Lys er al din Bei ;
 Din Gjerning kan ei hvile,
 Ei standses kan dit Fjed,
 Naar du til os vil ile
 Med Hjælp og Bistand ned.

5. Om alle Helvedmagter
 End trodse og modstaae,
 Det du for Intet agter,
 Vil ei tilbage gaae.
 Hvo kan mod dig vel stande,
 Som slynger Lynets Piil ?
 Hvo vover at forbande,
 Naar du velsigne vil ?

6. Saa fast da al din Smerte
 Paa Herrens store Magt,
 Og haab, o haab mit Hjerte,
 Bær trostigt, uforsagt!
 Du er dog ei den Herre,
 Som Alting raade bør,
 Gud monne Sceptret bære,
 Og Alting vel han gjør.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

43. Hvi vil du saa dig flage
 Og sukke, kjære Sjæl,
 Dig saa med Sorrow plage ?

Tro dog din Herre vel!
 Bær dog i Haabet fro,
 Gud veed din Sag at vende
 Til god og salig Ende:
 Det skal du stadig troe!

2. Han aldrig dem forlader
 I nogen Modgangs Tid,
 Som kjende ham for Fader,
 Og slaae til ham al Tid.

Hvor mørkt det end seer ud,
 Du tør dog aldrig grue,
 Din Frelse skal du skue
 Fra Miskundhedens Gud.

3. Han kan jo aldrig glemme,
 Hvad Nød du frister her:
 Thi skal du ei dig græmme,
 Hans Bistand er dig nær!
 Kun lid og ti og bi!
 Naar han vil Hjælp tilskikke,
 Da kan al Verden ikke
 Forhindre ham deri.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

44. Jeg løfter høit mit Dle op
 Mod Evighedens Bjergetop,
 Naar al min Trost forsvunden er,
 Til Gud om Hjælp er min Begjer;
 Jeg troer paa hannem visselig,
 Han vil og kan forsvare mig.

2. Paa egen Styrke, Roes og Magt,
 Paa Biisdom, Benner, Pral og Pragt
 Vil Verdens Børn forlade sig,
 Jeg paa min Gud fortroster mig;
 Han skabte Himlen og vor Jord,
 Han er min Hjælp, det er hans Ord.

3. Frygt Gud, og fast din Fod skal staae,
 Alting ved ham du skal formaae!
 I Korset ei du synde skal,
 Ei fare vild i Sorgens Dal;

Gud holder Dig paa Sandheds Sti,
Der skal du vandre frisk og fri.

4. Gud slumrer ei, han vogter vel
Dig og sit ganske Israel;
Hans Die altid aabent staaer,
Seer til, at ingen Meen du faaer,
At Solens Brand dig ei skal naae,
At Nattens Kuld ei skade maa.

5. Skal end du lide Sorg og Nød,
Ja, om det varer til din Død,
Da tænk, at Enden bliver god,
At Herren skjenker evig Bod!
Din Graad forvandler han til Fryd,
Dit Suk til evig Lovsangs Lyd.

6. Naar du gaaer ind, naar du
gaaer ud,
Dg elsker Herrens Ord og Bud,
Sin Leide Gud dig giver med,
Til hver en Tid, paa hvert et Sted;
Thi han er din Beskjermer blid,
Dg hjælper dig til evig Tid.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

45. Halleluja, Gud er min Deel
I Bee og Velstands Dage!
Tungt var mit Suk, træt var min Sjæl,
Bemodig var min Klage;
Men Herren haver hørt min Røst,
Halleluja, han er min Trøst,
Min Gud, min Sang, min Glæde!

2. I Kummer sender han min Aand
Sin Frelse fra det Høie;
Paa hans den naaderige Haand
Jeg fæstede mit Die:
Da skilte sig den mørke Sky,
Min Sjæl fik Kraft, min Fryd blev ny,
Mit Suk i Lovsang endte.

3. Halleluja, Gud Herren er
Den, vi vil ene dyrke,
Han er hos alle Sine nær

Med Mistundhed og Styrke;
 Han skaffer den Fortrængte Ret,
 Og til Enhver uddeler det,
 Som til hans Frelse tjener.

4. Du er vor Gud, velsign din Arv,
 Fød du os selv, vor Hyrde,
 Afhjælp vor Trang, see til vor Tary,
 Og bær du al vor Byrde;
 Ophøi dit Folk ved Tro og Fred,
 Til Tiden selv for Evighed,
 Gud, paa dit Bink forsvinder!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

46. Store Gud, min Fryd og Glæde,
 Sjælens fulde Trost og Ro,
 Fra dit høie Himmelsæde
 Møder du mit Hjertes Tro;
 O mit Haab i Verdens Sorg,
 O min faste Klippeborg,
 Dig ssee Lov og Tak og Ære,
 Som saa naadig vilde være!

2. Om sig Alt just ikke skifter
 Efter mine Tankers Med,
 Om end Sorg i Barmen stifter,
 Som jeg selv alene veed,
 Og om Lykkens Solstin ei
 Falder paa min Vandrevei;
 Derfor vil jeg ikke flage,
 Du det lige godt kan mage.

3. Ja, om Tordenstyer regne,
 Slukke Glæden i mit Bryst,
 Om for Dødens Piil maa segne,
 Hvad der var paa Jord min Lyst,
 Om min Lykke skrider brat
 Ind udi en bælgmørk Nat;
 Derfor dog ei Haabet glipper,
 Du, min Gud, mig ikke slipper.

4. Gjerne jeg tiltakke tager,
 Fromme Gud, ihvor det gaaer,
 Ingen Kalk mig ilde smager,

Som udaf din Haand jeg faaer:
 Komme hvad der komme kan,
 Sorgens eller Glædens Stand,
 Hvad der kommer, bedst mig baader;
 Thi i Alt dit Hjerter raader!

Egen Melodi.

47. Paa Gud alene
 Jeg sætter Haab og Lid,
 Gud vil jeg tjene
 Min hele Levetid.

Han ei aflader
 At sørge for min Sjæl;
 Alt hvad mig skader,
 Bortvender han saa vel,
 Den gode Fader,
 Min Gud, Immanuel.

2. Har jeg end Brøde,
 Er end min Tro kun svag,
 Guds Søn, som dede,
 Dypreise vil min Sag.

Han vil udrive
 Min Sjæl af Syndens Baand,
 Han vil oplive
 Min sønderknuste Aand;
 Thi vil jeg give
 Mig ganske i hans Haand.

3. Hjælp mig at dyrke
 Dig, kjære Herre Gud,
 Giv Lyst og Styrke,
 At lyde dine Bud!

Ei mig forføre
 Den onde Verdens Svig,
 Kraftig mig røre
 Det Ord, som kom fra dig;
 Redbøi dit Dre,
 Naar jeg anraaber dig!

4. Du kan mig trøste
 I alfens Sorg og Nød,
 Din Søn forrløste

Mig ved sit Liv og Død.
 O, hvad opveier
 Dog denne Salighed!
 Alting jeg eier,
 Naar jeg kun har din Fred,
 Jesus vandt Seier,
 Og jeg vandt Seier med.

5. O Jesu fromme,
 O du, paa hvem jeg troer,
 Did lad mig komme,
 Hvor du i Ære boer!
 Lad Døden true,
 Til Liv den leder frem;
 Jeg vil ei grue,
 Jeg vandrer til mit Hjem,
 Hift skal jeg skue
 Dit ny Jerusalem!

6. Fryd uden Lige!
 Der kommer jeg til dig
 Og seer dit Rige,
 Hvortil du kaldte mig.
 Der skal jeg være
 Hos dig i Evighed,
 Der Himlens Ære
 Og Fred er mig beredt;
 O Jesu kjære,
 O hvilken Salighed!

Met. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

48. For Herrens Afsyn gaaer min Vej,
 Ham vil jeg lade raade;
 Han synes streng, men er det ei,
 Hans Straf er selv en Raade.
 Han bygger Himlens høie Tag,
 Han aldrig mig forlader,
 Og slaaer han end med tunge Slag,
 Saa er han dog min Fader.

2. Alt hvad han gjør, det ret er gjort,
 Og maa til Lykken føre,
 Selv naar han lukker Glædens Port

Dg aabner Sorgens Døre.
 Med ham bli'er selv den sorte Nat
 Saa lys som Morgenrøden;
 Hvad han ei holder, synker brat
 Dg gives hen til Døden.

3. Den Kjerne vorder altfor let,
 Der savner Regn og Bæde,
 Saa brænder Aandens Fakkell flet
 I Sol og idel Glæde;
 Den Urt, som bringer bitter Bæe,
 Kan skjenke røde Kinder,
 Saa maa mit Die Sorgen see,
 Før det sin Frelse finder.

4. Dg aabner sig den Bei saa lang,
 Hvor Kind og Die blegner,
 Belan, jeg gjerne gaaer den Gang,
 Som Herren mig betegner;
 Ja, glad jeg føler Dødens Magt,
 Thi den mig did skal bringe,
 Hvor Herren breder ud sin Pragt,
 Mens Himlens Klokker ringe.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

49. Fra Gud vil jeg ei vige,
 Han viger ei fra mig,
 Hans Løfter aldrig svige,
 Jeg troer ham stadelig;
 Han rækker mig sin Haand
 Fra Aften indtil Morgen,
 Han frier mig fra Sorgen
 Dg styrker selv min Aand.

2. Som Bind og Storm sig vender,
 Forandrer Verden sig;
 Min Gud, i dine Hænder
 Jeg overgiver mig;
 Thi du forandres ei,
 Du altid er vor Fader,
 Du aldrig os forlader
 Paa Livets trange Bei.

3. Lad Jorden og dens Riger

Dg Herlighed forgaae!
 Den Fred, mig Gud tilfjiger,
 Dog evig skal bestaae.
 Mit Legem smuldre hen
 I Gravens skumle Gjemme!
 Men Gud mig ei skal glemme,
 Han vækker mig igjen.

4. Om jeg da end skal lide
 Sorg og Gjenwordighed,
 Vil Berden mod mig stride,
 Dg synker mat jeg ned;
 Den Fryd dog trøster mig,
 Som hvert Guds Barn tør vente,
 Naar Herren ham vil hente
 Hjem til sit Himmerig.

5. Gud Fader priset være,
 Han kjærlig til os saae;
 Ved Jesum Christ, vor Herre,
 Vi Faldne Naade saae.
 Sin Aand han sender ud,
 Os trofast at veilede
 Til Himmeriges Glæde;
 Hvilovet være Gud!

Mel. Ei Livets Kummer, Jordens Møie.

50. Er Gud hos mig, mit Hjerte
 finder

Den sikke Trøst i al min Nød,
 Dg stærk ved ham, jeg overvinder
 Sorg, Modgang, Lidelser og Død.
 Da nyder jeg med Tak mit Gode,
 Dg bær mit Kors med taalig Aand,
 Tilbeder ham og er tilmode
 Som Barnet ved sin Faders Haand.

b. Med Hensyn til Tidskifterne.

Nytaar.

Mel. I Jesu Navn.

51. Velkommen hid
 I Jesu Christi Navn,

Du Nytaarstid, oprind os god og blid,
 Til vor Sjæls og Legems Gavn!
 Gid, at iaar
 Fredens Sol os opgaaer,
 Omfinner Jordens Bold
 Med Lys saa mangefold!
 Gid, i Herrens Frygt vi maae
 Jordens rige Frugter faae,
 Og paa Syndens Bei ei gaae!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre,

52. Til Ende Aaret haster;
 Min Gud, har jeg det brugt,
 Har jeg forsaget Laster
 Og agtet Naadens Tugt?
 Har jeg og Fremgang vundet
 I Wiisdom, som i Aar,
 Har jeg mit Hjerte bundet
 Til det, som ei forgaaer?

2. O Gud, du dig forbarme,
 Du Synd forlade vil!
 Hvo er dog vel jeg Arme,
 Du førte hidindtil?
 O hjælp mig, end at løbe
 Den Bei, som forestaaer,
 Saa vil jeg igjenskjæbe
 De forbigangne Aar!

3. Om Tid er end tilbage,
 Kun Tidens Herre seer;
 Han tæller vore Dage
 Og ordner, hvad der skeer.
 Siig derfor ei: imorgen!
 O Synder, kom ihu,
 Du har for den ei Borgen,
 Du eier kun et Nu!

Mel. Jeg raaber fast o Herre.

53. Alt iler til sin Ende
 Igjen et Leveaar;

D Gud, lær mig, at kjende,
 Hvor fage Tiden gaaer!
 Saa uformærkt den skrider
 Som Flodens stille Strøm;
 De forbigangne Tider
 Kun mindes som en Drom.

2. Giv, at jeg mine Dage
 Maa bruge viselig,
 Saa, naar jeg seer tilbage,
 Min Sjæl kan trøste sig!
 Tilsidst ved Banens Ende
 Du løser Livets Baand,
 Da, Fader, dig ihænde
 Befaler jeg min Aand.

Egen Melodi.

54. Guds Godhed vil vi prise,
 De Store med de Smaa;
 Den bedste Nytaars-Vise,
 Som vi kan finde paa,
 Er Tak af Hjertensgrund
 For Gave god fuldmangen
 Til os i Aar forgangen
 Af Gud, saa rig og rund.

2. Fik Føde vi og Klæde,
 Gik frit vi ind og ud,
 Har vi havt Hjertens-Glæde,
 Det Alt er fra vor Gud.
 Og satte han med Fred
 I Kirke og i Skole
 Ei naadig til os Stole
 Midt i sin Christenhed?

3. Vi føle maae med Smerte,
 Det Alt er ufortjent;
 Men Gud har Fader-Hjerte
 Til hver, som er omvendt.
 Troe vi kun paa hans Søn,
 Tilgiver han os Brøden,
 Formindsker daglig Nøden,
 Forøger Troens Løn.

4. Nu, Fader i det Høie,
 Som var i Aar saa mild,
 Vi Naade for dit Die
 Har fundet hidindtil.
 I Jesu Christi Navn
 Vi bede Dig saa saare:
 Vær dobbelt mild ad Aare,
 Raad Bod paa alle Savn!

Egen Melodi.

55. Et Aar vi saae hensvinde,
 Et nyt vi see oprinde;
 Kom, lader os fremtræde
 Med Takkesang og Glæde!

2. Hvor har du, Gud, din Naade
 Mod os saa overmaade
 Hver Morgen villet vise!
 Derfor vi nu dig prise.

3. Du paa din Bei os føre,
 Belsigne hvad vi gjøre,
 Som Naadens Sol du glæde
 De Gamle med de Spæde!

4. Din Aand i Alt os drive
 Dg Bidnesbyrd os give,
 Han os med Naade pryde,
 Til vi os hjemme fryde!

5. Giv os til Nytaarsgave,
 Hvad vi nu bedet have!
 D, du vort Liv ilive,
 Vi i din Haand os give.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

56. O Gud, som Tiden vender
 Dg styrer i din Haand,
 Vi folde vore Hænder
 Dg sukke ved din Aand:
 I Jesu Christi Navn,
 Lad dette Aar os være
 Belsignet, dig til Ære,
 Dg vore Sjæles Gavn!

2. Dit Ord og Sakramenter

Vi har til denne Stund;
 Men af, hvordan forrenter
 Vi disse store Rund?
 For Jesu Skyld tilgiv!
 Lad Mørkheds Magt beskjæmmes,
 Lad Ordets Kraft fornemmes
 I Menighedens Liv!

3. Din Missundhed bevare

Bor Konge med hans Slægt,
 Lad Folk og Land erfare
 Dit Forsyns Baretægt!
 For Jesu Skyld forleen
 Os Fred i vore Dage,
 Og lad os dig behage
 I Troen, hver og Gen!

4. Lad Egteskaber smykkes

Med Herrens Frygt, saa kan
 Dem Børnetugten lykkes
 Og komme vel istand!
 For Jesu Skyld forfrem
 Hver god og lovlig Næring,
 Formild enhver Besværing
 Bed Trost fra Naadens Hjem!

5. Opfyld de Gamles Tanker

Med helligt Dnske om,
 At slippe Verdens Anker
 Og møde for din Dom!
 For Jesu Mildhed lær
 De Unge sig at tvinge,
 At agte Verden ringe
 Og have Jesum kjær!

6. Vi veed ei, vi tilhobe,

Som for dit Ansigt staaer,
 Hvem Døden bort vil raabe
 I det begyndte Aar.
 For Jesu Skyld bered
 Til Døden Sjæl og Sinde,
 At vi ved ham maae vinde
 I Himlen Salighed!

Mel. Jeg vil din Priis udsjunge.

57. Bor Sang skal festlig lyde
 Paa Aarets første Dag;
 O Gud, vi Tak dig yde,
 Hør os med Velbehag!
 Din Haand var hjælperig
 I de hensvundne Dage,
 Til dem vi see tilbage
 Med Tak og prise dig.

2. Du skienked os, o Herre,
 Den blide Landefred,
 Betsignet bød du være
 Bor Flid og Stræbsomhed;
 Du selv saa viisdomsfuld,
 I Livet frem os ledte
 Og Veien os beredte,
 Som Fader from og huld.

3. Bønhør os nu, o Herre,
 Sign os i dette Aar,
 Din Godhed med os være
 I Alt, hvad forestaaer!
 Sign hver i Kald og Stand,
 Lad Kundskab, Fred og Glæde
 Og Velstand sig udbrede,
 Sign Konge, Folk og Land!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

58. Stemmer Alle op at sjunge
 Livets Gud en Grefang,
 Løstnet blive hver en Tunge
 Og af Glæde sat i Gang;
 Hver, som Sundhed nyder, kom
 Hid til Herrens Helligdom,
 Lader Glædestaarer rinde,
 Hvit istemmer, Mand og Kvinde!

2. Mangt et Die har sig lukket,
 Der saae sidste Nytaarsfol,
 Mangen sig til Graven bukked,
 Skjøndt han sad paa Herrestol;
 Mangen Mund for sidste Gang

Sang næstleden Nytaarsfang:

Vi kan bruge Mund og Tunge,
Vi kan vandre hid at sjunge!

3. Men har du os, Gud, ei givet
Andre Ting end Livet blot?

Jo, du har velsignet Livet

Med saa saare meget Godt;

Du forglemte ingen Mand,

Hver for sig opregne kan

Mangefold uddeelte Gaver,

Som han af din Raade haver.

4. Du vor Sjæl jo og bespiste

Med dit sande Himmelbrød,

Klart dit Ord os Veien viste

Hver en Sjæl sin Pleie nød;

Tak, o Gud, for hvert dit Ord,

Tak for Adgang til dit Bord,

Tak for hver, ved Daab er bleven

Dette Aar blandt Dine skreven!

5. Ham din Baretægt bedække,

Som iblandt os Kronen bær,

Lad hver Stand ham Haanden række,

Selv vort Folkes Fader vær;

Slut os Alle i din Favn,

Hør vor Bon i Jesu Navn,

Kron vort Aar med samme Raade,

Som det Aar, hvoraf vi traade!

Aarstiderne.

Egen Melodi.

59. Nu titte til hinanden de favre
Blomster smaa,

De muntre Fugle falde paa hverandre;

Nu alle Jordens Børn deres Dine opslaae,

Nu Sneglen med Huus paa Ryg vil
vandre.

2. Den fjære Gud og Skaber den
mindste Dorn er nær,

Han føder Fugl og Markens Lillie klæder;

Dog Menneffenes Børn har han aller-
meest kjær,

Gud aander paa Diet, naar det græder.

3. Guds Søn var selv et Barn, og
paa Krybbeſtraa han laa,
Hans Bugge ſtod paa Jord foruden Gjænge;
Guds Himmeriges Fryd har han lovet
de Smaa

Og Blomſter fra Paradifets Enge.

4. Guds Søn har os ſaa kjær, han
er Børnevennen ſtor,

Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
Han Storm og Hav betrang, da han
vandred paa Jord,

Men Børnene leged ham ved Barmen.

5. O du, ſom os velsigned og tog
i Favn de Smaa,

En Morgen ſee vi dig i Paradifet!

Du lærte os, til Gud vore Dine opſlaae,
Evindelig være du loyprifet!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

60. Arbeid og bed, ſaa ſkal du ſaae
Hvad til din Tary du kan attraae!

Saa ſiger Herren i ſit Ord,

Den Lov er for den ganſke Jord;

Vi have fulgt hans Faderbud,

Vor Sæd er ſtroet paa Jorden ud.

2. Nu ligger den i Agrens Skjød;

Befſign den, Gud, giv dagligt Brød!

Vi vogte paa din milde Haand

Og bede med opløftet Aand:

Kron du vort Haab og kron vor Flid,

Giv Frugt og Held i Høſtens Tid!

3. Det haabe vi for Jeſu Skyld,

Bort Dnſke og vor Ben opfyld!

Bed Jeſum gav du Sjælefred

Og Haab om Himlens Salighed;

Du viſt da ogſaa give vil,

Hvad vi paa Jorden trænge til.

Mel. Lovet den Herre, den mægtige Konge
med Ære.

61. Lidt kun det baader, at Mesteren
Huset opbygger,
Bygger ei Herren med ham og dets Grund-
vold betrygger;

Menneskens Haab,
Hører ei Herren vort Raab,
Blive til flygtige Skygger.

2. Skaber og Fader, du bød os i
Raade, at gjøre
Jorden vor Haand underdanig, du gav
den at føre

Frugter og Brød
Frem af sit svulmende Skjød;
Du vore Ønsker bønhøre!

3. Lidt kun det baader, at Mennesker
Ageren pløie,
Lyses Betsignelsen ikke med Ild fra det
Høie;

Smilende ned
Skue til Dal og til Bred
Solen, din Kjærligheds Die!

4. Sæden forgjæves er lagt, hvis du
ikke vil vande,
Skven gaaer frem, paa dit Bud, over
tørstende Lande;

Bældig og blid,
Kvæg i betimelig Tid
Grøden med Himmels Vand!

5. Venlige Løfter, o Fader, du skjens-
kede Aaret,
Sneehvide Blomster i Klynge har Gre-
nene baaret;

Tidlig med Sang
Baarfuglen fløi over Bang;
Lad ei vort Haab blive daaret!

6. Ager og Enge til Vært du i
Sommeren tvinge,

Slaa dem i Bølger med Beirenes frugt-
bare Binge!

Du er vor Trost,
Gud, for den kommende Høst,
Lad den Betsignelse bringe!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

62. Nu Blomstertiden kommer
Med Lyst og Glæde stor,
Den yndelige Sommer,
Da Græs og Grøde groer.
Guds Sol med frugtbar Varme
Betsigner Bondens Flid,
Dg kvæger nu de Arme,
Som fros i Vintertid.

2. De fagre Blomsterenge
Dg Agrens ædle Sæd,
De rige Urtesenge
Dg Skovens Træer med,
De skulle os paamine
Om Misfundhedens Skat,
Som vi hos Herren finde
I Aarets Dag og Nat.

3. Vi høre Fugle sjunge
Med mangehaande Lyd;
Skal ikke da vor Tunge
Lovprise Gud med Fryd?
Min Sjæl, ophvi Guds Ære,
Stem op en hellig Sang
Til ham, som vil os nære
Dg glæde paa vor Gang!

4. O Herre Jesu Christe,
Vor Glædes Sol saa mild,
Dit Lys lad os ei miste,
Lænd Kjærlighedens Ild;
Opvarm vort kolde Hjerter,
Men udsluk Lystens Brand,
Opklar vor Synd og Smerte
I Dunkelhedens Land!

5. Du Sarons Blomst med Ynde,

Du Lillie i Guds Dal,
 Lær mig din Priis forkynde,
 Dit Billed i mig mal;
 Din Naade paa mig falde
 Som Dug paa Libanon,
 Og Hjertets Blomst fremkalde
 I Kjarlighedens Aand!

6. Belsign du Aarets Grode,
 Og vand du selv vort Land,
 Giv os nødtørstig Føde,
 Belsigne Sø og Strand!
 Fra Himlen dryppe Fedme,
 Ernærende vor Jord,
 Til Sjælen Naadens Sødme
 Udgaae af Livets Ord!

Mel. Nu titte til hinanden.

63. Det luster mildt i Høst fra Belsignelsernes Hjem,
 Paa Mark og Eng Guds Sendebud udvandre;
 Usynlige gaae de med Meierne frem,
 Guds Have de mindes med hverandre.

2. I Paradiset voxed Belsignelsernes
 Straa
 Med Hvedens Ar og Rugens rige Bipper;
 Belsignet her vælger, hvor Kornagre staae,
 Et Paradiishav foruden Klipper.

3. Og over Arehavet der jubler Lærkesang,
 I Kløverengen muntert Leen klinger;
 Med Riverne Høstpiger flokkes paa
 Bang,
 Glad Høstkarlen Meieredet svinger.

4. Tung ruller lange Høstvogn til
 By med Markens Skat,
 Men let og raff paa Stænge gjemmes
 Skatten;
 Paa Marken er Færdsel fra Daggry
 til Nat,

Om Liv sjunger Dagen fro til Natten.

5. Guds Engle kan sig glæde ved
Menneskenes Høst,
Naar fromme Sjæle frydes ved Guds
Gaver;

Selv Dyret sig glæder ved Høstlivets Lyst,
Smaafugl holder Gilde mellem Træer.

6. Frit Fugl og Dyr har Klæder,
om Føden maae de gaae,
De søge glad, og lystelig de finde;

Som Fugl høster fattig Mand, uden at faae,
Som Ruth gaaer til Høsten fattig Kvinde.

7. Nu fryder sig hver Bonde, det ganske
Land er glad,
Hos Gavl paa Toft staae Markens gylde
Staffe;

Dog størst bliver Glæden i Frelserens
Stad,

Naar evigt vi Høstens Herre takke.

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

64. Kommer, Herren at tilbede,
Priser ham med takfuld Aand!

Ham vi hellige vor Glæde,
Thi den kommer fra hans Haand;

Uden Herren er os blid,

Svigter Kunst og Kløgt og Flid,

Han fremkalder Liv og Orden,

Han velsigner hele Jorden.

2. Den er seet, o Gud, din Bælde,

Den er kjendt, din Miskundhed,

Drkner selv og nogne Fjelde

Blomstre under dine Fjed.

Dgsaa os du kom ihu

Dgsaa os velsigner du;

Høit forkynde Eng og Ager,

At din Naade os ledsager.

3. Dig til Lov skal Leen klinge,

Seglen klinge dig til Priis!

Ind i Laderne vi bringe

Tunge Neger tusindviis.

Dig, kun dig, vi prise maae,
Du gav Kjerne, du gav Straa,
Du gav os og Kvæget Føde;
Vintren see vi trygt imøde.

4. Dig vi hellige vor Glæde,
Thi den kommer fra din Haand;
Fader vor, hvem vi tilbede,
Skjenk du os din Hellig-Aand!
Lær du selv os rettelig,
Troende at prise dig,
Dig, som os og Alt opliver,
Dig, som Høstens Rigdom giver!

Mel. Dy al den Ting, som Gud har gjort.

65. Nu falmer Skoven trindt om Land,
Dg Fuglestemmen daler,
Nu Storken flyver over Strand,
Ham følge muntre Svaler.

2. Hvor Marken følged nys som Guld
Med Ar og Bipper bolde,
Der seer man nu kun sorten Muld
Dg Stubbene de golde.

3. Men i vor Lade, paa vor Lo,
Der har vi nu Guds Gaver,
Der Virksomhed og Velstand groe
I Tøndemaal af Traver.

4. Dg han, som vore lod paa Jord
Med Skoven Ar og Bipper,
Han bliver hos os med sit Ord,
Det Ord, som aldrig glipper.

5. Ham takke alle vi med Sang
For Alt, hvad han har givet:
For hvad han vore lod i Bang,
For Ordet og for Livet.

6. Da over os, det hele Aar,
Sin Fred han lyser gjerne;
Dg efter Vinter kommer Baar
Med Sommer, Korn og Kjerne.

7. Og naar engang, paa Herrens Bud,
Bort Timeglas udrinder,
En evig Sommer hos vor Gud
I Paradiis vi finder.

8. Da høste vi, som Fugle nu,
Der ikke saae og pløie;
Da komme aldrig meer ihu
Vi Jordens Strid og Møie.

9. For Høsten her og Høsten hist,
Vor Gud skee Lov og Ære,
Som, ved vor Herre Jesum Christ,
Vor Fader vilde være!

10. Hans Aand, som Alting kan og veed,
I disse korte Dage,
Med Tro og Haab og Kjærlighed
Til Himlen os ledsage!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

66. Vi sorrigfulde knæle ned,
Dog, Gud, dit Raad vi ære!
Ei Jorden lønnede vor Svæd,
Ei kan vor Høst os nære;
Men du har sagt, du har os kjær,
Du kjender, hvad os tjenligt er,
Du tugter ei i Brede!

2. O Fader, dig vi lide paa,
At vi din Hjælp ei savne;
See ned til os og vore Smaa,
Dem vi med Graad omfavne!
Vi føle dobbelt Trang og Nød,
Naar vi maae sukke for det Brød,
Hvormed vi dem skal mætte.

3. Lad Frygten ei faae Overhaand,
Lad den vor Tro ei svække,
Du ved din gode Hellig-Aand
Bort Haab og Mod opvække!
Og, naar din Time kommer, da
Til takkende Halleluja
Hver Klagesang skal vendes!

Mel. Paa dig haaber jeg, min Herre from.

67. See, Marken taber nu sin Pragt,
See, Skoven har sit Smykke lagt,
Sin stolte grønne Krone;
Den muntre Fugl
Nu søger Skjul
Og glemmer Glædens Tone.

2. En Lærdom dette Syn mig er:
O Gud, du mig den Viisdom lær,
At tælle mine Dage;
At jeg maa ret
Betænke det,
Jeg snart herfra skal drage!

3. Men o, der kommer Baar igjen,
Priis være dig, Dplivelsen
See vi med Haab imøde;
Lad Planten døe,
Den af sit Fro
Igien staaer op af Døde!

4. Al gode Gud, jeg takker dig,
Dit Ord og Løfte troster mig,
Mig Graven ikke skrækker;
Thi Jesus Christ,
Det veed jeg vist,
Til evigt Liv mig vækker.

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

68. Dybt hælder Aaret i dets Gang,
Snart ødes Eng og Lund;
Farvel med al din Lyst og Sang,
∴ Du korte Sommerstund! ∴

2. Snart sukker Vinterstormens Røst:
Alt visner og forgaaer!
Lad visne kun, jeg veed den Trost,
∴ Som ligesuldt bestaaer. ∴

3. Lad Solen korte af sin Bei,
Og Ratten vore til,
Guds Bældes Arm forkortes ei,
∴ Hans Viisdom gaaer ei vild. ∴

4. Lad guulne hvert et Blad paa Kvist,

Lad falme alle Straae,
Guds Kjærlighed, jeg veed forvist,
∴ Dmsfistes ikke saa! ∴∴

5. Jeg veed, hvor Glæden har sit Hjem,
Naar øde Mark staaer hvid;
Hiint Frydechor fra Bethlehem
∴ Forstummer ingen Tid. ∴∴

6. Jeg veed, hvor Haabet grønnes da,
Naar Alting falmer her;
Min Frelfers Træ paa Golgatha
∴ En evig Krone bær. ∴∴

7. Lad synke kun, med Lovets Fald,
Hver Markens Blomst i Rad,
Min Tro paa ham bevare skal
∴ Sit friske Hjerteblad! ∴∴

8. Han lover mig en evig Baar,
Trods Vinterstorm og Død;
Thi Livet frem af Graven gaaer,
∴ Som Christus gjennembrød. ∴∴

Morgen og Aften.

Mel. See, hvor nu Jesus træder.

69. Dig, store Gud, ssee Vre
I høien Himmelchor,
Som Bægter vilde være
For os paa denne Jord!

2. Nu skrider Natten forte,
Dg Dagen stunder til,
Lad dem nu blive borte,
Som os bedrøve vil!

3. O Jesu, Morgenstjerne,
Bort Liv udi din Bold
Befale vi saa gjerne,
Bær du vor Sol og Skjold!

4. O Gud og Fader fromme,
Dø Alle Hjælp betee,
Dg lad til dig os komme,
En evig Dag at see!

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

70. Matten søger træet sit Hjem,
 Og dens blege Lys sig sjerne,
 Kun den blanke Morgenstjerne
 Leder venlig Dagen frem;
 Førend Lyset atter svinder,
 Hilser mig dens Glands igjen:
 Jesus Christus, Haab jeg finder
 Og din Raades Fred i den!

2. Bli'er det mig en Provens Dag,
 Medens tungt dens Timer glide,
 Hjælp mig, Frelser, til at stride,
 Herre Jesu, før min Sag!
 Lænd mit Hjerte med din Lue,
 Viis mig Dybet ved din Ild,
 Lad mig Raadesolen skue,
 Hvis mit Die lukkes til!

3. Mangen Sorg kan Dagen faae,
 Lær du mig, dens Kors at taale,
 Viis mig ved din Himmelstraale,
 Hvad jeg har at bygge paa!
 Lad mig grandt i Morgenrøden
 See Guds hele Englehær,
 See det klart, at midt i Røden
 Er Guds Kjærlighed mig nær!

4. Jesu, du mit Haab, min Fred,
 Morgendug og Aftenflamme,
 Nu min Trøster, og den Samme,
 Naar min sidste Sol gaaer ned!
 Straal mig ogsaa da imøde,
 Lad det brusne Die see
 Gjennem Jordens Aftenrøde
 Evighedens Morgen lee!

Egen Melodi.

71. Nat, Søvn og Leie, far nu vel,
 Det dages flur i Døster;
 Til Bøn, til Bøn, min kjære Sjæl,
 Suk til den Gud, dig trøster!

2. O, Lysets Fader, Livets Sol,
 Med Søn og Aand tillige,

See fra din høie Himmelstol
 Ned til vort Jorderige!

3. Lad Lyset i din Kirke boe,
 Lad Ordets Lys og Støtte
 Ledsfage os i Christi Tro,
 Til vi til Himlen flytte!

4. Dplys du Kongens Sjæl og Sind,
 Hans Sværd som Lynild blive,
 Gjør hver hans Fjende synlig blind,
 Du stadig Fred os give!

5. Lys og, o Jesu, for min Fod,
 At jeg skal ikke falde,
 Men at jeg vogter Kjød og Blod
 For Syndens Gift og Galde!

6. Lad dine Engle mig ved Haand
 Igjennem Verden lede,
 Og udi Sygdoms haarde Baand
 Mig Lægedom berede!

7. Giv, jeg saaledes leve maa
 I hver en Tid og Lykke,
 Jeg kan mod Livets Aften faae
 Det evig lyse Smykke!

Egen Melodi.

72. Rind nu op i Jesu Navn,
 O du gyldne Morgenrøde!
 Jeg vil nu for Herren møde
 Fra min Seng og Hvilestavn;
 Sjæl og Hjerte skal sig røre
 Med al Tak for Nattely,
 Og med Psalmetoner føre
 Herrens Priis i høien Sky.

2. Nattens mørke Taage gif,
 Dagen straaler fra det Høie,
 Og mit atter aabne Die
 Solen nu isigte fik:
 Tak og Priis og evig Ære
 Bære dig, treenig Gud,
 Som paa Hænder vilde bære
 Mig af Nattens Mørke ud!

3. Giv, o Gud, jeg kunde faa
 Dagen i din Frygt begynde,
 At jeg ikke skulde synde
 Og fra dine Beie gaae!
 O min Jesu, du oprinde
 Over mig som Sol og Skjold,
 At jeg kunde overvinde
 Kjød og Blod og Satans Bold!

4. Al den Gjerning, Drift og Daad,
 Som min Haand idag skal gjøre,
 Gid jeg aldrig den maa røre
 Uden Aandens Kraft og Raad!
 Thi forgjæves skal jeg svede
 Og arbeide uden Frugt,
 Hvis din Haand er ei tilrede,
 Hvis din Hjælp er ude luft.

5. Lær mig, alt som Dagen gaaer,
 At i dig jeg Styrke vinder,
 Hjertet ei til Verden binder,
 Glemmer ei mit Kald og Kaar!
 Og engang, naar alle Dage
 Endes, lad mig være din,
 Lad min Synd og Sorg og Klage
 Smuldre med mit Jordeliin!

Egen Melodi.

73. Nu rinder Solen op
 Af Østerlide,
 Forgylder Skovens Top
 Og Bjergets Side;
 Vær glad, min Sjæl, og lad din Stemme
 flinge,

Stig op fra Jordens Bo,
 Sving dig med Tak og Tro
 Paa Bonnens Binge!

2. Utallig faa som Sand,
 Og uden Maade
 Som Havets dybe Band,
 Er Herrens Raade;
 Ja, om min Fod gaaer vild og sig mon støde,

Dog vender Gud mig om,
 Og gaaer ei strax til Dom
 For Svagheds Brøde.

3. Han har i denne Nat
 Med Englestare
 Mit Huus og Hjem omsat,
 Mig at bevare;
 Mig ramte intet Ondt i Mulm og Mørke,
 Jeg sov i Fred og Ro,
 Og vaagned sjælesro
 Med Legemstyrke.

4. Vær, Sjæl, da hjerteglad,
 Lad Sorgen fare!
 Dit Legems Blomsterblad
 Vil Gud bevare;
 Ja, hvad dig tjener bedst i hver en Maade,
 Vor Fader forudseer:
 Min Sjæl, hvad vil du meer?
 Lad Gud kun raade!

Mel. O du store Seierherre.

74. Op min Sjæl, thi Sol er oppe,
 Straalerne paa Huset leer,
 Tænk, at du paa Zions Toppe
 Herrens Raadestraaler seer!
 De dit Hjerte skal oplyse
 Og fordrive Syndens Nat,
 Alle onde Aander kysse
 Ned i Helveds Mørke brat.

2. Søde Jesu, hold min Tanke
 Til dit rene Bud og Ord,
 Lad idag min Sjæl opsanke
 Raadesmuler fra dit Bord!
 Trøst mig, styrk mig, tag mig vare
 Bed din egen gode Aand;
 Verdens Lyster, Satans Snare
 Blive fra min Hu og Haand!

3. Lad, o Gud, dit Afsyns Straale
 Skinne paa din Kirke ned,
 Du os Alle fuldt imaale

Lykke, Liv og Salighed!
 Sign vort Land, hvert Hjerte svale
 Al sin Sorg i Jesu Blod,
 Og, naar Livets Sol vil dale,
 Gjør da Dødens Time god!

Egen Melodi.

75. Den signede Dag med Fryd vi seer
 Af Havet til os opkomme;
 Den lyse paa Himlen meer og meer
 Os Alle til Lyst og Fromme,
 Det kjendes paa os, som Lysets Børn,
 At Natten hun er nu omme!

2. Den salige Stund, den Midnatstid,
 Vor Herre han lod sig føde,
 Da flared det op i Østerlid
 Til deiligste Morgenrøde,
 Da Lyset oprandt, som Jordens Bold
 Skal lysne udi og gløde.

3. Om levende blev hvert Træ i Skov,
 Og var saa hvert Blad en Tunge,
 De kunde dog ei Guds Naades Lov
 Med værdelig Røst udsjunge;
 Thi evig nu skinner Livets Lys
 For Gamle og saa for Unge.

4. Som Guld er den aarle Morgenstund,
 Naar Dagen opstaaer af Døde,
 Dog kysser os og med Guld i Mund
 Den liflige Aftenrøde;
 End tindre da maa det matte Blik,
 De blegnede Kinder gløde.

5. Saa reise vi til vort Fædreland,
 Der ligger ei Dag i Dvale,
 Der stander en Borg, saa prud og grand,
 Med Throner og gyldne Sale;
 Saa frydelig der til evig Tid
 Med Benner i Lys vi tale!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

76. Nu jeg i Jesu Christi Navn

Begynder Dagen, og til Gavn
 Skal ogsaa den mig vorde!
 Det er Guds Bærf, hvad om mig skeer,
 Det er Guds Bærf, hvad med mig skeer,
 Han, Almagts Gud, det gjorde!
 Amen,
 Amen,
 Herren raade,
 Herrens Naade
 Med os være;
 Ham for Alt skee Priis og Ære!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer;
 eller: Egen Melodi.

77. I Østen stiger Solen op,
 Den spreder Guld paa Sky,
 Gaaer over Hav og Bjergetop,
 Gaaer over Land og By.

2. Den kommer fra den favre Kyst,
 Hvor Paradiset laa,
 Den bringer Lys og Liv og Lyst
 Til Store og til Smaa.

3. Den hilser os endnu saa smukt
 Fra Edens Morgenrød,
 Hvor Træet stod med evig Frugt,
 Hvor Livets Bæld udflød.

4. Den hilser os fra Livets Hjem,
 Hvor størst Guds Lys oprandt
 Med Stjernen over Bethlehem,
 Som Østens Bise fandt.

5. Du Soles Sol fra Bethlehem,
 Hav Tak og Lov og Priis
 For hvert et Glimt fra Lysets Hjem,
 Og fra dit Paradiis!

Egen Melodi.

78. Nu vaagne alle Guds Fugle smaa,
 De flyve fra Reden og sjunge;
 De prise vor Herre saa godt de formaae,
 De takke for Livet og Lysset med fløitende
 Tunge.

2. Nu kviddrer Svalen paa Kirketag,
 Og Spurven ved Mennefers Huse;
 De synge: Godmorgen! de synge: Goddag!
 De synge: Guds Fred, Gud skee Lov!
 og i Lusten hensuse.

3. Smaafuglens Sang vor Herre for-
 staaer,
 Han kjender hver Sjæl i sit Rige;
 De Fattiges Lovsang han ikke forsmaaer,
 Han seer, hvad de maalløse Skabninger
 alle vil sige.

4. Os seer du ogsaa, du kjære Gud,
 Du hører vor Røst i din Himmel;
 Naar Fuglene slagre af Reden ud,
 Du hører Smaabørnens Priis i din
 jublende Brimmel.

Mel. See, hvor nu Jesus træder.

79. Nu skrider Dagen under,
 Og Natten vælder ud;
 Forlad for Jesu Bunder
 Vor Synd, o milde Gud!

2. Gud Fader os bevare,
 De Store med de Smaa;
 Hans hellig Englestare
 En Skandse om os slaae!

3. Naar Mørket Jorden blinder,
 Og Dagen tager af,
 Den Tid os da paaminder
 Om Dødens mørke Grav.

4. Ved hvert et Fjed, vi træde,
 Lys for os, Jesu sød,
 Fyld Hjertet med din Glæde,
 Og giv en salig Død!

Mel. Jeg ved Jesum fryder mig.

80. Dagen viger og gaaer bort,
 Luften bliver sval og sort,
 Solen alt er dalet brat,
 Snart er det den mørke Nat.

2. Tiden iler med en Fart,
Timeglasset rinder snart,
Døden os i Hælen gaaer,
Evhigheden forestaaer.

3. Kjære Sjæl, kom det ihu,
Dg derhos bekjend kun nu,
At du, som et Adams Barn,
Hildes tidt i Syndens Garn!

4. Denne Dag er du ei fvit,
Uden at du snubled tidt;
Reis dig og med Bøn gaf hen
Til din Gud i Himmelen!

5. Ty i Jesu Christi Navn
Til hans aabne Naadefavn;
Slip ham ikke, før han dig
Har velsignet faderlig!

6. Nu een Dag jeg ældre blev,
Det er som et Tankebrev,
At jeg med min Vandringsstav
Nærmer mig den mørke Grav.

7. Fire Fjæle er den Pragt,
Hvori da jeg bliver lagt,
Med et Lagen og lidt Meer,
Gier ikke saa en Fier.

8. Jordens Herlighed forgaaer,
Men dit Ord, o Gud bestaaer;
Lad det lyse for mit Fjed,
Lyse hjem mig til din Fred!

Mel. Raglet til et Kors paa Jorden.

81. Dagen nu sin Affked tager,
Natten den af Landet jager,
Jeg vil knæle, Jesu fød;
Dg mit Suk til dig opsende,
At du vilde mig tilvende
Fred og Sundhed, Liv og Brød.

2. Giv din Kirke Ro og Glæde,
Lad i Kongens Sal og Sæde
Ingen Modgangs Skygge staae;
Lad ethvert bedrøvet Hjerter,

Dg hver Christen i sin Smerte
Lys og Lindring fra dig faae!

3. Lad og mig, o Jesu, hvile,
Fri for Synds og Dødens Pile,
I dit Favnetag mig fat!

Saa vil jeg imorgen sjunge
Denne Lovsang med min Tunge:
Jesús var min Sol inat!

Egen Melodi.

82. Nu hviler Mark og Enge,

Dg Alle gaae til Senge,

Nu slumrer By og Land;

Dg I, min Sjæl og Tunge,

Skal nu til Afsked sjunge

Hvad Eders Skaber tæffes kan.

2. See, Dagen er forsvunden,

Dg Stjerners Hær oprunden

Paa Himlens dybe Blaa!

Som dem skal Gud mig smykke,

Naar han mig vil undrykke,

Hjem til hans Paradiis at gaae.

3. Som mine trætte Hænder,

Naar Dagens Gjerning ender,

Til Hvilen glæde sig;

Saa glæd dig og, mit Hjerte,

Til efter Strid og Smerte,

At vinde Fred i Himmerig!

4. Træt er jeg af at vaage;

Luf Jer, I Dienlaage!

Men over Liv og Sjæl

Baag du i al din Naade

Dg vogt dem vel fra Baade,

Du Die over Israel!

5. O, Jesu, du min Glæde,

Din Binge du udbrede

Dg sænke om mig ned!

Bil Slangen mig omslynge,

Saa lad din Engel synge:

Det Barn er gjemt i Herrens Fred!

Mel. Den lyse Dag forgangen er.

83. Den lyse Dag forvunden er,
Dg Nat og Mørke følger,
O Jesu Christ, vær du os nær,
Du Sol, som ei dig dølger!
Glæde os Gud i Himmerig!

2. Du est det store Guddomslys,
Som alle Engle glæder,
Kom til os i vort ringe Huus,
Hvor vi dig Plads bereder!
Glæde os Gud i Himmerig!

3. Du est vor Bægter tryk og tro,
Du vil os ei undfalde,
Paa dig vi bygge vil og boe,
I Nøden dig paakalde.
Glæde os Gud i Himmerig!

4. Vi os befale dig i Bold,
Nu, vi vort Die lufke;
Du est vort Bærn og faste Skjold,
Du al vor Sorg kan slufke.
Glæde os Gud i Himmerig!

5. Imorgen vil vi love dig,
Din Godhed glad bekynde,
Dg siden udi Himmerig
Dig prise uden Ende.
Glæde os Gud i Himmerig!

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

84. Sig Maanen langsomt hæver,
Frem Aftenstjernen svæver
Paa Himlen klar og blid;
Vor Skov er taus og stille,
Dg hyide Taager spille
Paa Engen rundt ved Aftentid.

2. Hvor rolig Jorden hviler
Bag Mattens Slør og smiler,
Saa mild og sommervarm;
Ret som et stille Kammer,
Hvori al Dagens Jammer
Forglemmes skal i Søvnens Arm!

3. Betragter Maanens Bue!

Den er kun halv at skue,
 Dg er dog heel og rund;
 Saa er vel flere Sager,
 Som nu vort Hjerte vrager,
 Fordi vi halvt dem skue kun.

4. Vi stolte Adams Slægter

Kun saare Lidet mægter,
 Dg Meget veed vi ei;
 Vi efter Skygger jage,
 Dg mangen Kunst opdage,
 Dg komme længer fra vor Bei.

5. Gud Fader i det Høie,

Lær mig at skjelne nøie
 Det Sande fra sit Skin!
 Dg, mens jeg er ilive,
 Lad lig et Barn mig blive,
 Stjenk mig et fromt, eensoldigt Sind!

6. Koldt Nattens Binde sukke,

Mit Dø vil sig lukke,
 Giv mig, o Gud, din Fred;
 See naadig til min Slummer,
 Dg trøst mig i min Kummer,
 Dg trøst min syge Nabo med!

Egen Melodi.

85. Nu velan, vær frisk tilmode,
 Sjæl og Sind opmuntre dig,
 Priis dog Gud for alt det Gode,
 Som han har beviist mod mig;
 At han indtil denne Dag
 Har antaget sig min Sag,
 Har mig opholdt og bevaret
 Dg mod Fjendens Bold forsvaret!

2. O du Sjælens Trøst og Glæde,
 O du Herlighedens Glands,
 Vær inat hos mig tilstede
 Dg med Engle mig omskands;
 Om end Dagen viger brat,
 Bliv hos mig i Mulm og Nat,

Lad din Naade mig omfavne,
 At jeg ei min Gud maa savne!

3. Dine Binger mig bedække,
 Lad mig hvile i dit Skjød,
 Intet Ondt lad mig forskrække,
 Eller hindre Sønnen sød!

Dig befaler jeg i Haand
 Liv og Legem, Sjæl og Aand,
 Hustru, Børn og Slægt og Venner,
 Huus og Gods i dine Hænder!

Mel. Naglet til et Kors paa Jorden.

86. Dagen skrider, Tiden rinder,
 Solen daler, Mørket blinder
 Lyset med en Aftensky;
 Tak, min Aand, din Herres Naade,
 Som dig for al Bæe og Baade
 Har forundt et sikkert Ly!

2. Sov nu, sov i Jesu Arme,
 Biger alle Verdens Larme,
 Jeg er i min Jesu Skjød!
 Han mig skal af Mørket føre,
 Han min sidste Søvn vil gjøre
 Salig, rolig, sagte, sød.

Mel. Nu takker Alle Gud.

87. Bevar, o Gud, inat min Fader
 og min Moder,
 Bort Land, vor By, vort Huus, min Sø-
 ster og min Broder!

Luf du hvert Die til, i hvilket Taarer staae,
 At styrket det din Hjælp imorgen skue maa!

Egen Melodi.

88. Dagen gaaer med raske Tjed,
 Dagens Børn maae ile;
 Aftenrøden bringer Fred,
 Nattens Stjerner Hvile.

2. Lykken gjeffer Store, Smaa,
 Leger med Guldtærning;
 Lykkeligst at hvile paa
 Et fuldendte Gjærning.

3. Lidt dog Store, Mindre Smaa
 Kan tilgavns fuldbringe;
 Villien seer vor Herre paa,
 Giver Kraften Binge.

4. Lykkens lunefulde Spil
 Leger ei med Sjæle;
 Altting føies som Gud vil,
 Her er trygt at dræle!

5. Blomst skal bære Frugt engang,
 Høst skal følge Sommer,
 Dag er ei saa travl og lang,
 Aftenstund dog kommer.

6. Lad ved Dag kun op og ned
 Lykkens Tærning rulle;
 Fandt ved Kvæld kun Sjælen Fred,
 Gik det som det skulde.

Egen Mel. eller som: Nu hviler Mark og Enge.

89. Nu luffer sig mit Die,
 O Fader i det Høie,
 I Baretægt mig tag;
 Fra Synd og Sorg og Fare
 Din Engel mig bevare,
 Som ledet har min Fod idag!

c. Med Hensyn til Familielivet og
 Borgerlivet.

Middag.

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

90. I Jesu Navn gaae vi til Bord,
 At spise, drikke paa dit Ord,
 Dig, Gud, til Ære, os til Gavn;
 Saa faae vi Mad i Jesu Navn.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

91. Vor Duff og Dug er alt bered;
 O Gud, ved din Barmhjertighed
 Velsigne disse Gaver saa,
 At vi kan Legems Styrke faae;

Du mætte hver, som hungrig er
Dg Suk for Brød til Himlen bær!

2. Giv Fred og Frugibarhed om Land,
Velsigne Jorden, Luft og Vand,
Bespiis vor Sjæl med Livsens Brød,
Som Jesus tjente ved sin Død,
Dg lær os, med en ydmyg Aand,
At tage Alting af din Haand!

Mel. Sjunge vi af Hjertens Grund.

92. Gud og Fader, Godheds Rod,
Sundheds Kilde, Livsens Flod,
Af hvis rige Naadevæld
Flyder Lykke, Liv og Held;
Giv, jeg aldrig glemsom er
For det Brød, din Haand mig skjær,
Dg dit Forsyn til mig bær!

2. Sign nu ved dit Ord og Aand,
Fader, hvad din milde Haand
Haver her paa Bordet sat
Af din rige Forraads Skat;
Giv os Styrke ved vor Mad,
Droielse læg i vort Fad,
Hver da blive sund og glad!

3. Hold vedlige Kirkens Bord,
Sakramentet og dit Ord
Som vort rette Livsens Brød,
Der er sundt i Liv og Død;
Lad os leve i din Fred
Med en god Samvittighed,
Døe i Troen vel bered!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

93. Vi takke dig, vor Fader,
Vi prise dig, vor Gud,
Dit Forraad du oplader,
Din Haand du rækker ud;
Du kommer os ihu,
Alt det, som Mande drager,

Af dig sit Dphold tager:
 O Gud, hvor god er du!

2 Belsign vort Land, o Herre,
 Belsign og Hvermands Bord,
 Lad hver velsignet være,
 Som beder, og som troer;
 Giv Nøisomhed med Lidt,
 Giv Gavnildhed med Mere,
 Lad Enighed regjere,
 Saa hver har Fred med Sit!

Mel. 3 Glæds for Herrens Throne staae.

94. Vort Maaltid vi beslutte nu,
 Vi folde vore Hænder
 Og komme dig, vor Gud, ihu,
 Som os alt Godt tilsender!

At vi med Fred
 Og Munterhed
 Vort Maaltid kunne nyde,
 Vi derfor dig
 Ret hjertelig
 Vor Tak, o Fader, yde.

2. Vi ei vor Brødkurv vil igjen
 For os alene gjemme,
 Men tyer en Hungrig til os hen,
 Hans Trang vi ei vil glemme.
 Det, som vor Haand
 Gav redebøn,
 Skal aldrig savnet blive;
 Rødtørstigt Brød
 Indtil vor Død
 Vil os vor Fader give.

3. Vi takke dig i Jesu Navn,
 At du os vilde mætte;
 Vi nu til vort og Næstens Gavn
 Vort Arbeid kan forrette.
 Belsign vor Daad,
 Lad Armods Graad
 Vor mindste Bid ei væde;
 Fyld du vort Bryst

I Nød og Lyst
Med Christnes sande Glæde!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

95. Bort Maaltid er til Ende,
Bort Bord nu dækkes af,
Til dig vi os nu vende,
Som os det Gode gav;
Med Tak af Hjertens Grund
Dig Lov, o Gud, vi sjunge,
Du lædskede vor Tunge,
Du mættede vor Mund!

2. See til Enhver, som sukker
For Brød til dig, o Gud!
Din Haand du aldrig lukker;
Den aldrig tømmes ud;
O Gud, til Alle see,
At tusind, tusind Munde
Dit Navn velsigne kunde:
For Jesu Skyld det skee!

3. For dette Par vi bede,
Dem komme du ihu,
Du deres Bord berede,
Alt Godt saa give du;
Din Naade følge dem
Paa alle deres Veie,
Du signe, hvad de eie,
Du vogte deres Hjem!

Børn, Syge og Gamle.

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

96. Sov nu, mit Barn, saa sødelig,
Luf dine Dine til,
Fordi Gud selv i Himmerig
:: Din Fader være vil! ::

2. Dig Kristus gav et evigt Haab,
Han og for dig er død,
Og til hans Liv du i din Daab
:: Bed Aanden er gjensfød. ::

3. Han sender sine Engle ned,

Om Buggen Kreds at flaae;
 Thi luf dit Die, Barn, med Fred,
 :: Guds Dine aabne staae! ::

Egen Melodi, eller som: Kommer til mig,
 sagde Guds Søn.

97. O gode Gud, jeg takker dig,
 En kjærlig Moder gav du mig,
 En god, en trofast Fader!
 Jeg kjender ikke Livets Bei,
 Men deres Raad og Lærdom ei
 Paa Beien mig forlader.

2. O Gud, lad mig betænke ret,
 Hvad fra mit første Aandedræt
 Jeg deres Omhu skylder!
 Da røres jeg saa inderlig,
 Og Kjærlighed til dem og dig
 Min hele Sjæl opfylder.

3. Løn du dem selv med Mistundhed,
 Og din Betsignelse udbred
 Paa Beien, hvor de træde;
 Og, naar fra mig du kalder dem
 Til fromme Sjæles rette Hjem,
 Løn dem med evig Glæde!

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

98. Jesu, naadig dig forbarme
 Over alle Syges Bee,
 Bær med Styrke hos de Arme,
 Lad dem Lys i Mørket see;
 Hjælp dem, giv dem Trøst i Nøden,
 Mod i Striden, Fred i Døden!

2. Hjælp os Alle, at anvende
 Bore sunde Dage saa,
 At vi og, naar de har Ende,
 Maae i dig vor Glæde faae;
 Ja, i Dødens Mulm og Mørke
 Prise dig, vort Liv og Styrke!

Mel. Jesu søde Zbukkommelse.

99. Hvor tungt, at ligge syg og mat,

Af Ven og Trost og Haab forladt,
 Dg, ene med sin bitter Bee,
 At sige: Gud, din Billie skee!

2. Hvor tungt, fra dem at skilles ad,
 Hos hvem vi vaaged, græd og bad,
 Dg, naar de Elsktes Grav vi see,
 At sige: Gud, din Billie skee!

3. Dg dog, hvad er vor Sorg og Nød
 Mod hans, der gif til Korsets Død,
 Der knæled i Gethsemane
 Dg sagde: Gud, din Billie skee!

Mel. Gud Helligaand, i Tro os lær.

100. Jeg haver været rank og ung,
 Nu er jeg gammel vorden,
 Jeg bøies ned, saa træt og tung,
 Mod Støvets Moder, Jorden;
 Dg Sjælens Længsel stunder did,
 Hvor Overhyrden, mild og blid,
 Til Ro forsamler Hjorden.

2. Med Simeon jeg far i Fred
 Dg mig til Ro begiver,
 Som Neget af den modne Sæd
 Paa Marken høstet bliver;
 Du kjære Høstmand, Jesu Christ,
 Jeg haaber paa, at du forvist
 Et Sted hos dig mig giver!

Konge og Land.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

101. See, hvor det godt og lifligt er,
 At Brødre sammen bygge,
 Dg have ret hverandre kjær
 Til fælleds Tarv og Lykke!
 Som Lægekraft af Balsom gaaer,
 Af Enighed og Troskab saaer
 Et Folk sin rette Styrke.

2. Som Duggen giver Frugtbarhed,
 Naar den fra Himlen falder,
 Saaledes from Samdrægtighed

Et Folkelig fremkalder,
 Hvor Kraft, Betsignelse og Lyst,
 Og Alt, hvad glæde kan et Bryst,
 I Raad og Daad skal kjendes.

Mel. Christe, lad din ædle Fred.

102. Send, o Gud, din blide Fred
 Fra din Himmel til os ned,
 Med din Trost husval Enhver,
 Som forsagt og modløs er;
 Vær din Kirkes Lys og Liv,
 Lærerne din Viisdom giv,
 Mørket meer og meer fordriv!

2. Vær os alle mild og blid,
 Styr til Held hver gavnlig Id,
 Sign Enhver i Kald og Stand,
 Giv os Frugt af Land og Vand;
 Os fra smitsom Syge spar,
 Og mod Fjendens Bold forsvar,
 Kongen og hans Slægt bevar!

3. Fremfor Alt, o gode Gud,
 Giv os Lyst til dine Bud,
 At dit Raade-Rige maa
 Daglig Fremgang blandt os faae;
 Virksom vise Troen sig,
 At vi maae eendrægtelig
 Elske, lyde, tjene dig!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

103. Bo hos os, o Gud, i Raade
 Med dit rene Sandheds Ord,
 Lad din Aand de Hyrder raade,
 Som skal lede her din Hjord;
 Gjør vor Konge stærk og stor,
 Sæt hans Land i Fred og Flor,
 Lad hans Raad af Viisdoms Kilde
 Ose Kraft og ose Snille!

2. Gjør vort Land, som Zions Bjerger,
 Fuldt af Fedme og af Frugt,
 Al Ulykke du afværge,

Driv vor Fjende selv paa Flugt;
 Lad ei Baadeild og Band
 Blive Herrer i vort Land,
 Lad ei Hunger, Pest og Plage
 Korte vore Levneis-Dage!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

104. Lad dit Rige allevegne,
 Herre, bredes ud paa Jord,
 Gjør det lyst i vore Egne
 Ved dit klare Livsens Ord;
 Dem, som Ordet lære, giv
 Wiisdom og et helligt Liv,
 Aand og Raade, Mund og Mæle
 Til at redde mange Sjæle!

2. Lad dit Riges Glands forgylde
 Kongens Spiir og Arvestol,
 Lad den af din Raades Fylde
 Straale som den blide Sol;
 Kongens Arvehuus og Slægt
 Tag udi din Baretægt,
 Lad dem Alle, dig til Ære,
 Med din Raade prydet være!

3. Gud velsigne Dyrigheden,
 Alle, hver i deres Stand,
 Som i Krigen og i Freden
 Vaage over Folk og Land;
 Giv dem Wiisdom, Kraft og Mod,
 Styr, o Herre, deres Fod,
 Lad Alt, hvad de tragte, være,
 Landets Gavn og Christi Ære!

4. Vær de Gamles Lys og Glæde,
 Vær de Unges Fryd og Lyst,
 Kom til Enfers stille Sæde,
 Vær de Faderløses Trost;
 Giv de Arme Nærings-Brod
 Og husval de Banges Nød,
 Væk de Uomvendtes Hjerte,
 Bøi det under Angers Smerte!

5. Læg de Syge, lædsk de Svage,

Løs, o Gud, de Bundnes Baand,
 Hjælp Enhver sit Kors at drage,
 Styrk os Alle med din Aand;
 Lad os, hvor vi staae og gaae,
 Naar vor sidste Stund skal flaae,
 Glade gjennem Døden stige
 Ind til dig i Himmerige!

Mel. O sanctissima.

105. Dyb af Kjærlighed,
 Lyg og Herlighed,
 Verdenslivets Forklarer!
 Skjebnernes Leder,
 Aandens Udbreder,
 Hil det Folk, du bevarer!

2. Bed din Baretægt
 Danmarks Kongeslæggt
 Bar Aarhundreder Kronen;
 Styrk du med Aanden
 Lovhærder-Haanden,
 Folket, Riget og Thronen!

Rigsdagen.

Mel. Lovet den Herre, den mægtige
 Konge med Ere.

106. Kongernes Konge og Herrernes
 Herre, dig hylde
 Himlen og Jorden og Alt hvad din Guds-
 dom opfylder;

Naadig er du,
 Hør og bønør os da nu,
 Giv, at vor Gjerning dig hylde!

2. See du velsignende ned, o vor
 himmelske Fader,
 Giv, at af Hjertet vi hade det Alt, som
 du hader,

Søge din Fred,
 Følge din Genbaarnes Fjed!
 Da tør vi kalde dig Fader.

3. O, lad din Aand over os fra det
 Høie udgødes!
 Orknen da grønnes, og Marken med
 Frugtbarhed prydes;

Hjerte og Aand
 Knyttes med hellige Baand
 Til dig, som evig skal lydes.

4. Alt, hvad begyndes og endes med
 dig, det skal lykkes,
 Men hvad ei du haver plantet, med Rod
 skal oprykkes;

Plant da din Sæd:
 Sandhed og Retfærd og Fred;
 Saligt det Land, hvor den lykkes

Krig og Landeplager.

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

107. Fredsfyrste, Herre Jesu Christ,
 Giv Fred i vore Dage;
 Vi lægges øde, det er vist,
 Vil du os ei antage!

2. Paa egen Klogt og egen Magt
 Maae vore Fjender lide;
 Til dig, til dig staaer al vor Agt,
 Du selv for os skal stride!

3. Du, Herre, er den rette Helt,
 Som Sværd og Lue bryder;
 Giv du os Fred, vær du vort Telt,
 At hver med Tak sig fryder!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

108. Hærskarers Gud, med Ydmyghed,
 I Jesu Navn vi knæle ned
 I disse Feidens Dage;
 Du Herre, du alene kan
 Beskytte Folk og Stad og Land
 Og standse Krigens Plage!

2. Hærskarers Gud, bønhor vort Raab,
 Det er vor Trost, det er vort Haab,
 At du os ei forlader;

Bønhor os, Gud, vær du vort Skjold
 Mod vore Fjenders List og Bold,
 Bønhor os, hulde Fader!

3. Al vor Fortrøstning staaer til dig,
 Du mægtig er og naaderig,
 Du tidt har frelst vort Rige;
 Giv Kraft i vore Stridsmænds Arm,
 Giv Enighed i Folkets Barm,
 Snart Fredens Sol fremstige!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

109. I Krigens vilde Lue,
 O Herre, styr vort Sværd,
 Du spænde Folkets Bue
 I denne Ledingsfærd;
 Du Herre Zebaoth,
 Hvis Navn høiløvet være,
 Giv snart os Fred med Ære
 Og Alt, hvad os er godt!

Mel. Bor Gud han er saa fast en Borg.

110. Gud, Danmark, luft med Bol-
 gen blaa,

Et Land, som intet bedre,
 Udskifted du fra Oldtid graa
 Til os og vore Fædre;
 Mod Fjender nær og fjern
 Er Orlogsmænd dets Børn;
 Gid, som til denne Dag,
 De tone Danmarks Flag,
 Med Manddom og med Ære!

2. Vi Bolgen pløie helst med Fred,
 I Kamp med Bind og Bøve,
 Som mange Liv opholdes ved
 Her mellem grønne Skove;
 Men nu kom Feidebud,
 Vi Snekken redte ud,
 Og heised Kongeslag,
 Til Lyn og Tordenslag,
 Til Stræk for Danmarks Fjender.

3. Vor Fjendes Guld, vor Fjendes Blod
 Slet ikke vi begjere,
 Men giv os, Gud, med Kraft og Mod,
 At hævde Danmarks Ære;
 At frede trindt paa Strand
 Om gjæve Fædres Land,
 At vinde paa hvert Tog
 Ny Glands til Danebrog
 Og takke dig med Glæde!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

III. Gjør Alting klart ombord til Slag,
 Lad tone Korsets røde Flag
 Og hold Kartoven rede!
 I Jesu Navn, med draget Sværd
 Vi staae i ærlig Orlogsfærd,
 Og om hans Hjælp vi bede.

2. Vel mangt et Hoved synke vil,
 Og mangt et Døie luffes til,
 Før Kampen gaaer til Ende;
 Lad falde hvad der ei skal staae,
 Men trostigt i vor Gud vi slaae,
 Trods Fjendens Lyn, der brænde!

3. Saasandt han er vor stærke Gud,
 Saasandt han drager med os ud,
 Hvis Kors i Flaget vaier;
 Saasandt skal mellem Død og Blod
 Vi staae som vore Fædre stod,
 Og faae en herlig Seier!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

III. Forfærdes ei, du lille Hob,
 Skjøndt dine Fjenders Larm og Raab
 Fra alle Sider gjalde;
 De juble ved din Undergang,
 Men deres Fryd ei bliver lang,
 Thi lad ei Modet falde!

2. Din Sag er Guds, gaa i dit Kald,
 Og i hans Haand dig anbefal,
 Saa er der ingen Fare!

Hans Gideon er end paa Jord,
Som Herrens Folk og Herrens Ord
Skal mandelig forsvare.

3. I Jesu Navn vort Haab er vist,
At vore Fjenders Bold og List
Til Skam og Spot skal blive;
Vi staae med Gud og Gud med os,
Med ham vi byde Døden Trods,
Han vil os Seier give.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

113. Ei Hærens Tal gjør seierrig,
Thi Gud i Himlen raader,
Dg Lykke har i Fred og Krig,
Hvem han dermed benaader;
Om Mange eller Faa,
Dem Seiren følge maa,
Som deres Mærkesmand
Guds Engel gaaer foran,
Med ham er Himlens Styrke.

Mel. I Glands for Herrens Throne staaer.

114. Dig, store Herre Zebaoth,
Vi evig Priis frembære,
Vor Klippe, Skjold, vort Bærn og Slot,
Dit Navn velsignet være!
Den Tid vor stærke Fjende kom
Med megen Bold og Brede,
At styrte Land og Rige om,
Da stod du for os rede.

2. Du samlede Folkets Hjerter saa,
Som Under var at skue,
At hver var færdig, ud at gaae
Mod Fjendens Sværd og Lue;
Dg midt i Slagets værste Id,
Der, hvor vor Magt var ringe,
Hvor Døden var saa vred og vild,
Der skjulede os din Vinge.

3. Det var dit Bærk, dit eget Bærk,
Vi dig det Alt tilskrive;

Du Gud, som er alene stærk,
 Holdt os med Seir ilive!
 Fra Børn til Børnebørn skal gaae
 Din store Frelses Minde,
 Saalænge Danmark end skal staae,
 Dg Sundets Bølger rinde!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

115. Afvend fra os, o Herre mild,
 Den Straf som Misdjærhedens Ild
 For vore Synder har opvakt;
 Tænk paa din dyre Naadepagt,
 Fri os fra Krig og Hungersnød,
 Fra Pest og fra den bratte Død!

2 O Herre, ikke os forkast,
 Din Naades Ord staaer evig fast;
 Tænk paa din Sønns den bitter Død
 Dg paa hans Blod, som for os flød,
 Stat med din Miskundhed os bi
 Dg gjør os fra vor Jammer frie!

Forforskjellige Stænder.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

116. For dig, o Gud, ei gjælder Stand,
 Ei Rigdom eller Bælde,
 Men trostlig alle Dine kan
 Sig til din Naade hælde;
 Hvilovet Fader være du,
 Der kommer med din Hjælp ihu
 Hvert Menneſke paa Jorden!

2. Din Sol oprinder for Enhver,
 Dg Jorden giver Grode,
 Din Himmel er os Alle nær,
 Din Søn for Alle døde;
 For hver, som vandrer her for dig,
 Dplader du dit Himmerig,
 For Ringe som for Høie.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

117. Du Herre, gav mig mine Kaar,

Saa giv og, at tilfreds jeg gaaer
 Udi min Gjerning, Kald og Stand,
 Dg gjør det Gode, som jeg kan,
 Dg tro paa deres Bedste staaer,
 Hos hvem jeg Brød og Arbeid faaer!

2. Naar jeg vil lyde deres Bud,
 Da tjener jeg og dig, min Gud,
 Dig, for hvem Alt er aabenbart,
 Hvis Die skuer grandt og klart;
 Giv altid mig at vandre saa,
 At dig mit Levnet tæffes maa!

3. Fra mig, o Jesu, ikke vig!
 Du selv blev her en Tjener lig,
 Dengang du Verdens Synder bar
 Dg lydig indtil Døden var;
 Til dig jeg tyer med Bøn og Tro
 Dg finder Kraft og Sjælero.

Sømandsstanden.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

118. I Jesu Navn, fra Hjemmets Havn
 Paa Reisen vi os give;
 Bort Anker op, vort Seil i Top,
 For Binden hen vi drive!

2. Et Træ saa svagt har nu os bragt
 Ud paa de stolte Bølger;
 Det grumme Hav bli'er vist vor Grav,
 Om du ei med os følger.

3. Naar Stormen gaaer, og Bølgen slaaer,
 Dg Lyn omkring os spille,
 Bær du ombord og tal et Ord,
 At Veiret bliver stille!

4. Vor Handel frem, vor Tarv ei glem
 Til Rødtørst og hvad Mere,
 Dit Forsyn vil os lægge til
 Med Gavn for os og Flere!

5. Du følge med og al Fortred
 I Naade fra os vende;
 Byd Bind og Veir, de med os er,
 Giv Reisen, godt at ende!

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

119. Far nu vel, vort Fædreland!
Dine Høie, dine Dale
Ham i Haand vi anbefale,
Som velsigner Land og Band:
Gud, dit Forsyn overskygge
Slægt og Benner i vort Hjem,
Lad dem sunde, froe og trygge,
See, du ihufommer dem!

2. Nu i Jesu Christi Navn,
Fare vi paa Havets Bølge,
Gud, din Baretægt os følge,
Til vi naae igjen vor Havn;
Sign os Alle, som paa Bandet
Bove Liv for dagligt Brød,
Sign dem Alle, som paa Landet
Binde det af Jordens Skjød!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

120. Dit Lys og Leide du os gav,
Din Haand, o Gud, os førte;
Vel faae vi det oprørte Hav,
Dg Stormens Brøl vi hørte,
Men Herre, du, som styrer Alt,
Du talede, see Havet faldt,
Du bød, og taus var Stormen!

2. Naar dybt vi sank i Bølgens Skjød,
Hvo førte os iveiret,
Hvo holdt os fra den visse Død,
Som rundt om os var leiret;
Dg, naar vi paa den høie Kaa
I Mattens Mulm og Mørke laae,
Hvo bar os over Dybet?

3. Dig var det Fader, du, vor Gud,
Du al vor Møie letter,
Du fører os af Faren ud,
Du Havets Beie sletter;
Du klarer op den vilde Drk,
Hvor Reisen er saa lang og mørk,
Du er vor tro Ledsager!

4. Saa fører du os ind og ud,
 Dit høie Navn skee Ære!
 Med Taffesang, o Naadens Gud,
 Bort Doffer vi frembære;
 Og, naar tilføes vi atter gaac,
 Din Baretægt vi lide paa
 I Stormveir og i Havblif.

Bondestanden.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

121. Min Stand det er en Bondes
 Stand,

Men, Gud skee Lov og Ære,
 Jeg lærte, hvor mit Fædreland
 I Evighed skal være;
 Og, medens her paa Adams Biis,
 I Sved min Jord jeg dyrker,
 Et Blik mod Himlens Paradis
 Vidunderlig mig styrker.

2. Jeg veed, at ei evindelig
 Jeg skal i Mulden grave,
 En Arv har Jesus vundet mig
 I Paradisets Have;
 I Daaben tog mig Gud i Pagt,
 Derved al Sorg maa svinde,
 Der Salighedens Sæd blev lagt
 I Hjertets Jord herinde.

3. Af milde Jesu, du min Gud,
 Bogt selv mit arme Hjerte,
 At ikke Fjenden der stroer ud
 Den Sæd, som volder Smerte;
 Giv Solskin, Regn og Frugtbarhed,
 At Alt maa staae i Grode
 Hos mig og hver, som troer og veed,
 At os til Fred du døde!

4. Mit Reg Guds Engle da engang
 Til Himlens Lader bære,
 Med Jubelsang og Frydeflang
 Jeg evig der skal være;

Ja, store Gud og Frelsermand,
 Snart Provens Tid er omme,
 Snart skal jeg see mit Fædreland,
 Snart skal min Frelse komme!

Troen paa Gud Søn.

1. Jesus Kristus.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

122. Jesu dyrebare Navn,
 Vor Forløsnings Morgenrøde,
 Paradisets Førstegrøde,
 Bange Sjæles Hvilestavn;
 Troens stærke Seiersbane,
 Haabets rette Ankergrund,
 Bær vort Lys paa Livets Bane,
 Bær vort Liv i Dødens Stund!

Egen Melodi.

123. I Jesu Navn
 Bør al vor Gjerning skee,
 Om den skal vorde os til Held og Gavn,
 Endes ei med Spot og Spee.
 Al den Idræt,
 Som begyndes i det,
 Frem til det Gode gaaer,
 Indtil den Maalet naaer,
 At for Legem og for Sjæl
 Derved fremmes kan vort Vel,
 Og Gud deraf Ære saaer.

2. I Jesu Navn,
 Paa Jesu eget Bud
 Paafalde vi med Tillid Herrens Navn,
 Prise vi med Tak vor Gud.
 Herren har gjort
 Store Ting ved sit Ord,

Gud Herrens Arm er stærk,
 Høiprifeligt hans Værk;
 Thi bør os i allen Tid
 Ham at prise ret med Flid
 Hvo ham frygter, dette mærk!

3. I Jesu Navn

Vi leve og vi døe,
 I Livet han os holder i sin Favn,
 Han os favner naar vi døe.
 Engang han skal
 Bed sit evige Kald
 Os vække vældelig
 Og føre op til sig;
 Jesu, som os har forløst,
 Dig vi da med Englerøst
 Synge Priis evindelig!

Mel. Hvo ickun lader Herren raade.

124. Min Jesu, aldrig skal jeg glemme
 Din underfulde Kjærlighed.

D vee mig, om jeg kunde glemme,
 Hvad du for mig, mig Synder, led!
 Hvilovet være Jesu Navn,
 Det dyrebare Jesu Navn!

2. D jeg vil knæle og tilbede,
 Og prise, takke, elske dig;
 Giv, al min Id og al min Glæde
 Maa være den, at takkes dig!
 Mit Levnet prise Jesu Navn,
 Det dyrebare Jesu Navn!

3. Naar da min sidste Time kommer,
 Saa vandrer jeg herfra i Fred,
 Du, min Forsoner og min Dommer,
 Du dommer mig med Mistundhed.
 Hvilovet være Jesu Navn,
 Det dyrebare Jesu Navn!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

125. D store Gud, din Kjærlighed
 Jeg aldrig nok kan skatte,

Det Rigdoms Dyb jeg ikke veed
 Med al min Sands at fatte:
 Hvordan du elskte Verden saa,
 Din Søn at ville give,
 At hver, som troer paa hannem, maa
 I Himlen salig blive.

2. I vor Natur han klædte sig
 Og den med din foreente,
 Og for vor Arv i Himmerig
 I Trældoms Kaar han tjente;
 Ja, han har ved sit Korsens Blod
 Nu Fred med dig oprettet,
 Og i den dyrebare Flod
 Er al vor Synd afvættet.

3. Min Sjæl, vær derfor frisk og fro,
 Bliv fuld af Himmelglæde!
 Du kan i fast og freidig Tro
 Nu for Guds Ansigt træde;
 Thi Døden mistet har sin Braad,
 Og Slangens træske Hoved
 Ved Dvindens Sæd er søndertraadt,
 Gud være evig lovet!

Mel. O Gud, du fromme Gud.

126. Min Jesus han er mig Begyndelse
 og Ende,
 I al den Deel, jeg gjør, ihvor jeg mig
 mon vende;
 Han er mit Diemed, hvor jeg end gaaer
 paa Jord,
 Og med sin Naade han udi mit Hjerte
 boer.

2. Naar jeg kun Jesum har, hvad skjøt-
 ter jeg om Jorden,
 Hvad agter jeg paa Slud, paa Storm og
 Ild og Torden?
 Hans Kjærlighed den gjør hver Byrde
 mig til Lyst;
 Jeg Intet uden ham vil huse i mit Bryst.

3. Med Jesu vaager jeg, med Jesu vil
 jeg sove,
 Med Jesu gaaer jeg glad og Alting frit
 tør vove;
 Med Jesu jeg engang gaaer til mit Hvi-
 lested,
 Det er jo ei at døe, naar Livet følger med.

4. Min Jesu, før mig selv i alle mine
 Dage,
 Gi uden dig et Trin paa denne Jord at
 tage!
 Skal jeg mig føre selv, forsøres jeg saa let,
 Men fører du mig, da er al min Van-
 dring ret.

5. Dig vil jeg ganske mig med Liv og
 Sjæl hengive,
 I Tanke, Gjerning, Ord dig tjene her
 ilive;
 Forsmaa det Dffer ei, lad mig dog være
 din,
 Gjør med mig hvad du vil, din Billie
 er min!

Met.

127. Du, Herre Christ,
 Min Frelser est,
 Til dig jeg haaber ene;
 Jeg troer paa dig,
 D bliv hos mig
 Evindelig
 Alt med dit Ord det rene!

2. Jeg slaaer min Lid
 Nu og altid
 Kun til din rige Naade;
 D Jesu sød,
 Hjælp mig af Nød,
 Ja, for din Død,
 Frels mig fra Synd og Vaade!

3. Gaaer Sorgen paa,
 Din Sjæls Attraa

Er altid at hufvare;
 Hvad Nød er der,
 Hvor du er nær,
 O Herre kjær?

Dig mon jeg mig befale.

4. Jeg være vil,

O Jesu mild,
 Hvor du mig helst vil have;
 Jeg lukker ind

I Sjæl og Sind

Dig, Herre min,
 Med al din Raadegave.

5. Da veed jeg vist,

O Jesu Christ,

Du vil mig ei forlade;

Du siger saa:

Kald du mig paa,

Hjælp skal du faae

Og Intet skal dig skade!

6. Giv os, o Gud,

Vi paa dit Bud

Maae leve saa tilfammen;

At vi hos dig

Gvindelig

I Himmerig

Kan see din Glæde! Amen.

Met. Hvo ickun lader Herren raade.

128. Det er min Trost, mit Haab,
 min Tre,

Hvad jeg om dig, min Frelser, veed,

Jeg agter Alt for Tant at være

Nød denne Kundskabs Herlighed;

For mig du selv i Døden gif,

Og Haab om evigt Liv jeg fik.

2. Lad aldrig Bantro mig forblinde

Og rove mig din høie Trost;

Falst Lærdom lad ei Seier vinde

Og dove Sandheds klare Røst,

Saa jeg forglemmer, hvad du er
 For dine frelste Menneſker!

3. O Jesu, lad mig dig beſjende
 Bed hver min Daad, i alt mit Liv,
 Og naar min Prøvetid har Ende,
 Du Herre, mig din Naade giv;
 At jeg dit Anſigt ſkue maa
 Og til din Herlighed indgaae!

Mel. Jesu, du min Glæde.

129. Jesu, du os give
 At vi troe dig blive,
 Vi da ere frie!
 Du os Frihed ſkjenker
 Fra de tunge Lænker,
 Synden holdt os i;
 Verdens Pragt
 Og Lystens Magt
 Os ei ſkal i Trældom føre,
 Dig vi vil tilhøre!

Mel. Lovſynger Gud, den Bældige, den Wiſe.

130. Hvor er en Rædſel, ſom kan os
 forſærde,

Naar vi bevare Chriſti Aand?
 Trygt boe vi bag hans Naades ſikre Gjerde,
 Bort Lod er i hans ſtarke Haand;
 Som i en Stormvind Skovens Stammer,
 Saa bæve Verdens Børn i Verdens Jammer,
 Men vi, al Synd og Sorg tiltrods,
 Tor ſynge frit: Gud er med os!

2. See, en Immanuel til Tegn os fattes
 I Jesu Chriſt, til evig Tid,
 At aldrig ſkal os Hjælp og Redning fattes
 I Troens Kamp og gode Strid;
 Vor ſtarke Fader i det Høie
 Bed ham har taget bort vor Sorg og Nøie,
 Og ladet ſtorre Held os ſpaae,
 End hvad vi bede og forſtaaе.

3. Ved dig, Immanuel, skal vindes Freden;
 Gud var med os i Kraftens Bliv,
 Hvorved det Støv, du vandred i hernelen,
 Blev dannet i din Moders Liv.
 Du skyldfri Søn af Davids Datter,
 Ved dig vort tabte Held skal vindes atter;
 Du rene Skud af Davids Rod,
 Af dig vi drage Styrke god!

4. Gud var med os i al din Daad og Tale,
 I hver en Tanke af din Aand,
 I hvert af dine Fjed i Syndens Dale,
 I Underkraften af din Haand;
 I hvert dit Suk, i al din Rvide,
 I dine Saar, i Blodet af din Side,
 Dg i din Død paa Korsets Bæl,
 Ufskyldige Immanuel!

5. Gud var med os i Glandsen fra det
 Høie,
 Da Graven brast paa tredie Dag,
 Dg i dit Seierstog fra Kampens Moie,
 Til Hjemmet efter vunden Sag.
 Gud er med os, til Verden spinder,
 I Daabens Bagt og i din Nadvers
 Minder,
 I Aandens Bærn mod Synd og Sorg,
 Immanuel, du Klippeborg!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

131. Med høi og festlig Jubelklang
 Skal de Gjenløstes Frydefang
 Dig, Jesus Christus, ære;
 Du steg fra Himlens Herlighed
 Til Jordens faldne Slægter ned,
 Dit Navn velsignet være!
 Du est kommen, at udbrede
 Haab og Glæde,
 Dg din hele
 Herlighed med os at dele.

2. Medsendt til os fra Sandheds Gud,
 Du spredte Lysets Straaler ud

I Mørkets skumle Rige;
 Du lærte os missfundelig,
 At kjende ham, som sendte dig,
 Med ham os at forlige.
 Bed din Lære du os byder
 Christne Dyder;
 Priis dig være
 For din dyrebare Lære!

3. Din Faders store Diemed
 Standhaftig du med Lydighed,
 I Liv og Dod fuldendte;
 Bed dig det faldne Adamskjon
 Fra Synd og Syndens bitter Lon
 Befrielse kan vente.
 Over Døden vandt Du Seier,
 Jeg nu eier
 Bed dig, Herre,
 Arveret til Himlens Ære.

4. Med høi og festlig Jubelklang
 Skal de Gjenløstes Frydesang
 Dig, Jesus Christus, ære;
 Op til din Himmels Herlighed
 Du gif herfra, men bliver ved
 Iblandt dit Folk at være.
 Christe Jesu, vor Forsoner,
 Du, som throner
 I det Høie,
 Alles Knæ for dig sig bøie!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

132. Lov og Tak og evig Ære
 Skee dig, Guds eenbaarne Søn,
 Du en Frelser vilde være
 For det faldne Adamskjon!
 Herre Jesu, lær du mig,
 At jeg vandrer rettelig,
 Lad i dine Fjed mig træde
 Og kun deri finde Glæde!

2. Lad mig aldrig dig forrage,
 Om end Kors og Kummer mig
 Skal i denne Verden plage!
 Hjælp mig, at jeg hjertelig
 Elsker dig indtil min Død,
 Og forvinder al min Nød,
 Ved din Fødsel, Død og Smerte;
 Tag dem aldrig fra mit Hjerte!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

133. Tak for al din Fødsels Glæde,
 Tak, o Jesu, for dit Ord,
 Tak for Daabens hellig Bæde,
 Tak for Naaden ved dit Bord;
 Tak for Dødens bitter Bee,
 Tak for din Opstandelse,
 Tak for Himlen, du har inde;
 Der skal jeg dig see og finde!

2. Forjættelserne og Jesu Fødsel.

Mel.

134. Op, thi Dagen nu frembryder,
 Som den ganske Verden fryder;
 Op, thi Naadens gyldne Aar
 Frem med Lys og Glæde gaaer,
 Som de Gamle før saa saare
 Ventede med Længselstaare!

Halleluja, Halleluja!

2. Han, som mange Majestæter,
 Fromme Fædre og Profheter
 Bad med Længsel om at see,
 Og det dog ei kunde see,
 Han til os saa kjærlig kommer
 I en yndig Naadens Sommer.

Halleluja, Halleluja!

3. Han, som Abraham var lovet,
 Menighedens Liv og Hoved,
 Jakobs Krone, Sol og Lyst,

Alle Folkes Haab og Trøst,
 Han kom ned til os omsider
 I den nye Pagtes Tider.

Halleluja, Halleluja!

4. Nu maa Skyggen bort sig vende,
 Nu maa Billedværket ende
 Hvad skal Offerdyrets Blod?
 Jesus skjenked evig Bod;
 Hvad har Pagtens Ark at sige?
 Her er Raadens rette Rige.

Halleluja, Halleluja!

5. Nu er Tæppet sonderrevet,
 Og en Indgang aabnet blevet,
 I Guds Tempel ind at gaae,
 Og for Altaret at staae;
 Han, som Verdens Lys er blevet,
 Nattens Mørke har fordrevet.

Halleluja, Halleluja!

6. Moses Rige nu ophører,
 Christi Friheds Aand os fører;
 Borte er al Trældoms Frygt,
 Hvo Guds Naade ret har søgt,
 Kan nu trygt sig dertil fryde,
 Børnefriheden at nyde.

Halleluja, Halleluja!

Met.

135. Nu kom der Bud fra Englechor,
 At Gud herved vil stige;
 Hans Son, som i det Høie boer
 Og eier Wrens Rige,
 Vil vor Natur sig tage paa
 Og blandt os gaae;
 Det Nyt er uden Lige.

2 Til Nazareth det Budskab gaaer,
 Som Gud sin Engel byder,
 En Jomfru der en Hilsen faaer,
 Vidunderlig den lyder;
 Som Lyn indtræder Gabriel

Med et Hilsæl,
Som skrækker, skjøndt det fryder.

3. Guds Kraft dig overskygge skal,
Saa hørtes Englen tale,
Med Naade uden Maal og Tal
Guds Aand dig skal hushvæle;
Dg Jesus er hans søde Navn,
Som i din Favn
Fra Himlen skal neddale.

4. O Herre Jesu, lad din Aand
Mig kraftig overskygge,
Bered mit Hjerte ved din Haand,
At du deri kan bygge;
At ogsaa jeg kan aandelig
Undsfange dig
Dg aldrig fra dig rygge!

5. Saa skal din Himmel i mig her
Bed Aandens Kraft begynde,
Mit Hjerte, Sjæl og al Begier
Sig op til Gud skal skynde;
Indtil jeg bliver Engle lig
I Himmerig
Dg aldrig meer skal synde.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

136. Dp, glædes Alle, glædes nu,
Med Fryd opfylder Sind og Hu,
I Herren Eder glæder!
Thi Jesus er os nu saa nær,
Han nu, fordi han har os kjær,
Udi vort Kjød sig klæder.

2. Bort Sorg og træng ei meer vort Sind!
Guds Glæde lukke vi nu ind,
At vi kan Jesum favne
Med Bøn og Hjertens Tak og Tro,
I hannem skal vi Haab og Ro
Dg Glæde aldrig savne.

3. Din Fred, o Gud, som overgaaer
Alt det, som Sind og Sands formaaer,

Bort Hjerter saa bevare
 I Christo Jesu, at vi maae
 Den rette Juleglæde faae,
 Som aldrig skal bortfare!

Mel. Mit Barn, frygt den sande Gud.

137. Søde Jesu, Davids Rod,
 Kæmpestærk og barnegod,
 Hovding stor i Englehjem,
 Barnefødt i Bethlehem;
 Du, som giver Nytaar bedst,
 Kom herind og vær vor Gæst,
 Giv en liflig Julefest!

Egen Melodi.

138. Lovet være du, Jesu Christ,
 At du Menneſke vorden est,
 Født af en Jomfru reen og skær,
 Gladelig hilst af Himlens Hær!
 O Gud skee Lov!

2. Du, Gud Faders eenbaarne Son,
 Mand i Lys, men dog Gud i Lon,
 Underlig klædt i Kjød og Blod,
 Kom paa vor Brost at raade Bod.
 O Gud skee Lov!

3. Verden gaaer i dit Ledebaand,
 Dig dog svøber en Kvindes Haand,
 Du, som har skabt og styrer Alt,
 Blev dog paa Skjød Barnlille kaldt.
 O Gud skee Lov!

4. Himlens Lys kom i dig til Jord,
 Skinner til ny Dplysning stor,
 Godt kan vi nu ved Nattetid
 Kjende som Born vor Fader blid.
 O Gud skee Lov!

5. Fattig kom du til Jorden ned,
 Adlede Armod og Udselhed,
 Fattig du gjorde dig med Flid,

Rige blev vi til evig Tid.

D Gud skee Lov!

6. Konning er du blandt Konger bedst,
Manders Konge blev Stovets Gæst,
Fører os op fra Skyggedal,
Hjem til sin lyse Kongesal.

D Gud skee Lov!

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

139. Det kimer nu til Julefest,
Det kimer for den høie Gæst,
Som steg til lave Hytter ned
Med Nytaarsgaver: Fryd og Fred.

2. D, kommer med til Davids By,
Hvor Engle sjunge under Sky;
D ganger med paa Marken ud,
Hvor Hyrder høre Nyt fra Gud!

3. Dg lad os gaae med stille Sind
Som Hyrderne til Barnet ind,
Med Glædestaarer takke Gud
For Miskundhed og Raadebud!

Egen Melodi.

140. Et Barn er født i Bethlehem,
Bethlehem.

Thi glæder sig Jerusalem.

Halleluja, Halleluja!

2. En fattig Jomfru sad i Lon,
Sad i Lon,

Dg fødte Himlens Kongesøn.

Halleluja, Halleluja!

3. Han lagdes i et Krybberum,
Krybberum;

Guds Engle sang med Fryd derom.

Halleluja, Halleluja!

4. Dg Ostens Bise offred der,
Offred der

Guld, Røgelse og Myrrha skær.

Halleluja, Halleluja!

5. Forvundet er nu al vor Nød,
 Al vor Nød;
 Os er idag en Frelser fød.
 Halleluja, Halleluja!
6. Guds kjære Børn vi blev paany,
 Blev paany,
 Skal holde Juul i Himmelby.
 Halleluja, Halleluja!
7. Paa Stjernetæpper lyseblaae,
 Lyseblaae
 Skal glade vi til Kirke gaae.
 Halleluja, Halleluja!
8. Guds Engle der os lære brat,
 Lære brat,
 At synge som de sang i Nat.
 Halleluja, Halleluja!
9. Da vorde Engle vi som de,
 Vi som de,
 Guds milde Ansigt skal vi see.
 Halleluja, Halleluja!
10. Ham være Priis til evig Tid,
 Evig Tid,
 For Frelser bold og Broder blid!
 Halleluja, Halleluja!

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

141. Fra Himlen høit kom Engles Hær,
 Med Ryt til Alle fjern og nær;
 Godt Budskab os nu føres til,
 Derom vi evig sjunge vil.

2. Idag et lidet Barn er fød,
 Til Bod for Verdens Synd og Nød;
 Det er den Herre Jesus Christ,
 Som Frelse bringer os forvist.

3. Saa lad os mærke Tegnet ret:
 Stalden hist, i Krybbe slet,
 Der vil vi finde Barnet lagt,
 Som har al Verden i sin Magt.

4. Saa gaae vi da saa hjerteglad,
Med Hyrderne til Davids Stad,
Dg see den Julegave skjon,
Guds egen, elskelige Søn.

5. O vær velkommen ædle Gjæst!
For Syndres Skyld du kommen est
I Verdens Jammer ned til mig;
Jeg aldrig kan fuldt takke dig.

6. Min kjære Herre Jesu Christ,
Gjør dig en Bugge i mit Bryst,
Tag Herberg i mit Hjerter her,
At dig jeg aldrig glemmer meer!

7. Priis være Gud i Sang og Bøn,
Som skjenked os sin egen Søn!
Saa vil vi glemme Sorg og Savn
Dg holde Juul i Jesu Navn.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

142. Mit Hjerte altid vanter
I Jesu Føderum,
Der samles mine Tanker
Som i en Hovedsum;
Der er min Længsel hjemme,
Der har min Tro sin Skat,
Jeg kan dig aldrig glemme,
Du søde Julenat!

2. Men af, hvad skal jeg sige,
Naar jeg vil tænke paa,
At Gud af Himmerige
I Stalden ligge maae;
At Himlens Lys og Ære,
Det levende Guds Ord,
Skal huusvild blandt os være
Som Armod's Søn paa Jord!

3. En Perle ei forgjettes,
Men nøie ledes op,
Den blanke Demant sættes
I gylden Krones Top;
Man kaster ei en Drue
Blandt tørre Blade ned,

Skal jeg da Herren skue
I denne Udselighed?

4. Hvi skulde Kongesale
Gi for dig prydet staae?
Du havde at befale,
Hvad end du peged paa;
Hvi lod du ei opdukke
Af Jordens rige Skjød
En gylden Barnevugge,
Med Roser overstrøet?

5. Hvi lod du ei udspænde
En Himmel til dit Telt,
Og Stjernelamper tænde,
Du store Himmelhelt;
Hvi kom ei aabenbare,
Da du i Svøb blev lagt,
Den himmelske Hærskare
Til Tjeneste og Bagt?

6. Nei, Jesus saae sit Leie
I denne gode Juul,
Hvor Betlere de pleie,
At lægge sig i Skjul;
Det var og ei hans eget,
Det Hø, hvori han laa,
Han havde ei saameget,
Han kunde ligge paa.

7. En Spurve har sin Rede,
At bygge der og boe,
En Svale ei tør lede
Om Nattehy og Ro,
En Løve veed sin Hule,
Hvor den sin Ro kan faae:
Skal sig min Frelser skjule
I fremmed Stald paa Straa?

8. Nei kom, jeg vil oplukke
Mit Hjerte, Sjæl og Sind,
Med tusind Langselsjukke,
Kom, Jesu, kom herind!
Det er ei fremmed Bolig,

Du har den dyrefjæbt,
 Her skal du hvile rolig,
 I Kjærligheden fjæbt!

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

Eller: Her komme dine arme Smaa.

143. O Jesu, Verden viid og lang
 Til Bugge var dig dog for trang,
 For ringe, om med Guld tilredt
 Og perlestuffen, silkebredt.

2. Men Verdens Vre, Magt og Guld
 For dig er ifkun Støv og Muld;
 I Krybben lagt, i Klude fjæbt,
 En Himmel-Seng du mig har fjæbt.

3. O sjung dog hver, som sjunge kan!
 Nu tændtes Lys i Skyggers Land,
 Og ret som Midnatshanen gol
 Blev Jakobs Stjerne til en Sol.

4. Nu kom han, Patriarkers Haab,
 Med Flammeord og Himmeldaab,
 Og Barnet tyder nu i Bang,
 Hvad David dunkelt saae og sang.

5. Kom Jesu, vær vor Hytte-Gjæst,
 Hold selv i os din Julefest;
 Da skal med Davidsharpens Klang
 Dig takke høit vor Jubelsang!

Egen Melodi.

144. Velkommen igjen, Guds Engle
 smaa,

Fra høie Himmel-Sale,
 Med deilige Solffins-Klæder paa,
 I Jordens Skyggedale;
 Trods klingrende Frost godt Aar I spaae
 For Fugl og Sæd i Dvale!

2. Belmødt under Sky paa Kirkesti,
 Paa Snee ved Midnatstide!
 Udbære vor Juul ei nænner I,
 Derpaa tør nok vi lide;
 O ganger dog ei vor Dør forbi,
 Os volder ei den Kvide!

3. Med venlige Dine himmelblaae,
 I Bugger og i Senge,
 Vi Puslinger har i hver en Braa,
 Som Blomster groe i Enge;
 D synger for dem som Lærker slaae,
 Som hørt de har ei længe!

4. Saa drømme de sødt om Bethlehem,
 Og er det end forblommet,
 De drømme dog sandt om Barnets Hjem,
 Som laa i Krybberummet;
 De drømme, de lege Juul med dem,
 Hvis Sang de har fornummet.

5. Da vaagne de mildt i Morgengry
 Og tælle meer ei Timer,
 Da høre vi Julefang paany,
 Som sig med Hjertet rimer;
 Da flinger det sødt i høien Sky,
 Naar Julekloffen kimer.

6. Da vandre Guds Engle op og ned
 Paa Psalmens Tonestige,
 Da byder vor Herre selv Guds Fred
 Til dem, den efterhige;
 Da aabner sig Himlens Borgeled,
 Da kommer ret Guds Rige!

Mel. Et Barn er født i Bethlehem.

145. Det himmelsk klang i Englechor,
 Englechor:

Guds Søn, Guds Fred, Guds Fryd
 paa Jord!

Halleluja, Halleluja!

2. Tak, Englechor, for Julebud,
 Julebud!

Med Eder vil vi prise Gud.

Halleluja, Halleluja!

3. O Gud skee Lov for Julenat,
 Julenat!

Nu kommer Nytaarsmorgen brat.

Halleluja, Halleluja!

4. Fra Bethlehem til Stjernesloi,
Stjerneslot,
Vi kjende Juleveien godt.
Halleluja, Halleluja!

5. Den førte Engle ned til Jord,
Ned til Jord,
Den fører os til Englechor.
Halleluja, Halleluja!

6. Der deilige Guldkroner smaa,
Kroner smaa
Vi af Guds Søn, vor Broder, saae.
Halleluja, Halleluja!

7. Da synge vi med Liv og Lyst,
Liv og Lyst,
Med høi og klar og yndig Røst:
Halleluja, Halleluja!

Egen Melodi.

146. Deilig er den Himmel blaa,
Lyst det er, at see derpaa,
Hvor de gyldne Stjerner blinke,
Hvor de smile, hvor de vinke
Os fra Jorden op til sig!

2. Det var midt i Julenat,
Hver en Stjerne glimted mat,
Men med Get der blev at skue
Gen saa klar paa Himlens Bue,
Som en lille Stjernesol.

3. Stjernen ledte vise Mænd
Til nyfødte Konge hen;
Vi har og en saadan Stjerne,
Og, naar vi den følge gjerne,
Komme vi til Jesum vist.

4. Denne Stjerne klar og mild,
Som kan aldrig lede vild,
Er hans Guddomsord det klare,
Som han lod os aabenbare,
Til at lyse for vor Fod.

Mel.

147. De hellig tre Konger saa hjer-
tensglad,

Fra Hjemmet de droge til Bethlehems Stad;
De toge sig for den Reise saa lang,
At finde Jesum i Krybben trang.

2. En Stjerne dem viste til Jødeland
Dg til al Verdens Frelsermand;
Dg Barnet Jesum, saa deilig og skjær,
Hos Dre og Usen de funde der.

3. Dg ned de fulde paa deres Knæ,
Da de fik Barnet der at see;
Dg Røgelse, Myrrha og røden Guld
De offred den Herre saa frydefuld.

4. Saa droge de hjem til deres Land
Dg prisede Gud, deres Skabermænd;
Lad os og falde vor Gud til Fod,
Ham prise af ganske Hu og Mod!

5. Alt for den Jakobs Stjerne klar,
For Kvisten af Israel aabenbar,
For Kilden, som springer af Naade stor,
For Herren over alt Englechor!

6. Dg synge som Kongerne hjertensglad
En Frydesang i allen Stad,
Indtil vi eengang, for Herren blid,
Kan synge vor Sang til evig Tid!

Egen Melodi.

148. Vor Jesus kan ei noget Herberg
finde

I Bethlehem, sin egen Fædreby,
Han lader der i ringe Svøb sig binde,
Hvor ellers Markens Kvæg gaaer ind i Ly.
En Krybbe er hans første Gie,
Det tørre Græs og Straa hans første
Barneleie.

2. Den Herre har sig Fattigdom tilegnet,
Som alle gode Gaver har i Haand,
Den Hellige blandt Syndere er regnet,
At han maa sønderrive vore Baand.

Nu er der Haab for alle Døde,
 Idet Guds egen Søn paa Jorden lod sig føde.

3. Belsignet være Herrens store Naade,
 Hans Guddoms magt til evigt Minde sat,
 Som vidste paa vor Jammer Bod at raade
 I denne underfulde Naades Nat;
 Belsignet Mørke uden Lige,
 Da Lyset selv brød frem af høie Himmerige!

4. Saa vil, trods alle Sjender, vi os fryde,
 Gud har os givet det, ham kjærest var,
 Og lader alle Naadestømme flyde;
 Hvad er der, som han os ei givet har?
 Saa være ham da ogsaa Livet,
 Og hvad vi har, til Tak og evigt Dffer givet!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

149. Min Sol, min Lyst, min Glæde,
 Min Jesu, Hjertensven,
 Lad mig til Krybben træde
 Og komme til dig hen;
 Jeg har en Julefang
 I Hjertet til din Ære,
 Lad Tungen den frembære
 Med liflig Harpeklang!

2. Man siger mig, du ligger
 I Krybbe Hø og Straa,
 Kun liig en ussel Tigger;
 Jeg dig dog gjerne saae:
 En Lyd fra Livets Land
 Mig tykkes her at høre,
 Det hvisses i mit Dre,
 Du er af bedre Stand.

3. Man siger, Kors dig følger
 Med al Glendighed,
 I Modgangs dybe Bølger
 Er dine Fode=Stid;
 Saa, hvo dig Trostfab bød,
 Sig giver selv i Fare
 Mod Verdens Kampefare,
 Mod Helved og mod Død.

4. Det tidt mig vel forhindrer
 Og isner i mit Blod,
 Dog er der det, som lindrer
 I Hjertets dybe Rod;
 Jeg veed ei, hvad det er,
 Som føder Lyst og Længsel
 Til, trods al Verdens Trængsel,
 Dig ret at komme nær.

5. Min egen Kraft ei strækker,
 Til i dit Spor at gaae,
 Du seer nok, hvad mig strækker,
 O raad du Bod derpaa!
 O drag mig efter dig;
 Da skal med Hjertens Glæde
 Jeg Julepsalmer kvæde
 For dig evindeligt!

Egen Melodi.

150. Af Høiheden oprunden er
 En Morgenstjerne, klar og stær
 Af Sandhed og af Naade;
 Du Jakobsstammens nye Skud,
 Du Davids Søn, min Brudgom prud,
 Mig fryder overmaade!

Liflig,
 Venlig,
 Høi og prægtig,
 Stor og mægtig,
 Rig paa Gaver!
 Liv og Lys ved dig jeg haver.

2. Du lille Barn, saa favr og skøn,
 Gud Faders og Mariæ Søn,
 Hil dig, høibaarne Konning;
 Du Lilie i mit Hjerterum,
 Dit Trostens Evangelium
 Er sødt som Melk og Honning!

Kjære
 Herre,
 Himlens Manna,
 Hosianna!

Dig til Ære

Glad i Anden vil jeg være.

3. Min Sjæl i Herren fryder sig,
Naar mildelig du seer til mig

Med Misfundhedens Dødie;

O Jesu Christ, min Frelser god,

Dit Ord, dit Legem og dit Blod

Jeg evig vil ophøie!

Tag mig,

Favn mig,

Gyd i Barmen

Himmelvarmen,

At din Naade

Bed dit Ord maa ene raade!

4. Hvor saligt er mit Hjerte nu!

Mit Gæt og Alt er, Jesu, du,

Den Første og den Sidste;

Du henter mig til Lov og Priis

I Himmeriges Paradiis,

Naar Døiet her vil briste!

Amen,

Amen,

Kom du milde

Jesu lille,

Lov ei længer;

Længselen mit Hjerte trænger!

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Naade.

151. Den yndigste Rose er funden,

Blandt stiveste Torne oprunden;

Min Jesus, den deiligste Bode,

Blandt syndige Menneſker groede.

2. Alt siden vi tabte den Ære,

Guds Billedes Frugter at bære,

Var Verden forvildet og øde,

Vi Alle i Synden bortdøde.

3. Da lod Gud en Rose opſkyde

Og Sæden omſider frembryde,

At rense og gånſke forſøde

Bor egen fordærvede Grøde.

4. Al Verden nu burde sig fryde,
Med Psalmer mangfoldig udbryde;
Men Mangen har aldrig fornummen,
At Rosen i Verden er kommen.

5. Forhærdede Tidselgemytter,
Saa stive som Torne og Støtter,
Hvi holde I Eder saa ranke
I Stoltheds fordærvede Tanke?

6. Ak, søger de ydmyge Steder,
I Støvet for Frelseren græder,
Saa faae I vor Jesum i Tale,
Thi Roserne vore i Dale!

7. Min Jesu, du stedse skal være
Min Rose, mit Smykke, min Gæde;
De giftige Lyster du doder
Og Korset saa liflig forsøder!

8. Lad Verden mig Alting betage,
Lad Tornene rive og nage,
Lad Hjertet kun daane og briste,
Min Rose jeg aldrig vil miste!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

152. I denne søde Zuletid
Bil vi os ret fornøie,
Og bruge al vor Kunst og Flid,
Guds Naade at ophøie.
Bed ham, som er i Krybben lagt,
Vi inderlig af al vor Magt,
Bil os i Sjælen fryde;
Din Priis skal høres, Frelsermand,
Saa vidt og bredt i Verdens Land,
At Bjerg og Dal gjenlyde.

2. En Kongesøn af Davids Rod,
Som er Guds Søn tillige,
For Verdens Synders Skyld forlod
Sit lyse Himmerige.
Det var ham svart, at tænke paa,
At Verden skulde undergaae,
Det nagede hans Hjerte;
I saadan Hjertens = Kjærlighed

Han kom til os paa Jorden ned,
 At lindre al vor Smerte.

3. Som Natten aldrig er saa sort,
 Den jo for Solen svinder,
 Saa farer al min Kummer bort,
 Naar jeg mig ret besinder,
 Og tænker paa, hvor inderlig
 Guds egen Søn har elsket mig
 Og er min Broder vorden;
 Jeg aldrig glemmer hine Ord,
 Som klang i Engles Julechor:
 Nu er der Fred paa Jorden!

4. Og blandes end min Frydesang
 Med Graad og dybe Sukke,
 Saa skal dog Korsets haarde Tvang
 Mig aldrig Munden lukke.
 Naar Hjertet sidder meest beflemt,
 Da bliver Glædens Harpe stemt,
 At den kan bedre flinge;
 Og knuste Hjerter føle bedst,
 Hvad denne store Frydefest
 For Glæde har at bringe.

5. Vor Tak vi vil frembære da,
 Endskjøndt den er kun ringe,
 Hosianna og Halleluja
 Skal allevegne flinge.
 Guds Aft er kommen i vor Leir,
 Thi sjunge vi om Fryd og Seir,
 Mens Tungen sig kan røre;
 Vi sjunge om den dybe Fred,
 Saa Helvede skal skjælve ved
 Vor Julefang at høre.

6. Halleluja, vor Strid er endt,
 Hvo vilde mere klage,
 Hvo vilde mere gaae bespændt
 I disse Høitidsdage?
 Syng høit i Sky, Guds Kirkeslof:
 Halleluja, nu har jeg nok,
 Den Lyst er uden Lige!
 Halleluja, Halleluja!

Guds Søn er min, jeg gaaer herfra
Med ham til Himmerige!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

153. O Jesu, vor Førføner,

Som kom til Jorderig,

Med høie Jubeltoner

Vi glade prise dig!

O store Kjærlighed,

Hvert Knæ for dig sig bøie;

Fra Thronen i det Høie

Steg du til Støvet ned!

2. Gaaer ud i Verdens Riger,

I Fredens Sendebud,

Til alle Sjæle siger,

Hvad os er skeet af Gud!

Os er en Frelser fød;

Nu Ingen bør forsage,

Nu vender Fred tilbage,

Guds Fred i Liv og Død.

3. O vær til os velkommen,

Du Herrens Salvede,

Du oplod Helligdommen,

Da du blev Menneſke!

Du den oplod for hver,

Som sig fra Synd omvender,

Dg rettelig bekjender

Dit Navn for Menneſker.

4. Lov, Tak og Priis og Ære

Skee dig evindelig;

Giv du os, troe at være,

At vi maae tæffes dig;

Da ſkal vi ſee dig hiſt

I Herlighedens Rige,

Dg evig Tak dig ſige,

Bor Frelſer, Jesu Chriſt!

Egen Melodi.

154. Julen har Engle-Lyd,

Vi med Fryd

Os barnlig paa Gud Fader
Forlader.

Vi var i Nød saa længe,
Dog hørte han vor Bøn,
Han veed, hvortil vi trænge,
Vor Frelser blev Guds Søn;
Thi vil vi alle sjunge
Med Hjerter og med Tunge
Et: Være være Gud
For sit Julebud!

2. Ret i en salig Tid
Kom han hid;
Da glemte deres Møde
De Døde;
Da de fik det at vide,
At født var Folkets Ben,
Som tog vor Sorg og Rvide
Og gav os Fryd igjen,
Ja, kom som Morgenrøden
At frelse os fra Døden;
Med ham fra Stjernetop
Livets Sol stod op.

3. Sorg er til Glæde vendt,
Klagen endt,
I Lovsang kjendes Fryden
Paa Lyden.
Syng med Guds Engleskare
Paa Jesu Fødselsdag
Om Fred og ingen Fare,
Gud Faders Velbehag,
Som vil al Sorgen vende
Til Glæde uden Ende,
Bær os paa Børnevæis
Ind i Paradiis!

Mel. Hvo ifkun lader Herren raade.

155. O Christne, fremfor alle Dage
Er denne Dag os glæderig;
Bort med hvert Angestfuk, hver Klage,
Hvo Christum elsker, fryde sig!

Til Verden fødtes han i Dag,
Som herlig har udført vor Sag.

2. Guds Søn vor Frelser vilde være,
Fra Himlen steg han til os ned,
Dplyste os ved Liv og Lære,
Dg Marter=Døden for os led;
Han opstod, gif til Faderen,
Dg leder os til Himlen hen.

3. O Frelser, vi med glade Læber
Forkynde, hvad vi skyldte dig,
Men styrk og hver af os, som stræber,
Bed christent Liv at prise dig;
Vi da blandt frelste Skarers Tal
Dig hisset evig prise skal!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

156. Jeg som et Barn mig glæde vil
Dg sjunge i det Høie,
Ei Sorg idag paa Jord er til,
Som tør min Sjæl nedboie.
Idag er fattigst Betler rig,
Et Paradiis er Jorden mig,
Til mig Guds Engle kvæde:
Idag er dig en Frelser fød,
Idag al Verdens Sorg er død,
Dg fød al Verdens Glæde!

2. Ei Synd, ei Død i Verden meer
Mig knuge skal og twinge,
Jeg Naadens Dør opluffet seer,
Min Sjæl har Englevinge.
En Konge blev idag mig fød,
Det lidet Barn paa Moders Skjød
Al Verdens Nød betvinger;
Hans Rige Himmel er og Jord,
Den Konge evig Tro jeg svor,
Dg han min Sjæl gav Binger.

3. Flyv høit min Sjæl, flyv barnesro,
Bær salig i hans Rige!
Med Kjærlighed, med Haab og Tro
Hans Kraft mig ei skal svige.

I Klude svøbt, i Krybbe lagt,
 Det Barn har over Stormen Magt
 Dg over Havets Bølger;
 Ei Jord ei Luft, ei Ild, ei Vand,
 Ei Mørkets Magter røre kan
 Den Sjæl, som Herren følger.

4. Kom Høie, Ringe, Store, Smaa,
 Enfoldige med Bise,
 Lad os til Jesu Krybbe gaae
 Dg Verdens Frelser prise!
 Forgjæves lyse Stjernen ei,
 See, Konger følge Hyrdens Bei,
 Hør Himlens Engle kvæde:
 Idag er os en Frelser fød,
 Idag al Verdens Sorg er død,
 Dg fød al Verdens Glæde!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

157. Saa frelstes vi fra Synd og
 Død,

Med Jubel vi istemme:
 Os er idag en Frelser fød,
 Det vil vi aldrig glemme!
 Nu kom til Jorden Himlens Fred
 Dg Haab om salig Evighed,
 Det Haab os Jesus bragte;
 Bort Liv er kun en Provestand,
 Men Himlen er vort Fædreland.
 D, didhen vil vi tragte.

Egen Melodi.

158. Her komme, Jesu, dine Smaa,
 Til dig i Bethlehem at gaae;
 Dplys Enhver i Sjæl og Sind,
 At finde Veien til dig ind!

2. Vi løbe dig med Sang imod
 Dg kysse Støvet for din Fod;
 D salig Stund, o klare Nat,
 I a du blev født, vor Sjæleskat!

3. Velkommen fra din Himmelsal
 Til denne Verdens Skyggedal,

Hvor man dig intet Andet bød,
 End Stald og Krybbe, Kors og Død!

4. O drag os Smaa dog til dig hen
 Vor milde, fromme Sjæleven,
 At hver af os saa inderlig
 I Troen maa omfavne dig!

5. Lad Verden ei med al sin Magt
 Os rokke fra vor Daabes Pagt,
 Men giv, at al vor Længsel maa
 Til dig, til dig alene staae!

6. Saa skal det skee, at vi engang
 Blandt alle Helgens Jubelsang,
 I Himlens søde Paradiis
 Skal prise dig paa Engleviis.

7. Her staae vi nu i Flok og Rad
 Om dig, vort skønne Hjerteblad;
 Af hjælp, at vi og Alle maae
 I Himlen om din Throne staae!

Egen Melodi.

159. Julen har bragt velstignet Bud,
 Nu glædes Gamle og Unge;
 Hvad Englene sang i Verden ud,
 Nu alle smaa Børn skal sjunge.

2. Grenen fra Livets Træ staaer skjønt
 Med Lys som Fugle paa Kviste;
 Det Barn, som sig glæder fromt og skjønt,
 Skal aldrig den Glæde miste.

3. Glæden er Jordens Gæst idag
 Med Himmelfongen den lille;
 Du fattige Spurv, flyv ned fra Tag
 Med Duen til Julegilde!

4. Dands, lilleBarn, paa Moders Skjød,
 En deilig Dag er oprunden;
 Idag blev vor kjære Frelser fød,
 Og Paradiisveien funden!

5. Frelseren selv var Barn som vi,
 Idag han laa i sin Bugge;
 Den Have, Guds Engle flyve i,
 Vil Jesus for os oplukke.

6. Himmerigs Konge blandt os boer,
 Han Juleglæden os bringer;
 Han favner hver Barnesjæl paa Jord
 Og lover os Englevinger.

3. Jesu Liv og Lære.

Mel. I Jesu Navn.

160. O Jesu, som
 Udi Udlændighed
 Paa Jorden var, Foragt og Fattigdom
 Her i Verden for mig led!
 O kom ihu,
 At, Forløser, jeg nu
 I Verden fremmed er,
 Har ikke hjemme her;
 Tænk paa mig og hjælp mig frem,
 Med din Naade mig ei glem,
 Før mig til mit rette Hjem!

Mel. Gud Helligaand, i Tro os lær.

161. Et helligt Liv, en salig Død
 Hinanden kjærlig møde,
 Som Fuglesangen sagte sød
 En liflig Aftenrøde;
 Saa svæver blidt paa Gravens Rand
 Med Simeon hver hellig Mand
 Guds Herlighed imøde.

2. At have stridt den gode Strid
 Og vandret ufortroden,
 Paa Livets Vej til Endens Tid,
 Hvor er det sødt i Døden!
 Vel den, som Herren tro har tjent,
 Sin Gjerning giort, sit Løb fuldendt,
 I Fred han skal henfare!

3. O Simeon, du Herrens Mand,
 O tusindfold til Lykke!
 Du prydet har din Tid og Stand
 Med Hellighedens Smykke;
 Du lod en Himmelvandring see

Til Alderdommens sidste Sne
 Og tjente Gud paa Jorden.

4. Al Verdens Frelser var din Skat,
 Du brugte dine Kræfter,
 At tjene Herren Dag og Nat,
 Det stræbte du kun efter;
 Du gif Alverdens Lyst forbi
 Og naaede paa den trange Sti
 En sød og salig Ende.

5. Hvad Under da, at Gravens Bo
 Dig ei forfærde kunde!
 Du gif til Dødens Port saa fro
 Som Fugl i Frydens Lunde;
 For Jesus smilede i din Favn,
 Du reiste glad i Herrens Navn
 Til ham i Himmerige.

6. O Herrens Fred er end at faae,
 Men den vil favnetages;
 Har vi ei skjønned ret derpaa,
 Da skal det høit beklages;
 Thi Sjælen faaer dog ingen Ro,
 For Hjertet i den sande Tro
 Sin Jesus kjærlig favner.

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

162. Da Døden slog Herodes ned,
 Sin Engel Gud udsendte,
 Bor Jesum af Landsflygtighed,
 Til Nazareth at hente.

2. Jeg og, o Herre, som du veed,
 Er en Udlænding bleven,
 I Verden, i Landsflygtighed,
 Bidt fra din Himmel dreven.

3. Dog henter du mig hjem igjen
 Til din saa søde Hvile,
 Min Sorg med Tiden slides hen,
 Du til min Hjælp skal ile.

4. Ja, om een Sorg i Verden skal
 Den anden række Haanden,
 Du ender mine Sorgers Tal
 Og giver Bod for Vaanden.

5. Forund mig blot et Nazareth,
 En liden rolig Rede,
 Hvor jeg, af Rejsens Møie træt,
 Min Jesum kan oplede!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

163. Hvor stor er dog den Glæde,
 At vi med Jesu maae
 I Herrens Tempel træde
 Og i hans Forgaard staae!
 Den Salighed og Ære
 Kan aldrig siges ud,
 At Sjælen her maa være
 I Samsund med sin Gud.

2. O Tempel, hvor din Lykke
 Paa denne Dag var stor,
 Da Jesus vilde smykke
 Din Helligdom og Chor!
 O, lad dig dog forgylde
 Af Herlighedens Glands,
 Annam den Guddomsfyldte,
 Som overgaaer al Sands!

3. Men blandt de Lærdes Stare
 Sig Jesus sætter ned,
 At høre og forfare,
 Hvad de om ham vel veed;
 De søge Skriften nøie,
 Men Jesus, kjendes ei,
 Han staaer for hver Mands Die,
 Men Stolthed siger: Nei!

4. Af Jesu, gid du vilde
 Mit Hjerte danne saa,
 At aarle det og silde
 Dit Tempel være maa;
 Du selv min Hjerne vende
 Fra Verdens floge Flok,
 Og lær mig dig at kjende,
 Saa har jeg Viisdom nok!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

164. Han stiger op paa Jordans Bred,

Vor Frelser, from at skue,
 Fra Himlen daler Anden ned
 Og slagrer som en Due;
 O Fryderøst, som lyder her,
 Mens Himlen sig oplader:
 Min elskelige Søn det er!
 Saa vidner Gud, hans Fader.

2. Det høres end, det Glædesord,
 Det drager mig til Minde,
 At hvo som bliver døbt og troer,
 Skal Saligheden finde;
 Fornyer Hjertet Dag for Dag
 Sin Pagt med Gud i Daaben,
 Da faaer jeg Herrens Velbehag
 Og finder Himlen aaben.

3. Det Frydesyn ved Jordans Bred
 Ret aldrig er forsvundet,
 Til Verden kommer Anden ned,
 Nu har han Veien fundet;
 Vi høre Andens Bingeslag,
 Vi Børnenavnet have:
 Tak, Jesu, Tak for Daabens Dag
 Med al dens Naadegave!

Met. Vor Jesus kan ei noget Herberg finde.

165. Jeg kjender ham, hvem jeg har
 overgivet

Min hele Sjæl til evig Eiendom,
 Han Veien er og Sandheden og Livet,
 Med Naadens Fylde ned til os han kom.
 O vel mig, Jesu, dig jeg kjender,
 Til digsom Frelseren min Tillid sig henvender.

2. Lyksalige de Dren, som dig hørte,
 Lyksalige de Dine, som dig saae,
 Da du dit Liv blandt Menneffene førte,
 Du, som for os i Døden vilde gaae!
 Men jeg og skal engang med Glæde
 Dit Ansigt skue hist i Herlighedens Sæde.

3. O søde Haab, o Trost foruden Lige!
 Din stærke Haand oplod mig Himmelen,

Dg fra mit Bryst tidt Længsels Sukke stige,
 At komme did, hvor du for os gif hen;
 D, jeg hos dig skal have Livet,
 Dg see den Herlighed, din Fader dig har givet.

4. Min Jesu, lad mig altid dig tilhøre,
 Din Aand og Kraft veilede mine Fjed,
 At sikke Trin jeg maa paa Banen gjøre
 Dg naae mit Maal, en evig Salighed!
 Paa dig jeg troer, paa dig jeg haaber,
 Dg vist du hører den, der dig med Tro
 anraaber.

Mel. Bredden din afvend.

166. Dig, Jesu, priser jeg af ganske
 Hjerter;

Bed Ord og Levnet du mig Sandhed lærte,
 Dg for at frelse mig fra Syndens Brøde
 Du led og døde.

2. Dog, lad ei blot min Sang din
 Priis udbrede;

Til Tro og Kjærlighed din Aand mig lede
 Dg styrke mig, mod syndig Lyst at kæmpe
 Dg den at dæmpe!

3. Da, Herre, skal mig Intet fra dig vende;
 Jeg er og bliver din til Livets Ende,
 Dg hisset jeg igjennem Evigheder
 Din Priis udbreder.

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud.

167. D store Fange, du kan ei
 Dit Døberkald forgjette,
 Men viser os til Jesum Bei,
 Os ved hans Fod at sætte;
 At der vi ved hans Ord og Aand
 Dg Guddomsværker af hans Haand
 Kan hver en Tvivl udfflette!

2. De Blinde see, de Halte gaae,
 Spedalske blive rene,
 De Døde frem af Graven staae
 Bed Jesu Ord alene;

Det Livsens Evangelium
 Hos Fattige faaer Sjælerum,
 Det Ingen kan formene.

3. O Herre Jesu, hvo der kan
 Forarge sig og støde
 Baa dig i ringe Tjenerstand,
 Ham Dommen vist skal møde;
 Jeg savner dig med Hjertens Tro,
 Mit Liv, min Lyst, mit Haab, min Ro,
 Du al min Sorg skal døde!

Mel. Om Himmerigs Rige saa ville vi tale.

168. Ved Gallilæerhavets Bred
 En Røst blev hørt, som taled Fred,
 Og taled, saa det skete;
 Der Simon Peters Fiskeræt
 Baa Dybet fik den rige Dræt,
 Som ham til Jesum ledte
 Og Herrens Priis udbredte.

2. O Herre, mange Siæle gaae,
 Hvor Dybets Bølger sammenslaae,
 Hvor der er Rød og Fare;
 Men lønlig sukke de til dig,
 At du dog vil misfundelig
 Med dine Straaler klare
 For dem dig aabenbare.

3. Da byder du din Tjener gaae,
 At Menneſter han fange maa
 Og frem til Lyset lede;
 Vel er han selv en syndig Mand,
 Men i det Navn, som frelse kan,
 Baa Dybet gaaer han, rede
 Til Garnet ud at brede.

4. Al, rør dog Havet med dit Ord,
 Gjør Fiskedrætten rig og stor
 Og Glæden over Naade;
 Du, som alene hjælpe kan,
 Bort Liv, vor Gud, vor Frelsermand,
 Bonhør os af din Naade,
 Frels Sjælene fra Baade!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

169. O Jesu, Præst i Evighed,
Dit Ord os lader kjende,
Hvorfor dig Gud af Himlen ned
Til Jorden vilde sende:
At Syndere du kunde med
Din Fader vel forlige,
Dg give dennem Deel og Sted
I Herlighedens Rige.

2. Disciplerne, som paa dit Kald
Dit Læreembed føre,
Saa at de Himmeriges Sal
Med Sjæle rig kan gjøre,
Dem lærer du, at lyse Fred
Fra dig, al Synde Forsoner,
Udruster dem med Myndighed,
Dg dem med Naade kroner.

3. Giv Livet i din Lærerstand
Ret christelig maa føres,
Lad Intet, som forarge kan,
Om Sandheds Vidner høres;
Lad dem forkynde hoit dit Ord
Til Seier og til Ære,
Saalænge Kirken her paa Jord
I Kamp og Strid skal være!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

170. Hvad er det for en Snekke,
En liden Færgebaad,
Som Bølgerne bedække,
Saa den er uden Raad?
O see den store Nød,
Ret som den gif til Grunde
Dg just til Havsens Bunde
Ned i Afgrunden flød!

2. Det er Guds Kirke-Snekke,
Hans liden Menighed,
Som Bølgerne bedække,
Som tidt ei Redning veed;
Hvor Jesus lader, som

Han ofte hardt mon sove,
 Dg saa for Bind og Bove
 Sit Skib la'er tumle om.

3. Men lad kun Stormen tude
 Paa Verdens vilde Hav,
 Dg lad kun Bølgen sprude
 Dg true med sin Gray;
 Det koster kun et Ord,
 Da Storm og Bølger stærke,
 De faae tilgavn's at mærke,
 Vi Herren har ombord!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

171. Hvor saligt var det Ægtepar
 I Gana over Naade,
 Hvor Jesus selv indbudet var
 Til deres Fryd og Naade!
 Den Bryllupsdag og Glædesfest
 Blev herliggjort af ham, den Gæst,
 Som giver evig Naade.

2. Den gode Viin før Tiden slay,
 Kun Vand var end tilbage;
 Saa bliver ofte Glæden knap
 I bedste Frydedage;
 Men Jesu's Hjælpen komme lod,
 Forvandlede Vand til Viin fuldgod
 Dg stilled Trang og Klage.

3. Naar du kun inden Døren er,
 O Herre, lad da bryde,
 Med Trusel frem en Modgangs Hær,
 Vi tør vel Trods den byde;
 Thi du vil ændre Korsets Stand,
 Dg Glædens Viin for Sorgens Vand
 I vore Hjerter gyde!

Mel.

172. Med sin Alabasterkrukke,
 Fuld af Salve dyrebar,
 Hun, som maatte skamfuld sukke:
 Herre, ynkes, Herre, spar!

Rom, med Hjertet sonderknuset,
 Ind i Pharisæerhuset,
 Hvor tilbords den Rene sad.

2. Synderinden kom med Rødme,
 Krukken brat hun sonderbrød,
 Salven dyrebar med Sødme
 Over Herren hun udgjød,
 Lod og sine Taarestromme
 Herrens Fodder oversvømme,
 Tørred med sit Hovedhaar.

3. I min Barm, som denne Kvinde,
 Hjertet føler Banghed stor,
 Sniger, som den Synderinde,
 Sig til dig ved Naadens Bord;
 Rødmer, blegner, føler Baanden,
 Eftergør det Alt i Aanden,
 Sukker: Herre, ynkes, spar!

4. Som min Gud jeg dig vil dyrke,
 Som en Sol for mig oprind!
 I min Sjæl er Mulm og Mørke,
 Midnat uden Maanestjærn;
 See dog til mig fra det Høie,
 Speile sig dit Solevie
 I min stille Taareflod!

Egen Melodi.

173. Jesus græder, Verden leer,
 Banvid sjunger mellem Grave,
 Syndens Træl ei Dybet seer,
 Døden danser med sin Slave;
 Sjælen sig i Lænker glæder,
 Verden leer, men Jesus græder.

2. Enden kommer; Bee, o Bee!
 Fangne Sjæl, afryst din Lænke!
 Kan du Jesu Graad ei see,
 Kan du paa din Fred ei tænke?
 Græd forgjæves Verdens Dommer,
 Bee da, Bee, naar Enden kommer!

3. Jesus græder; smelt hvert Bryst,
 Baagn hver syndig Sjæl, som sover,

Bæv, o Verden, i din Lyst,
 Dig din Frelser græder over!
 Brister, brister Mørkets Kjeder,
 Smelt hvert Hjerte! Jesus græder!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

174. See Markens skjønne Lilier!

Ei væve de og spinde,
 Og dog maae Kongers Brydelses
 Mod deres Pragt forsvinde;
 Den, som har smykket Blomsten saa,
 Hvor meget mere Omhu maa
 For Mennesket han bære!

2. Bekymrer Eder dersor ei
 Som Hedninger, der spørge:
 Hvor finder Brød jeg paa min Bei?
 Lad Eders Fader sørge!

Den Gud, som skrev Naturens Lov,
 Han veed, I have det behov,
 Som Eders Liv opholder.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

175. O du, de Angergivnes Ven,
 Som kom til os fra Himmelen,
 Du store Sjælehyrde;

Hvor trosterigt dit Hyrdenavn,
 Du aabner mig din hulde Favn
 Og letter mig min Byrde!

2. Din Hyrdestemme, o hvor mild
 Den kalder hver, som farer vild;
 Vel den, som Stemmen hører!
 Du kalder os fra Mørket ud,
 Fra Syndens Mørke du til Gud,
 Til Lys og Liv os fører.

3. Fra Synden du og mig udrev,
 Frelst ved dit eget Blod jeg blev,
 For evig din at være;
 Thi vil jeg aldrig mig igjen
 Til Verdens Trældom vende hen,
 Fra dig, min Gud og Herre!

Ref. Guds Søn er kommen af Himlen ned.

176. Guds Naade og Arvaagenhed,
Hans aabne Fadervie,
Derpaa kun Faa at skjonne veed,
Dg hvor han agter noie,
At han os i sin Biinggaard kan
Indfalde hver udi sin Stand,
De Ringe som de Hoie.

2. Fra Livets Morgenstund han staaer
For Folket i det Lave,
Dg siger: kom, til Arbeid gaaer
Ind i min Biinggaards Have!
Han leier altid Fleer og Fleer,
Som ledig han paa Torvet seer,
Dem lover Gunst og Gave.

3. Dg Gud, som er paa Naade rig
Foruden Maal og Ende,
Den Sidste gjør den Første lig
Dg giver saa tilkjende,
At efter eget Velbehag
Han skifter Løn paa Dommens Dag
Naar Tiden er tilende.

4. O Gud, hvad er dog al vor Daad,
Vor Tanke og vor Tale,
Bort Utslag og vort Hjertes Raad,
Naar skjonnest vi dem male?
Naar du os i dit Lys beseer,
Da er det Guld kun ringe Leer,
Hvoraf saa høit vi prale.

Ref. Hjertelig mig nu længes.

177. O Herre Gud, din Lære,
Din Sæd, dit rene Ord,
Som udsaaes dig til Ære
I Folke-Hjerters Jord,
Hvor kraftig den sig finder
Naar du den lader strøe,
Maa den dog lide Hinder
Dg tidt i Spiren døe.

2. Den mindste Deel kun falder
 Udi den gode Jord,
 Og faaer sin Væxt og Alder
 Og ret velsignet groer;
 Ja, vil kun Hjertet være
 Dit rette Sæde-Land,
 Saa skal det Frugter bære
 Ved Himlens Dug og Vand.

3. For Torn og haarde Stene
 Min Hjerte-Grund befri,
 Hegn mig med Raadens Grene
 Fra Verdens Syndesti;
 Dyrk selv mit Hjertes Ager,
 At Frugt den bære maa,
 Som det dig, Gud, behager,
 Til Høstens Krands at naae!

Ref. Udi min Angst og Rød.

178. Gud, du har ladet strøe
 Dit Ords det rene Frø;
 Til alle Sider naaede
 Det Livsens Korn, du saaede,
 Til Markens Frugt og Smykke,
 Til Folkets Fryd og Lykke.

2. Dog skyder Klinten op
 Sin purpurfronte Top;
 Sec, hvor de Stille brammer,
 Som det var Herre-Stammer,
 Vil knap ved deres Side
 Nu længer Kornet lide!

3. Thi Folkene jov trygt,
 De tænkte ei paa Frygt,
 De drømte ei om Fare,
 Tog ei paa Marken vare,
 Mens Fjenden Klinten strøede,
 Den gode Sæd at øde.

4. Ak, tænke vi os om,
 Hvad er vor Christendom?
 Mens vi af Troen sprade,
 Vi har kun Stilk og Blade,

Sig Blomster vel udfolde,
Men Arene er golde.

5. D giv os dog din Aand,
Som Sæden af din Haand
Opelste kan og frede
Og Hjerterne berede,
Til megen Frugt at bære,
Dit store Navn til Ære!

Mel. Om Himmerigs Rige saa ville vi tale.

179. Jeg løfter Sjæl og Dje op
Fra Dalen imod Bjergets Top,
Hvor Jesus saaes opstige;
Jeg følger med i Sjæl og Sind,
At skue i den Glæde ind,
At see Guds Elskelige
Forklaret i sit Rige.

2. Dog end jeg gaaer i Skyggers Dal,
Gud kjender mine Sorgers Tal;
At, naar skal jeg opstige
Paa Glædens Thabor, hvor jeg kan
See dig, min Gud og Frelsermand,
I Herlighedens Rige,
Hvor al min Nød skal vige?

3. Du spreder engang Skyen bort,
Du gjør min Længsel let og kort,
Kom snart, o kom at tage
Min Sjæl fra Verdens Synd og Nød,
Fra Sorrig og fra evig Død,
At jeg maa see og smage
Din Godhed alle Dage!

4. Jesu Lidelse og Død.

Mel. Du, o Gud, vort Haab skal være.
Eller: Jesu, dine dybe Bunder.

180. Jesu, store Seiervinder,
I Guds Stad du drager ind,
Naar din Æresdag oprinder,
Glædes vemodsfuldt mit Sind!
Knæle vil jeg paa din Bei,
Hosianna sjunger jeg,

D, men gjennem Seiersglandsen
Seer mit Die Tornefrandsen.

2. Skaren, som du Veien viser
Til dit aabne Himmerig,
See, idag dit Navn den priser,
Men imorgen spotter dig!
Palmen paa din Seiersvei
Grønnes til imorgen ei;
Hvor dit Hosianna gjalder,
Doden dig til Korset kalder.

3. Hvie, stille Seiervinder,
Klart det for dit Die staaer,
Jordens Vre ei forblinder
Diet, som Guds Throne naaer;
Glædens Raab paa Palmers Bei
Dolger Dodens Kval dig ei;
Kjærligt straaler dog dit Die,
Salig seer du mod det Hvie!

4. Himlens Konge, Jorden knæler
Paa din store Seiersvei,
Fredens Konge, ei du dvæler,
Golgatha dig standser ei;
Fred du bringer, Himmelgjæst,
Verden raabe vil: korsfæst!
D men Himlens Engletunger
Ewig Hosianna sjunger!

Egen Melodi.

181. See, hvor nu Jesus træder
Hen til den Morderstad,
Enddog man ham bereder
Et grumt, et blodigt Bad;

2. Enddog hans Guddoms Die
Hans Fængsel, Kors og Rod
Forud kan stue noie,
Ja, see den visse Død!

3. Dog vil han, fri i Sinde
Mod sine Fiender gaae,
Han veed, han skal dem binde,
Dg evig Seier faae.

4. Her er han, som vil løse
 Hver syndebunden Træl;
 Her er han, som vil øse
 Trøst i hver bange Sjæl!

5. Her er han, som vil favne
 Dig med sin Kjærlighed;
 Her er han, som vil gavne
 Dig med sin blodig Sved!

6. Her er han, som vil bære
 En Tornefrands for dig;
 Her er han, som vil være
 Din Drot evindelig!

7. O Jesu, gid jeg kunde,
 Som jeg saa gjerne vil,
 Dig ære nogenlunde;
 Hjælp du mig selv dertil!

8. Jeg gjerne mine Klæder
 Vil for dig lægge ned,
 Jeg med i Flokken træder,
 Som er til Tak bered.

9. Jeg bær og mine Palmer
 For Urens Konge frem,
 Jeg synger mine Psalmer,
 O Jesu, hør du dem!

10. Bort Hosianna klinge!
 O Jesu Frelser, gaa,
 Bor Død at undertvinge,
 Og hav saa evig Tak!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

182. Han deler ud det hvide Brød
 Til alle sine Kjære,
 Han er jo selv det Livsens Brød,
 Der vil os evig nære:
 Det er mit Legem, har han sagt,
 Som gives hen i Dødens Magt,
 Og brydes her for Eder!

2. Saa tog han Druens ædle Saft
 I Paaskefestens Bæger,
 Han er jo selv den Livsens Kraft,

Som Hjertets Sorger læger:
 Tag, drik deraf, det er mit Blod,
 Som øses ud til Syndebod;
 Gjør dette til mit Minde!

3. Bort svandt de mange hundred Aar,
 Men end hans Klokker kime,
 End Kalk og Dist paa Bordet staaer
 Til Minde om hiin Time;
 End med sin Aand han staaer os bi,
 Og trøstlig da forkynde vi
 Hans Død, indtil han kommer.

4. Men prøv dig, Hjerte, prøv dig vel,
 Før du det Bord besøger,
 Er blind du for din Syndegjæld,
 Dit Ansvar du forøger;
 Og træder du, som Judas, ind
 Med Løgn og Falskhed i dit Sind,
 Du æder dig til Dommen!

Mel. Jesus Frelser, Salliggjører.

Eller: Som den gyldne Sol frembryder.

183. Hører til, I høie Himle,
 Hører til, I Englechor,
 Lytter alle Folketrimle,
 Hvor I stædes trindt paa Jord;
 Høre hver, som høre kan,
 Alt, hvad Sands har og Forstand;
 Lier alle Engletunger!
 Jesus nu sin Lovsang sjunger!

2. O, du Guds Apostelskare,
 Hvor dog Eders Hjertegrund
 Maatte sig med Fryd opklare,
 Da I tog af Jesu Mund
 Israels Halleluja,
 Briste Gud for Frelse fra
 Pharaoners Aag og Plage,
 Og for Kanaans Frydedage!

3. O, hvad søde Himmeltoner,
 Jesu, paa din Tunge laae,
 Da, vor Frelser og Forsoner,
 Døden du for Dine saae;

Adam ud af Paradiis
 Gif med Suk for Bredens Riis,
 Du igjen med Sang oplukker
 Paradiis, og Slangen sukker!

4. Evangelium forkynder
 Saa du for min svage Tro,
 Med din Lovsang alt begynder
 Livets Træ hos mig at groe;
 Gi jeg meer med Ak og Bee
 Skal for Dine Døden see,
 Jeg i dig skal trostlig blive,
 Med din Sang min Død fordrive.

5. Stem mit Hjerte, rør min Tunge,
 Frelser, med din Guddomsshaand,
 Til i Liv og Død at sjunge
 Med din Røst og med din Aand!
 Syng, min Sjæl, at al din Rød,
 Fandt sin Grav ved Herrens Død,
 Syng og tro, saa skal du stige
 Syngende til Himmerige!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

184. Dver Kedron Jesus træder,
 Med frivillig Aand og Mod;
 Græder, alle Dine, græder,
 Græder, om I kunde, Blod!
 See, hvor Bladet er nu vendt,
 Alle Buer er nu spændt
 Og paa Jesum ene sigter,
 Mens ham hele Verden svigter!

2. David eengang, tung om Hjerte,
 Gif henover Kedrons Band,
 Fuld af Harm, af Graad og Smerte,
 Flygtig i sit eget Land;
 Men, o Jesu, maatte du
 Ikke ængstes mere nu?
 Du, som dig til Døden skynder,
 Bær al Verdens Sorg og Synder.

3. See, hvor vaandefuld han falder
 Ned, med Bøn udi sin Rød,

Trende Gange Gud vaakalder,
 Beder, at den bitter Død,
 Og den Ralk maa vige hen,
 Er dog strax tilfreds igjen;
 Hvad hans Fader kun behager,
 Der imod han gjerne tager!

4. See, hvor han med Døden strider,
 Mens hans Egne ham forlod,
 Sjæleval ham sønderslider
 Og oprører alt hans Blod!
 Græsset, hvor min Jesus laa,
 Blodig Duggen trilled paa
 Af hans Aarers Purpurfilde;
 Af, hvor led da Jesus ilde!

5. Men, o Blomster, I, som funde
 Bædes af den Dug saa reen,
 I livsalig Stund oprunde
 I dog under Dliegreen;
 Blomsterne i Paradiis
 Bær mod Eder ingen Priis,
 Thi det Blod, som Eder farved,
 Gjør, at jeg har Himlen arvet!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

185. Mørket skjuler Jorderige,
 Ratten den er nu for Haand,
 Mørket Solen vil bekriige,
 Lægge Jesum haardt i Baand;
 Sliq en Nat var aldrig før,
 Himlen haver luft sin Dør,
 Jesus, du vor Sol og Gre,
 Skal nu Rattens Skjændsel bære!

2. Den Forræder Judas tager
 Mørkets Baaben villig paa,
 Fiendeskaren han ledsager,
 Viser dem, hvor de skal gaae;
 Dog ei Sværd, ei Spyd, ei Stang
 Fanger Jesum denne Gang,
 Men et Kys en Venne-Mine
 Ham forraader til sin Pine.

3. Est du da en Fange bleven?
 Vel, jeg og en Fange var,
 Men ved dine Baand er revet
 Fra de Lænker, som jeg bar;
 Jeg er bleven fri ved dig,
 Bind til dig mig hjertelig,
 Lad mig, o du store Fange,
 Salighed i dig erlange!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

186. See, hvordan de Jesum flæber,
 Om han selv end villig gaaer,
 Grumme Hænder, slemme Læber
 Driver, spottes, skjænder, slaaer!
 Himlen er i Baand og Bast,
 Thi Guds Søn de holde fast,
 Som et Lam i Ulvetænder
 Slides han af deres Hænder.

2. Annas er ei end i Senge,
 Baagen er den gamle Skalk,
 I hans Huus de Jesum trænge
 Som en Due til en Falk,
 Og derfra til Raipham,
 Hvor ham moder Spot og Skam;
 Bold og Uret paa ham falde,
 Oprørt af al Ondskabs Galde.

3. Solen er alt under Lide,
 Men Retfærdighedens Sol,
 Jesus, staaer ved deres Side
 Og for deres Spotterstol;
 Lyset kom til dennem ind,
 Dog er hver i Sindet blind;
 Klærke spørge om hans Lære,
 Den de sagde, Tant at være.

4. Retten haver ingen Gjænge,
 Al Beviisnings Lys er slukt,
 Medynk er i Sovn og Senge,
 Laas for Kjærlighed er luft;
 Han skal nyde Dødens Løn,
 For han kalder sig Guds Søn;

Det han er, maa han ei være,
Saa tør Alle Gud vanære!

5. Vil man mig med Døden true,
For jeg Sandheds Bei vil gaae,
Gid min Sjæl da maa bestue,
Hvor taalmodig man dig faae,
Der du vidste, Dødens Dom
Kunde ei gaaes udenom:
Saa skal al din Meen og Møde
Dødens Tanker mig forsøde!

Mel. Du, o Gud, vort Haab skal være.

Eller: Jesu, dine dybe Bunder.

187. Ingen Høihed, ingen Ære,
Ingen sliq Fuldkommenhed
Kan der under Solen være,
At den fri for Fald sig veed;
Ingen sig formaste maa,
Om han end idag kan staae,
Ehi han kan imorgen falde
Dg maa sig en Synder kalde!

2. Store Helgen ogsaa haver
Adams Kjød og Klæder paa,
Deres høie Himmelgaver
De i Leerkar bære maae;
Kom og see, hvor Peder faldt,
Der det om hans Troskab gjaldt:
Jesús da hans Løfter savner,
De fløi bort som Røg og Avner.

3. Hanen galer og forkynder
Mattens Gang, men Peder ei
Kjender Gang i sine Synder,
Han er paa den brede Bei;
Han forbander sig og svær,
At ham Jesús fremmed er;
See, mens han i Synden haster,
Jesús Die paa ham kaster!

4. Peder, est du da den Klippe,
Som Guds Kirke bygges paa,
Hvor kan du da saadan glippe
Dg i Storm ei bedre staae?

Nei, vor Jesus Klippen er,
 Og hans Ord, som Alting bær,
 Han staaer fast og aldrig rykkes,
 Paa hans Ord Guds Kirke bygges!

5. Ingen Sorig og Glende
 Dig, o Jesu, hindre kan,
 Du jo Diet hen skal vende
 Paa den arme, faldne Mand;
 Han det mærked, at du saae
 Alt, hvad i hans Hjerter laa,
 Og hvad Skyld der i ham findes;
 Saa med Graad dit Blik han mindes.

6. Beder faldt og blev oprettet
 Bed din Naades stærke Arm,
 O, min Jesu, det har lettet
 Syndestenen fra min Barm;
 Du vil mig og ei forsmaae,
 Ihvor høit min Synd kan gaae,
 Bær med Trøstens Aand tilstede,
 Lær mig kun, som han at græde!

Mel. Du, o Gud, vort Haab skal være.

Eller: Jesu, dine dybe Bunder.

188. Ingen paa sin Styrke bygge,
 Mens han gode Dage har,
 Svaghed følger som en Skygge,
 Medens Solen skinner klar!
 Hælder den og vil gaae ned,
 Synker Hjertekraften med,
 Gjennem Modgangs Mørke lister
 Sig i Skjul den onde Frister.

2. Petrus, freidig til at stride,
 Svor ved Dag sin Trostabs Ed,
 Meente nok, han kunde lide,
 Naar den kjære Mester led;
 Svag og træt i Nattens Stund,
 Falder han dog snart i Blund,
 Forend Matten er forleden,
 Har hans Ord fornægtet Eden.

3. Ingen stolt sit Hoved bære,
 Drømme sig en bedre Mand!

Petrus havde Kraft og Ære,
 Denne gang kun svigted han;
 Ved sin egen Styrke glad,
 Ei han vaaged, ei han bad;
 Lad os tænke paa hans Taarer,
 Naar os egen Roes bedaarer!

4. Lad os vaage, lad os bede,
 Bønnen er et Hjerteskjold,
 Lad os vaagne være rede
 Til at møde Syndens Bold;
 Loffer Tryghed os til Fald,
 Frelser, væk os ved dit Kald,
 Lad os Kraft i Striden finde;
 Din bli'er Æren, naar vi vinde

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

189. Du, som med et Kys fremtraade,
 Judas, og dig kjøbe lod
 Til saa skjændig at forraade
 Herrens rene skyldfri Blod;
 O, hvad var det, som dig drev,
 Da du sliq Foræder blev,
 Var det kun de blanke Benge?
 Af, de varede ei længe!

2 Var dit Die blot udrevet,
 For det til de Benge saae,
 Var din Haand afhugget blevet,
 For det Soly udi den laa,
 Og den Fod, som bar dig let!
 Tusind Gange heller det,
 End med Die, Fod og Hænder
 I den Ild, som evig brænder!

3. Gode Gud, du os bevare,
 Hvor vi staae og hvor vi gaae,
 At ei Satan i sin Snare
 Os, som Judas, fange maa;
 Kun paa dig vi stole vil,
 Lad ham ei saae vundet Spil,
 Lad ham aldrig os forblinde,
 Saa han Hjertet kunde vinde!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

190. Pengene, som Judas slængte
 I de onde Præsters Skjød,
 Og den Løn, hvorfor han hængte,
 Da sin Falskhed han fortrød,
 Vil ei deres Hyllersind
 I Guds Kiste lægge ind;
 Kirkeblokken vil de spare,
 Men ei Hjerterne forvare.

2. Derfor det dem saa behager,
 At de Benge gives skal
 For en Pottemagers Ager,
 Som for denne Priis er fal;
 For at Billigrimmen kan
 Faae et ringe Hvileland,
 Vil de deri dem begrave,
 Som blandt Guds Folk Arv ei have.

3. Fremmed bli'er jeg alle Dage,
 Pillegrim i Reisesfærd;
 Naar jeg eengang skal afdrage
 Vandrefjortlen, som jeg bær,
 Og i Jorden lægge ned
 Al min Pragt og Herlighed:
 Jesu, Tak, at jeg maa eie
 For din Skyld et roligt Leie!

4. Det er nu mit Hjertes Glæde,
 Mens jeg boer i dette Leer,
 Bed hvert Fjed, som jeg maa træde,
 At jeg stunder meer og meer
 Til det Sted, hvor jeg en Braa
 Skal udi Guds Ager faae,
 Hvor jeg mig til No kan give
 Og engang opstaae til Live!

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

191. See, Herrens Magt gjør Falsk-
 hed blind,

Saa Listen Intet gavner,
 Dens onde Raad med Hvirvelvind
 Han spreder hen som Avner.

I Spottedragt,
 Med stolt Foragt,
 De haane dig, Forsoner;
 En stakket Stund
 Det varer kun,
 Og du i Himlen throner!

2. En Purpurflig med Haan og Støi
 De give ham at bære,
 Den Skam paa Himmelfartens Høi
 Forvandler Gud til Vre;
 Fra Bjergets Top
 Han stiger op
 I Morgenrødens Klæder;
 Nu viden Jord
 Og Engles Chor
 Hans Kongenavn tilbeder.

3. Til Spot og Latter de ham gav
 Et brudent Rør ihænde,
 Det blev dog til en Herkerstav,
 Som naaer til Verdens Ende;
 O Israël,
 Du mærked vel,
 At den kan Alting bøie;
 Guds egen Magt
 Er deri lagt,
 For den sig Alt maa føie!

4. Til Hovedkrands de Tjørne tog,
 Han maatte Smerten taale,
 En Raadens Krone blev den dog,
 Hver Torn en Himmelstraale;
 I bange Sind
 Den trænger ind
 Og tænder Haabets Glæder;
 Som Nat og Sky
 For Solen flye,
 Den Gravens Mulm adspreder.

5. Giv, Christus, at dit Kongespjir
 Den stolte Tanke bøier,
 At Gud og dig jeg Vren gi'er,
 Naar Lykken mig ophøier!

I Rød og Blee
 Lad Anden see
 Den Herlighed, du eier;
 Din Gressfrands
 Med Haabets Glands
 Skal styrke mig til Seier!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

192. Med Spottens Ror i fromme
 Hænder,

Med Smertens Torn omkring sit Haar,
 Med blodigt Purpur trindt om Lænder,
 Min Jesus med Pilatus gaaer;
 Han stiller ham for Folket frem,
 Dog ei det Syn bevæger dem.

2. See, hvilket Menneske, berøvet
 Alt, hvad som fængsler Verdens Sands!
 Men nu nedboier sig i Støvet
 For ham selv Kongen i sin Glands,
 Og beder ydmygt: lad din Mand
 Med Naade styre Sjæl og Haand!

3. See, hvilket Menneske! Naar Stunden,
 Den store Dommens Stund fremgryer,
 Da Mørkets Engel bliver bunden
 Og evig ned i Dybet tyer,
 Med Majestæt og Himmelglands
 Han dømmes Verden, som er hans.

4. Det Spiir, som da hans Hænder fører,
 Forkynder evigt Liv og Død,
 Den Krands, som da hans Isse rører,
 Har straalt før første Morgenrød,
 Og Sønnen af hans Klædebon
 Til Læben trykker frelste Mand.

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

193. Jesu, jeg dit Kors vil holde
 Og det slutte fast i Favn,
 Mine Hænder vil jeg folde
 Og velsigne høit dit Navn;
 Lad mig finde Ly og Læ

Under dette Livsens Træ,
Lad ei Sorg og Nød mig nage,
Siig, du vil min Synd borttage!

Egen Melodi.

194. Naglet til et Kors paa Jorden
Hængte under Bredens Torden
Herren, Guds eenbaarne Søn;
Selv den eviggode Fader
Ham til Døden overlader,
Hører taus hans Angestbøn.

2. Af, hvor ængstet, hvor bedrøvet,
Indtil Døden dybt bedrøvet
Er den omme Frelser's Sjæl!
Lidelsesnes Kalk uddrikke
Skal han, vil han, ellers ikke
Frelses kan min arme Sjæl.

3. Hvo kan tænke paa den Smerte,
Uden med et saaret Hjerte,
Om endog en Synder led?
Men her led den Evighoie,
Smelt mit Hjerte, græd mit Die,
Af, her led selv Hellighed!

4. O, lad aldrig nogensinde
Korsets Træ mig gaae af Minde,
Som dig, Frelsens Fyrste, bar;
Men lad Kors og Død og Smerte
Tale, raabe i mit Hjerte,
Hvad min Frelse kostet har!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

195. Indhyl dig, Jord, i Sorgelæder,
Straal ei, o Sol, paa Sorgens Dag,
Grib, Nattens Aand, i dine Kjeder
Og Jorden ryst med Afgrundsbrag;
Din store Grav, o Dyb, opkast,
Idag min Frelser's Hjerte brast!

2. I Dødens Skyggers Land jeg bygger,
Mit Haab, min Frelser gif herfra,
Mig Verdens Synde-Nat omstygger,

Det tordner over Golgatha;
 Min Frelser sidste Ord har sagt,
 Hans Aand henfoer, det er fuldbragt!

3. Paa Dødens Træ han naglet hænger,
 Som bar alt Liv i hellig Haand,
 Hans Dødsfuk Verden gjennemtrænger;
 Henfoer dens Liv, henfoer dens Aand?
 Nei haab, min Sjæl, i dybest Nød,
 Bag mørkest Nat er Morgenrød!

Mel. Jesus, Frelser, Saliggjører.

Eller: Jesu, dine dybe Bunder.

196. Skriv dig, Jesu, paa mit Hjerte,
 Du min Konge og min Gud,
 At ei Bellyst eller Smerte
 Dig formaaer at flette ud;
 Denne Indskrift paa mig sæt:
 Jesus Christ fra Nazareth,
 Den Korsfæstede, min Vre
 Og min Salighed skal være!

Mel. Jesu søde Ibhukommelse.

197. Gat under Jesu Kors at staae,
 Hans sidste Ord at agte paa!
 Fra Korsets Træ hans Naades Røst
 Skal lyde dig til Liv og Trøst.

2. Han først for sine Fjender bad:
 O kjære Fader dem forlad,
 Thi hvad de gjøre, veed de ei,
 Og blinde gaae de Syndens Vej!

3. O Jesu, bed du og for mig,
 Du seer, hvor blind og skrøbelig
 Jeg ofte her i Verden gaaer,
 Men ved din Bøn jeg Naade faaer!

4. Han dernæst til sin Moder saae,
 Hvor jammerfuld hun monne staae,
 Som stungen gennem Sjæl og Liv
 Med skarpe Sværd og Morderkniv!

5. En anden Søn han hende gav
 Til Lindring, Trøst og Støttestav:
 Johannes, tag dig hendes Sag

Som Moders an fra denne Dag!

6. Om jeg, o Jesu, og skal staae
 Forladt, forhadt med Korset paa,
 Med Sorg og Smerte i mit Bryst,
 Send et Guds barn til Hjælp og Trøst!

7. Den Røver, som sin Synd fortrød
 Og trosted sig i Jesu Død,
 Tilsagde han: idag med mig
 Du være skal i Himmerig!

8. Lad mig og i min sidste Stund
 Faae Trøst, o Jesu, af din Mund,
 O lad mig daglig bedre mig
 Og faae en Lod i Himmerig!

9. Det fjerde Ord var frygteligt,
 Og aldrig hørte Himlen sligt:
 Min Gud, min Gud, hvi haver du
 I denne Nød forladt mig nu!

10. For min Skyld du i Mulm og Nat
 Dig solte saa af Gud forladt,
 At aldrig jeg forlades skal
 I Dødens dybe Skyggers Dal!

11. Mig tørster! sagde han og fik
 Af Eddike saa bedst en Drif;
 O Frelser, mine Synders Maal
 Du tomte af den bittre Skaal!

12. Da lod hans Ord: det er fuldbragt!
 Og bedre Ord blev aldrig sagt;
 Nu staaer mig aaben Himlens Port,
 For mig har Jesus fyldestgjort.

13. Det sidste Suk, det sidste Raab
 Bar fuldt af Livsens store Haab,
 Han sagde: Fader, i din Haand
 Befaler jeg min Sjæl og Aand!

14. Det Ord, det Ord sig trænger ind
 Udi mit Hjerte, Sjæl og Sind;
 Gid det og blive sidste Ord,
 Jeg tale skal paa denne Jord!

Mel. Jesus, Frelser, Saliggjører.

Eller: Jesu, dine dybe Bunder.

198. Jesu, i din bittre Rvide

Du for dine Fjender bad:
 Hvad de gjøre, de ei vide,
 Hulde Fader, dem forlad!
 Giv, at jeg min Fjende saa
 Kjærligen tilgive maa,
 At jeg dæmpe kan min Brede
 Og for ham af Hjertet bede!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

199. **W**engstet under Lovens Brede
 Seer jeg min fortjente Lon,
 Jesu, lær du mig at bede
 Hiin Misdæders Tillids-Bøn;
 Naar da Diet luffes til,
 Og mit Hjerte briste vil,
 Raadefuld du mig tilsiige,
 Hift at see dig i dit Rige!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

200. **D**, hvor maa min Sjæl bedrøvet
 Mindes, Jesu, hvad du led,
 Hver en Kvægelse berøvet,
 Du med Dødens Rædsel stred;
 Af, din Kraft er borte nu,
 Og: jeg tørster! raaber du;
 Frelser for de faldne Slægter,
 I din Dødsstund du forsmægter!

2. Jesu Christ, forlad mig ikke,
 Naar jeg Graven aabnet seer,
 Naar al Verdens Lædsfedrikke
 Mig ei vederkvæge meer;
 Vær da til min Hjælp bered,
 Du, som Døden for mig led,
 Hjælp mig taaligen at lide
 Og min sidste Kamp at stride!

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

201. **S**ying høit, Guds Folk: det er
 fuldbragt,
 Min Frelser Seier vandt;

Al Verden ham er underlagt,
 :: Hvis Blod paa Korsset randt! ::

2. For Jesu Navn hans Gjender flye
 Og styrte for hans Sværd,
 Mens Kronen vinker over Sky
 :: Den Mindste, ham har kjær. ::

Mel. Jesu søde Ibhukommelse.

202. O Jesu, du saa mangelund
 Til Trøst og Haab oplod din Mund;
 Endog dit sidste Afstedstraab
 Gav salig Trøst og evigt Haab.

2. Da du den sidste Vaande led,
 Du bøiede dit Hoved ned
 Og raabte høit: jeg i din Haand
 Befaler, Fader, nu min Aand!

3. O, naar min Time nærmer sig,
 Min Gud, da seer jeg op til dig,
 Jeg ogsaa raaber: jeg min Aand
 Befaler, Fader, i din Haand!

4. I Jesu Navn jeg gaaer herfra,
 Forbarm dig, o forbarm dig da;
 Led gennem Dødens Dal mig frem
 Som Barnet til sin Faders Hjem!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

203. O min Jesu, gid jeg kunde,
 Jesu, gid jeg kunde dog
 Døe med samme Ord i Munde,
 Hvormed du din Afsted tog;
 Bøi, o bøi dit Hoved ned
 Til mig udi Dødens Sved,
 Styrk min Tro, lad min Glende
 Sluttes med en salig Ende!

Mel. Du, o Gud, vort Haab skal være.

Eller: Jesu, dine dybe Bunder.

204. Jesu, i din Død er Livet,
 Og i Livet Salighed,
 Thi ved dig er der mig givet
 Himlens Haab og Jordens Fred;

Brudt er Syndens Slaveri,
 Dødens Rædsel er forbi,
 Jeg for Sinai ei gruer,
 Dig paa Golgatha jeg skuer.

2. Gengang Graven sig oplader,
 Og mit Hoved bøier sig,
 Da jeg raaber til din Fader
 Med de Ord, du lærte mig :
 Fader, Fader, i din Hand
 Jeg befaler nu min Aand!
 Faderlig han mig bønhører,
 Og til ham min Sjæl du fører.

Egen Melodi.

205. Jesu, dine dybe Bunder
 Og din smertefulde Død
 Trøster mig i alle Stunder
 Udi Sjæls og Legems Nød ;
 Falder noget Ondt mig ind,
 Strax jeg tænker i mit Sind
 Paa din Marter, som forbyder
 Mig at skjæmte med Udyder.

2. Om mig Verdens Aand vil lokke
 Hen paa Lysters brede Bei,
 Hvor man under Blomstersfloffe
 Seer de skjulte Slanges ei ;
 Om mit Sind til Verden staaer,
 Da jeg seer til dine Kaar,
 Paa din Tornesti jeg tænker
 Og gaaer fri af Fiendens Rænker.

3. Jeg paa dig min Tro har grundet,
 Du min ene Tilflugt sand,
 Og din Død har Døden bundet,
 Saa den mig ei døde kan ;
 At jeg haver Deel i dig,
 Trøster, styrker, redder mig,
 Og din Raade skal mig give,
 At staae op til Lys og Live!

4. Har jeg dig udi mit Hjerte,
 Salighedens Kildespring,

Da jeg føler ingen Smerte,
 Selv ved Dødens sidste Sting;
 Ingen Fjende rammer mig,
 Naar jeg skjuler mig hos dig,
 Døden du har overvundet,
 Livet jeg i dig har fundet!

Mel. Raglet til et Kors paa Jorden.

206. Korsets Død min Jesus døde;
 Ham, hvis Liv var uden Brøde,
 Ham forfulgte Bold og Svig;
 See ham dømt, forladt af Sine,
 See hans Kval og søl hans Pine,
 Alt, o Sjæl, han led for dig!

2. Kjærlig som det Bud, han lærte,
 Bar hans Bandel, var hans Hjerte,
 Naade fra hans Læbe flød;
 Jordens faldne Slægter vare
 I hans Dine dyrebare,
 Deres Frelse blev hans Død.

3. Bee mig, om jeg kunde glemme,
 At hans Bud var Livets Stemme,
 At hans Død var Kjærlighed;
 Ham mit Liv skal offret være,
 Ved hans naadesfulde Lære
 Gaaer jeg frem til Salighed!

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

207. Christus er for mig korsfæstet,
 Intet meer end det jeg veed;
 Støvet's Born Guds Søn har gjæstet,
 Og for dem han Døden led;
 Korsets Evangelium
 Er min Kundskabs fulde Sum,
 Kan jeg Lidet ellers lære,
 Dette skal min Viisdom være.

2. Træt og hed af Livets Moie
 Seer jeg Korsets døde Træ
 Skyde Krone for mit Die,
 Række Grenen ud til Læ;

Troft og Hvile, Haab og Mod
 Finder jeg ved Korsets Fod;
 Christus led med himmelsk Glæde,
 Hans Discipel vil jeg hede.

3. Lærte jeg ved Navn at kalde
 Hvert et Nattens blanke Lys,
 Dødens Rædsler dog vil falde
 Paa min Sjæl med Nattens Gys;
 Men høit over Stjerner op
 Beger Korset med sin Top,
 Det er Tankens Himmelslige
 Op til Salighedens Rige.

4. Lad saa Dødens Time komme,
 Jeg kan hilse den med Ro,
 Frygten for de strenge Domme
 Stiller jeg med Korsets Tro;
 Beed jeg grandt mit Hjertes Brøst,
 Jeg veed ogsaa Jesu Trost:
 For den angerfulde Synder
 Paradiset han forkynder.

Egen Melodi.

208. Jesus er mit Liv i Live,
 Jesus dødet har min Død,
 Du for mig dig vilde give
 I den største Sjælenød;
 For min Salighed at fremme,
 Lod du dig saa dybt beskjemme;
 Tak og Ære tusindfold
 Skee dig derfor, Jesu bold!

2. Ja, jeg takker dig af Hjerter,
 Jesu, for din Angst og Nød,
 For hvert Saar, hver Spot og Smerte,
 For din jammerfulde Død;
 For dit Suk og dine Klager,
 For de tusindfolde Blager,
 For din Skjalven, for din Sved
 Skee dig Tak i Evighed!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

209. O hjertenskiære Jesu Christ,

Du, der al Verdens Frelser est,
 Og, som et fromt, uskyldigt Lam,
 Led Sjæleangst og Haan og Skam,
 Og endelig ved Korsets Død
 Forløste mig fra evig Nød!

2. Jeg takker dig af Hjertens Grund
 For Alt, du led saa mangelund,
 Jeg beder end ydmygelig,
 Alt du min Synd forlader mig,
 For hvilken du, o Jesu fød,
 Har lidt og stridt indtil din Død!

3. Lad mig betænke al min Tid
 Din Død og takke dig med Flid!
 Din Sjælekamp, din Angestsved
 Lad komme mig til Salighed,
 Dit Fængsel og dit haarde Baand
 Mig frie af mine Fjenders Haand!

4. Og naar den Time kommer da,
 At Sjælen skilles skal herfra,
 Da stat mig bi, o Jesu Christ,
 Og vogt mig vel for Fjendens List,
 At han med al sin Bold og Svig
 Dog Intet skal forraa'e mod mig!

5. Jeg er din Eiendom og Arv,
 Du fjender bedst min Trang og Tærv,
 Du haver kjøbt mig med dit Blod,
 Som du paa Korset flyde lod;
 Thi kan du ei forlade mig,
 Al min Fortrøstning staaer til dig!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

210. Mind, o Jesu, tidt mit Hjerte
 Om din Trængsel, Kval og Nød,
 Mind mig om din Sjælesmerte,
 Om dit Kors og om din Død!
 Da mit Liv skal prise dig,
 Da min Død skal prise dig;
 Engang du mit Støv opliver
 Og mig Seierskronen giver.

5. Jesu Opstandelse og Himmelfart.

Mel.

211. Hør vor Helligastens Bøn,
 Hør os, Guds eenbaarne Søn!
 Hør du os i Paaskefvæld,
 Eftergiv os al vor Gjæld,
 Saa, opstandne fra de Døde,
 Glad vor Mester vi kan møde!

2. Christus, Være være dig,
 Takkesang evindelig!
 Bed Korsfæstelsen igaar
 Læged du vort dybe Saar,
 Bed Opstandelsen imorgen
 Slukker du al Dødningsforgen.

Mel. Haabet ogsaa blege Kinder.

212. Dag til Hvile, Dag til Glæde,
 Dag, indviet til Guds Fred,
 Du har seet i Dødningflæde
 Herren til Guds Herlighed!

2. Dag, som Naadens Gjerning froner,
 Frelserværkets Hviledag,
 Dine Helligastens-Toner
 Blev Guds Riges Klokkeslag!

3. Lønlig gennem Dødninghaven
 Livets Engel Bingen slaaer,
 Stille over Klippegraven
 Aandens Morgenluftning gaaer.

4. Bliv til Paasfemorgenrøde,
 Gravsabbath fra Golgatha;
 Da med de forløste Døde
 Juble vi: Halleluja!

Mel. Med Sorgen og Klagen hold Naade.

213. O kjæreste Sjæl, op at vaage!
 Thi Dødens og Helvedes Laage
 Bed Frelserens Død er forsvunden,
 Og Seieren evig er vunden.

2. Bort Synder og Laster og Lyder,

Fremstinner, I hellige Dyder!
 Thi Jesus vil Hellighed have,
 At vi vore Synder begrave.

3. Forsoningens Blod det er rundet,
 Forløsningen have vi fundet;
 Vor Christus, vor Glæde og Vre,
 Et Offer for os vilde være.

4. Gid Reenhed vort Hjerte da smykke,
 Dg Sandhed i Sindet maa bygge;
 Saa skal vi fra Mørket udtræde
 Dg Paaskefest holde med Glæde!

Egen Melodi.

214. Christ stod op af Døde
 I Paaske-Morgenrøde!

Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Vre være Gud i det Høie!

2. Christ stod op af Døde,
 Afsonet er vor Brøde!

Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Vre være Gud i det Høie!

3. Christ stod op af Døde,
 I Himlen vi ham møde!

Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Vre være Gud i det Høie!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

215. I Dødens Baand vor Frelser laa,

For Verdens Synd hengivet,
 Men herlig kunde han opstaae
 Dg skienked mild os Livet;

Thi er hans Folk nu sjæleglad
 Dg takker Gud i allen Stad
 Dg synger ham til Vre.

2. Det var fuldstort et Kæmpeværk,
 Den Død at overvinde,
 For Syndens Skyld ei for saa stærk

Var Mand paa Jord at finde;
 Thi traadte Død os under Fod,
 Men Jesus knuste al dens Mod,
 Nu har sin Braad den mistet.

3. Det var en Tvekamp underfuld,
 Da Liv og Død de brødes,
 Og Kredsen skreves under Muld,
 Hvor Riget var de Dødes;
 Men Livet fik dog Overhaand,
 Saa, fængslet i sit eget Baand,
 Til Spot er Døden bleven.

4. Thi glædes vi ved Livets Fæst,
 Som Død har overvundet,
 Og prise Kæmpen allerbedst,
 Som har den Stærke bundet;
 Han sidder nu paa Grens Stol
 Og er for os den gyldne Sol,
 Dødsnatten er forgangen!

Mel. Et Barn er født i Bethlehem.

216. Opstanden er den Herre Christ,
 Herre Christ,
 Til alle Slægters Trost forvist!
 Halleluja, Halleluja!

2. Paa Graven laa en Kæmpesteen,
 Kæmpesteen,
 Den velted bort en Engel reen.
 Halleluja, Halleluja!

3. Der kom til Graven Kvinder tre,
 Kvinder tre,
 Guds Engel klar de fik at see.
 Halleluja, Halleluja!

4. Som Morgenlærkens var hans Røst,
 Var hans Røst,
 Og hvert hans Ord en himmelsk Trost.
 Halleluja, Halleluja!

5. I Kvinder, som saa bange staae,
 Bange staae,
 I denne Grav vor Frelser laa.
 Halleluja, Halleluja!

6. Men han stod op i Straaledragt,
Straaledragt,
Lyslevende som han har sagt.
Halleluja, Halleluja!

7. Som Solen klar og morgenrød,
Morgenrød,
Stod Jesus op af Jordens Skjød.
Halleluja, Halleluja!

8. Som han opstod, skal vi opstaae,
Vi opstaae,
Og fare til ham i det Blaae!
Halleluja, Halleluja!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

217. I Døden Jesus blunded,
I Graven lagdes ned,
Har nu dog overvundet
Al Dødens Bitterhed;
Nu rinder op saa klar
Den Sol med Lys og Glæde,
Som i sit Jordeklæde
Saa plat formørket var.

2. I Gry ved Englestyrke
Blev Stenen veltet hen,
Af Gravens Sted det mørke
Opstod vor Sjæleven;
Du Mørkets frække Magt,
Som Jesum nys ombragte,
Som ham paa Korset strakte,
See ham til Liv opvakt!

3. Med Lov vor Mund udbryder
Om Jesu Herlighed,
Den hele Jord sig fryder,
Fordi hans Ord er skeet;
Sit Løfte holdt han vist,
Thi sjunger alle Munde
Af dybe Hjertensgrunde:
Tak skee dig, Herre Christ!

4. O mægtig Seierherre,
Som Fjendens hele Magt,

Dit store Navn til Ære,
 Har under Fodder lagt;
 Hjælp os at kæmpe saa,
 At, naar vor Strid har Ende,
 Vi Palmer kan i Hænde
 Og Seierskronen faae!

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

218. Op Sjæl, bryd Søvnens af,
 Og hast til Jesu Grav!
 Han lagdes ned med Jammer
 I Dødens Sovestammer,
 Men han stod op med Ære;
 Hans Navn velsignet være!

2. Her er et Englebud,
 Som melder os fra Gud:
 Vor Broder, Jesus, ikke
 I Dødens Baand skal ligge,
 Men han stod op med Ære;
 Hans Navn velsignet være!

3. O prægtig Morgenglands,
 Som overgaaer al Sands!
 Guds Søn, vor Sol, er oppe,
 Han Dødens Kæmpetroppe,
 Besejret har med Ære;
 Hans Navn velsignet være!

4. O salig Paaskedag,
 Nu har vi vunden Sag!
 Langfredags bittre Minde,
 Maa nu saa sødt henvinde,
 Thi Jesus vandt med Ære;
 Hans Navn velsignet være!

5. Nu Trods dig, Dødens Braad,
 Du mistet har din Dd,
 Trods, Helvede, din Vælde,
 Du kan os meer ei fælde,
 I tabte med Bancere;
 Guds Navn velsignet være!

6. Ei frygter jeg nu Død,
 Ei Gravens kolde Skjød;

Mit Støv vil Jesus vække
 Og herlig overdække
 Med Himmelglands og Gæ;
 Hans Navn velsignet være!

7. O Jesu, lad mig saa
 Af Syndens Grav opstaae,
 Jeg møde kan med Glæde
 Hift for dit Grefæde,
 Og evig Lov frembære;
 Dit Navn velsignet være!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

219. Som den gyldne Sol frembryder
 Gjennem den fulsorte Sky,
 Og sin Straaleglands udflyder,
 Saa at Mulm og Mørke flye;
 Saa min Jesus af sin Grav
 Og det dybe Dødens Hav,
 Opstod ærefuld af Døde
 Imod Paaske-Morgenrøde.

2. Tak, o store Seierherre,
 Tak, o Livsens Himmelhelt,
 At du ei dig lod indspærre
 I det helvedmørke Telt;
 Tak, fordi at du opstod
 Og fik Døden under Fod!
 Ingen Tunge kan den Glæde
 Med tilbørlig Lov udkvæde.

3. Jeg kan føle i mit Hjerte,
 At min Sjæl har Trost deraf,
 Som kan lindre al min Smerte,
 Naar jeg mindes kun din Grav,
 Hvor med Englevagt du laa
 Udi Dødens mørke Braa,
 Og stod op med Kraft og Gæ;
 Hvad kan større Glæde være?

4. Ligger jeg paa Syndens Beie,
 Ligger jeg i Armod ned,
 Ligger jeg paa Sygeleie,
 Ligger jeg i Usselhed,

Ligger jeg fortrængt, forhadt
 Og af Verden slet forladt,
 Skal jeg Huus i Graven tage:
 O, der er dog Haab tilbage!

5. Synd og Død og alle Pile,
 Som af Satan skydes kan,
 Ligge brudte ved din Hvile
 Udi Gravens mørke Land;
 Der begrov du dem og gav
 Mig en sikker Støttestav,
 At til din Opreisnings Værelse
 Jeg skal Seierspalmer bære!

6. Du til Livet mig skal vække,
 Det er din Opreisnings Kraft!
 Lad kun Jorden mig bedække,
 Orme tære al min Saft,
 Jld og Vand opsluge mig;
 Jeg døer i den Tro til dig,
 At jeg skal til Liv opstande,
 Udaf Dødens grumme Bande!

Egen Melodi, eller som: Nu velan,
 vær frisk tilmode.

• 220. Tag det sorte Kors fra Graven,
 Plant en Lilje, hvor det stod!
 Med hvert Skridt i Dødninghaver,
 Blomster spire ved vor Fod;
 Englevinger paa vor Grav
 For den brudte Vandringsstav,
 Palmefugl for Afsekrulle,
 Frydesang for hule Sukke!

2. Solen fortmed, da han blegned,
 Som for os udgjød sit Blod,
 Graven lyste, Mørket segned,
 Da forklaret han opstod;
 Ton, vor Lovsang, høit i Sky,
 Sød i Paaskemorgengry:
 Jesus Christus er opstanden,
 Ewig lever Guddomsmanden!

3. See Maria Magdalene,
 Hænder nys hun vred i Gru,

Suffed, til at røre Stene:
 Hvor, af hvor er Herren nu?
 See, af Diets Taareflod
 Morgensolen mildt opstod;
 I den Grav, hvor han har hvilet,
 Hun har fundet Englesmilet!

4. Brister alle Helgengrave!

Herrens Røst i Dæmring sval
 Lyder i de Dødes Have,
 Skaber Lys i Skyggedal;
 Herren falder, men ei nu:
 Synder, Adam, hvor er du?
 Sød det toner, Engle tie:
 Her er Frelseren, Marie!

5. Ja, her er han, Guddomsmanden,
 Sprængte er nu Dødens Baand,
 Han er visseelig opstanden,
 Dg hans Ord er Liv og Aand!
 Nu en Foraarsmorgen stjon
 Rinder op for os iløn,
 Dg som Paastepsalmen flinger,
 Boxer Sjælens Fuglevinger.

Mel. Himlen aabnes, Mørket svinder.

221. Der er Sang i Dødninghaven,
 Brudt er Seglet, tom er Graven,
 Dg bortflygtet er dens Bagt;
 Dg der luste Morgenvinde,
 Dg en Engels Vinger skinne,
 Hvor de havde Herren lagt.

2. Han, den Levende, som døde,
 Lig en himmelsk Morgenrøde
 Ned til Gravens Skygger saae;
 Der er Sang i Dødens Have,
 Dg høit over Kors og Grave
 Livsens gyldne Kroner staae.

Egen Melodi.

222. O salig Fryd, vor Jesus er
 opstanden,

Han holdtes ei af Dødens Baand;
 Vor Frelses Fyrste, see, han er opstanden,
 Hæv dig til ham, min glade Aand!

2. Han er opstanden! Hører det I
 Stolte,

Som spottede hans Guddoms magt,
 Forhærdede, hvis Had ham Døden voldte,
 Seer Døden selv ham underlagt!

3. Han er opstanden! Hører det I
 Svage,

Som sank i Tvivl ved Korsets Fod;
 Endnu der er et saligt Haab tilbage,
 Guds Mægtige, o, han opstod!

4. Død, hvor er nu din Braad? Jeg
 skal ei grue,

Du kalde mig, jeg er bered,
 Igjennem Gravens Mørke kan jeg skue
 Fremad, til Liv og Herlighed!

5. Det Liv, det blev mig vist ved
 Jesu Seier,

Kom, favn mig, kolde, mørke Grav!
 Jeg agter Jorden lidt, naar jeg kun eier
 Det Haab, det Liv, hans Frelse gav.

6. O salig Fryd, vor Jesus er opstanden,
 Han holdtes ei af Dødens Baand;
 Vor Frelses Fyrste, see, han er opstanden,
 Hæv dig til ham, min glade Aand!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

223. Udbryd, hver Sjæl, i Seiersfang!

Hen over Jord med Himmelklang

Et saligt Budskab toner:

Det store Livets Haab er vist,

Opstanden er den Herre Christ,

Opstanden vor Forsøner!

Livets Konge Døde vækker,

Ham ei dækker

Graven længe,

Han kan Dødens Hule sprænge.

2. Han er opstanden, Herren brød

Dit Segl, o Grav, din Braad, o Død,
 Dit Spiir, du Mørkets Rige!
 I Syndens Grav min Sjæl var lagt,
 Med Herren fra de Døde vaft,
 Den skal til Liv opstige.
 Herren sprænger alle Grave,
 Gi sin Slave
 Døden binder;
 Stor er Gravens Dørvinder!

3. Han er opstanden, du opstaaer,
 Du Sædekorn, Gud Herren saer
 Til Evighedens Sommer!
 Et Tegn er skeet i Provens Dal,
 Dg efter hver Langfredags Kval
 En Paaskemorgen kommer.
 Himlen lyser, Jorden hæver,
 Englen hæver
 Gravens Dække;
 Herren vil de Døde vække.

4. Opstandne Herre, Frelser Christ,
 Vor store Paaskemorgen hist
 Vi gaae med Haab imøde;
 Af Graven lad da frelst udgaae
 Dg ved din høire Side staae
 Med evigt Liv de Døde!
 Herre, let os Balsartsgangen,
 Seiersfangen
 Høit lad tone,
 Saligt ved din Faders Throne!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

224. O Christne, soler hellig Glæde,
 Os denne Dag er dyrebar!
 Fra Graven see vi ham fremtræde,
 Den Jesus, som korsfæstet var,
 Med Seirens Fane i sin Haand
 Dg klædt i Lysets Klædebon.

2. Sit Liv han for vor Syndebrøde
 Paa Korsets Træ saa villig lod,
 Han blev Opstandnes Forstegrode,

Vi skal opstaae, thi han opstod;
 D Trost for al vor Sjælenød,
 At see bag Graven Morgenrød!

Mel. Søde Jesu, vi er her.

225. Jesus lever, Graven brast,
 Han stod op med Guddomsvælde,
 Trosten staaer som Klippen fast,
 At hans Kors og Død skal gjælde;
 Lynet blinker, Jorden bæver,
 Graven brast, og Jesus lever!

2. Jeg har vundet, Jesus vandt,
 Døden veg for Livets Seier,
 Lyset Mørkheds Fyrste bandt,
 Fri er den, som Jesus eier;
 Aaben har jeg Himlen fundet,
 Jesus vandt, og jeg har vundet!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

226. Bliv hos os, Mester, Dagen
 hælder!

Saa bad i Emaus de To.
 D Trost, som Skriften mig fortæller,
 Du blev og gav dem Hjertero;
 Hør ogsaa os, du Raadens Søn,
 Vi bede just den samme Bøn!

2. Bliv hos os med din Aand tilstede,
 D Mester, hver en Aftenstund,
 At vi den rette Bøn maae bede,
 For Diet lukker sig til Blund,
 Med ydmygt Suk for Hjertets Brøst,
 Med Haab om Raadens Himmel-Trost!

3. Bliv hos os, Mester, med din Glæde,
 Naar Lyffens Aftensol gaaer ned,
 Naar Smertens Dug vil Rinden væde,
 Da styrk os i Taalmodighed;
 Fortæl os om din egen Bee,
 Og at du bad: Guds Billie skee!

4. Bliv hos os, da naar Dagen hælder
 Den sidste Livets bittre Dag,

Naar Gravens Nat med Magt udvælder,
 Og Frygt og Sorg gjør fælleds Sag:
 Med Haabets Skjold udruste du
 Den bange Sjæl mod Dødens Gru!

5. Naar da ei Verdens Trost os kvæger,
 Du holder Nadvere med os,
 Vi drikke Kraft af Naadens Bæger
 Og byde Gravens Kæmpe Trods;
 Med brustent Blik, men freidigt Sind
 Vi skue klart i Himlen ind.

Mel.

227. Verdens Igjensfødelse
 Glæden igjensføder,
 Og fornyet Skabningen
 Den Dystandne møder;
 Ost og Vest og Syd og Nord,
 Ild og Vand og Luft og Jord
 Synge Paaskepsalmer.

2. Seer du op til Hvælvingen,
 Skyerne sig klare,
 Lytter du til Bolgerne,
 Blidelig de svare;
 Mellem begge, morgenglad,
 Fryder sig med Foraarskvad
 Hele Fuglechoret.

3. Seer du, hvor i Skovene
 Alle Træer skyde,
 Mærker du, hvor Engene
 Sig i Vaaren fryde?
 Nu det Visne vorder grønt,
 Hvad der salmed atter skjønt,
 Det gjør Paaske morgen.

4. Livets Barme, seirende
 Over Dødens Kulde,
 Briser ham, som straalende
 Reiste sig af Mulde;
 Dødens Fyrste tog ham heel,
 Havde i ham ingen Deel,
 Misted hvad han havde.

5. Fundet har nu Mennesket
 Bod for alt Forliset,
 Sværdet nu, det flammende,
 Svandt fra Paradiset;
 Nu Cheruben løfter glad
 Oliegreen og Balmeblad,
 Vinker os til Eden.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

228. Han er opstanden, store Bud,
 Min Gud er en forsonet Gud,
 Min Himmel er nu aaben;
 Min Jesu seierrige Død
 Fordømmelfernes Pile brød
 Og knuste Mørkets Baaben!
 O Røst,
 Min Trøst!
 Bed hans Seier,
 Som jeg eier,
 Helved bæver;
 Han var død, men see, han lever!

Mel. Om Himmerigs Rige saa ville vi tale.

229. Min Sjæl og Aand, opmuntre dig
 Og see nu ind i Himmerig,
 Hvor Jesus han opstiger!
 Han være hvad du meest attraaer,
 O, da du Troens Binger faaer,
 At efter ham du higer
 Mod Himlens lyse Riger.

2. Den Sky, som ham fra Dine tog,
 Den følger jeg og tænker dog,
 Den skal ham ei bedække;
 Jeg skal dog trænge til ham ind
 I Tro, i Haab, med Sjæl og Sind;
 Han skal sin Haand udstrække
 Og gjennem Sky mig række.

3. I hvideklædte Bidner, som
 Stod hos, der til sit Herredom
 Min Jesus saaes opfare;

J minde mig, jeg skal opstaae
 Og frem i hvide Klæder gaae,
 Naar han mig vil forklare
 Blandt Himlens Engleskare.

4. Jeg veed og i mit Hjerte troer,
 At som han op til Himlen foer,
 Saa skal igjen han komme;
 O kom da, søde Jesu, kom
 Og aabne Himlens Helligdom
 For alle dine Fromme!
 Ak, gid min Tid var omme!

5. O Verden, hav du da god Nat!
 I Himlen er mit Hjertes Skat,
 Jeg vil fra Jorden hige;
 Din Lyft, dit Guld, din Høihed ei
 Skal lægge Hindring paa min Bei,
 Farvel vil jeg dig sige,
 Kom, søde Himmerige!

Mel. Et Barn er født i Bethlehem.

230. Til Himmels foer den Wrens Drot
 Wrens Drot,
 Som gjorde Alt paa Jorden godt.
 Halleluja, Halleluja!

2. Nu er opfyldt Kong Davids Sang,
 Davids Sang;
 Hans Søn til Thronen sig opsvang.
 Halleluja, Halleluja!

3. Han ved Gud Faders høire Haand,
 Høire Haand,
 Tilsender os den Helligaand.
 Halleluja, Halleluja!

4. Guds Engle stige op og ned,
 Op og ned,
 Med Folkets Sang og Kongens Fred.
 Halleluja, Halleluja!

5. Imorgen kommer han paany,
 Han paany,
 Med Straalekrands paa Himlens Sky.
 Halleluja, Halleluja!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

231. Den Helt, som knuste Dødens Magt,
 Han gif, alt som han havde sagt,
 Til Faderen tilbage,
 Da efter Paaskemorgengry
 Han havde vandret her paany
 I fyrgetyve Dage.

Kom Sjæl,

Tro, knæl

For den største

Seiersfyrste;

See ham stige

Op til Herlighedens Rige!

2. Følg med paa Bjerget, følg hans Fjed,
 Som Elisæus fulgte med

Den elskede Elias;

Bed saa indstændig, som han bad:

D, lad os aldrig skilles ad,

Forklarede Messias!

Hans Svar

Du har:

Vær kun rolig,

Følg mig trolig,

Stand's din Klage;

Jeg er med dig alle Dage!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

233. Fuldendt er Naadens store Værk,
 Guds Søn har underfuld og stærk
 Fuldkommet Frelsergangen;
 Fra Krybbens Straa til Golgatha,
 Til Graven, han udvandrede fra,
 Holdt Jordens Nød ham fangen.

Fattig, ringe, spottet, saaret,

Har han baaret

Tornekronen,

Han, som arved Himmelthronen.

2. Hos Gud, for Verdens Grund blev lagt,

I Lys og Herlighed og Magt

Han Tiden gennemskued,

Han Verden saae, før den blev fød,
 Han saae dens Fald, han saae dens Rød
 Og Døden, som os trued.

Store, dybe Frelsernaade!

Retfærds Gaade

Er udgrundet,

Frelsens Vei er seet og fundet.

3. Det er fuldendt! Fra Jordens Rød,
 Fra Trængsel, Armod, Kors og Død
 Gaaer Herren til Guds Ære;

Den Haand, som trued Storm og Hav,
 Den Haand, som sprængte Verdens Grav,
 Skal Himmelspiret bære.

Salig, Frelser, du opstiger,

Jorden viger,

Himlen vinker;

Herlighedens Krone blinker!

4. Alt Skyens Glands omstraaler dig,
 Du end velsigner Jorderig

Og mægtig Arm udbreder;

Bebudet har du os din Aand,

Naar ved din Faders høire Haand

Dig Engles Hær tilbeder.

Herre, stig nu til din Throne,

Salig tone

Englestemmer:

Jesus Christus ei os glemmer!

Mel. Den prægtig Sol, som hele Jorden glæder.

233. Min Harpe jeg til Sang om
 Bjerget stemmer,

Den Syners Høi, hvor jeg al Jorden
 glemmer,

Mens Himlens Dyb jeg staaer og stirrer paa;

Her Jesus stod den sidste Gang med Sine

Og svang herfra sig med forklaret Mine

Op i det Blaae.

2. Jeg seer saa langt som Diesyn kan række,
 Men intet Syn kan gjennem Dybet strække,
 Hvor han, som er vort Lys og Liv, forsvandt;

Dog, Gud skee Lov, ham Tankerne kan følge,
 Og trods hver Sky, som vil vor Frelser dølge,
 Ham Hjertet fandt.

3. Min Sjæl, stig op, og see ham
 der tilbedet,

Hvor Thronen er af Evighed beredet,
 Forsmaa dog Verdens falske Gæds Glands!
 En Krone skal han paa dit Hoved sætte,
 Han, for hvem Englene i Himlen flette
 En Seierskrands.

4. Bort Verden, bort med hvad du falder
 Glæde!

Jeg heller vil den trange Bei betræde
 Og bære Livets Byrder, Kors og Baand;
 O Jesu, da, naar alle Baand skal briste,
 Saa frels min Sjæl og hør dog dette Sidste:
 Annam min Aand!

5. Da skal jeg op til dig, til Himmels fare,
 Og see dig der og see den Englestare,
 Som tjener dig, og tælles iblandt dem;
 Og see den Stad, som ei er bygt med Hænder,
 Og see det Lys, som klart og evigt brænder
 I Glædens Hjem.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

234. O see med Fryd, du frelstste Jord,
 Til Himlen Jesum stige!
 Forkyndt er hans det gode Ord,
 Grundfæstet er hans Rige.
 Det er fuldkommet! Englene,
 I høie Himle jublende,
 Hans Komme see imøde;
 Det er fuldkommet! Himlene
 Modtage nu den Herlige,
 Som opstod fra de Døde.

2. Nu veed jeg, hvor min Jesus boer,
 Han throner i det Høie,
 Utalte Engle der i Chor
 Sig for hans Afsyn boie!
 Nu veed jeg, hvor min Jesus boer,

Han styrer alle Engles Chor
 Og Jordens Millioner;
 Han sidder ved Guds høire Haand,
 Og der engang min frelste Aand
 Skal skue sin Forsoner!

Mel. O Dørvælse.

235. Drag, Jesu, mig
 Op efter dig;
 Jeg følger dig med Længsel,
 Siden du, o Jesu, gif
 Ud fra Verdens Trængsel!

2. Drag, Jesu, mig
 Op efter dig
 Fra Verdens Myretue;
 At jeg ikke mere skal
 Al dens Jammer skue!

3. Drag, Jesu, mig
 Op efter dig
 Til Himlens Frydebolig;
 Verden er for dine Smaa
 Bildsom og urolig!

4. Drag, Jesu, mig
 Op efter dig,
 Til Himlen op at fare;
 Der at staae med Frydesang
 I de Frommes Skare!

6. Jesu Regjering og Gjenkomst til Dommen.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.

236. Kom, store Livets Fyrste, kom,
 Vi være vil din Eiendom,
 See, vore Knæ sig bøie;
 Tilbedet og velsignet vær
 Af alle Jordens Slægter her,
 Som hisset i det Høie!

Mel. Mit Barn, frygt den sande Gud.

237. Jesu Christ, vi offere dig,

Lov og Priis evindelig!
 Naadig kom du til os ned,
 Throner nu i Herlighed;
 Gne du vor Tilflugt er,
 Trøster, styrker, leder her,
 Er os allevegne nær.

2. For dit Scepter bøie sig
 Alles Knæ ydmygelig;
 Verdens Riger skal forgaae,
 Men dit Rige skal bestaae;
 Det paa Sandheds Grund er bygt,
 Der er ingen Tvivl og Frygt,
 Der at boe, er evig trygt.

3. Men vor Svaghed kjender du,
 Kom da naadig os ihu,
 At ei Verden ved sin Svig,
 Herre, drager os fra dig!
 Styrk vor Tro, giv os din Fred,
 Led os frem i dine Fjed,
 Før os til din Herlighed!

Mel. Lovet den Herre, den mægtige Konge
 med Ære.

238. Gud har fra Evighed givet sin
 Søn os til Herre,
 Stort er hans Navn, og høilovet det evig
 skal være;

Himmel og Jord
 Hylde ham, lyde hans Ord;
 Herren er han til Guds Ære.

2. Hvo vil da frygte? med Kraft han
 beskytter sit Rige,
 Lad end al Verden med Bold og med List
 det befrige;

Hvad han har bygt,
 Staaer paa en Klippe, saa trygt,
 Fjenden med Skam maa bortvige.

3. Ud over Jorden og indtil dens
 yderste Ende
 Vil han sit Budskab om Fred og om
 Naade udsende;

Føle skal hver,
 Jesus en Frelser os er,
 Ham skal al Jorden bekjende.

4. Høit over Himlens Himle han
 throner, den Herre,
 Alt, som har Ande, udbrede hans Lovsang
 med Ære;

Ja, han er stor:
 Lad os i Tanke og Ord,
 Lad os i Gjærning ham ære!

Egen Melodi.

239. Fryd dig, du Christi Brud,
 Imod din Herre Gud!
 Forhaanden er hans Naade,
 Som dig Propheten spaaede.

Hosianna, Hæder og Ære
 Skal denne vor Konning være!

2. Gaf ud af dit Pausalun
 Og see et Glædens Syn!
 Her rider Ærens Konning,
 Glæd dig, du Zions Dronning!
 Hosianna, Hæder og Ære
 Skal denne vor Konning være!

3. Et Æsen ham vel bær,
 Dog er det Herrefærd;
 Hans Rustning synes ringe,
 Dog kan han Døden tvinge.
 Hosianna, Hæder og Ære
 Skal denne vor Konning være!

4. Sagtmodig, from og god
 Er han i Sind og Mod;
 Han Naade har at føre,
 Som Bruden skal tilhøre.
 Hosianna, Hæder og Ære
 Skal denne vor Konning være!

5. Lad op din Port saa vid,
 Nu kommer Christi Tid!
 Han agter dig at gjæste,
 Din Salighed til Bedste.

Hosianna, Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

6. Strø Grene paa hans Bei,
Spar dine Klæder ei;
Alt Folket bære Palmer
Dg sjunge Hvitidspsalmer!
Hosianna, Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

7. Umyndige og Smaa
Skal gjøre ligesaa;
Den ganste Englestare
Fra høien Himmel svare:
Hosianna! Hæder og Ære
Skal denne vor Konning være!

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

240. Kom, Sandheds Konge, Christus
kom,

Ind i min Sjæl du drage,
Min Hjertefred det gjælder om
I disse Stridens Dage!
Saa tidt er Sindet altfor trygt,
Saa tidt det føler Syndens Frygt,
Dg Verden gjør det bange;
Ak, løs mig ud fra Syndens Baand,
Lad Palmen grønnes i min Haand,
Gjør Verdens Frygt til Fange!

2. Kom, Sorgens Mester, drag du ind,
Jeg aabner dig mit Hjerte,
Forgjæves dog det tunge Sind
Hos Verden Fred begjerte!
Gaaer al min Tanke klædt i Sort,
Du reiser som i Nains Bort
Mit Haab fra Dødens Baare;
Jeg seer igjen min tabte Trost,
Mit Hosiannas Fryderøst
Frembryder med min Taare.

3. Kom, Livets Fyrste, før min Sag
Mod Gravens mørke Hære,
Er du mig nær, skal Dødens Dag

En Palmesøndag være!

O Christus, vær mig god og mild,
Naar hiæset, mellem Skyens Ild,
I Herlighed du kommer;
For dig har ingen Roes og Ret,
Gjør du mit tunge Regnskab let,
Dg vær en naadig Dommer!

Mel. Dy al den Ting, som Gud har gjort.

241. Gjør Døren hoi, gjør Porten vid,
Den Wrens Konge kommer hid!
Han hersker over alle Land,
Dg er al Verdens Frelsermand.

2. Retfærdig kommer han herned
Dg bringer Liv og Salighed;
Sagtmodig er med Hjælp han nær,
Barmhertighed hans Scepter er.

3. Han os bebuder Glædens Aar,
Vor Nød ved ham til Ende gaaer;
Derfor af Stemmer uden Tal
En Frydesang ham møde skal.

4. O salig er den Stad forvist,
Hvis Konge er den Herre Christ,
Dg vel det Hjerte, Sjæl og Sind,
Hvor denne Konge drager ind!

5. Jeg Hjertets Dør vil aabne dig,
O Jesu, drag dog ind til mig;
Ja, ved din Naade lad det skee,
At jeg din Kjærlighed maa see!

6. Dg ved din Hellig Aand os led
Paa Veien frem til Salighed,
At her vi dig lovsynge maae,
Indtil vi for dit Ansigt staae!

Mel Gud, du skabte Jordens Kreds.

242. Glæd dig Zion, glæd dig Jord,
See, din Konge til dig kommer,
Glæd dig i din Vinter, Nord,
Christus bringer evig Sommer!
Paa hans Tog borttag hver Steen,

Smyk hans Bei med hellig Green,
 Bred paa Stien Høitidsklæder;
 Der er Fryd, hvor han fremtræder!

2. Salig, hvor han drager ind,
 Saligt er det Folk, det Rige!
 Der skal Sorgen flye fra Sind,
 Der skal Synd og Død bortvige;
 Der skal Kjærligheden boe,
 Der skal Fredens Palme groe,
 Der skal Haabet evig bygge
 Under Cherubvingers Skygge.

3. Vei dig for din Konge, Sjæl,
 Verdens Konger, bøier Eder,
 Stolte Magt og Høihed, knæl,
 Thronen for Guds Søn bereder!
 See, i Anders store Land
 Kongespiret fører han,
 Mørkets Magter for ham vige,
 Hans er Salighedens Rige!

4. Over de Gjenløstes Land
 Han paa Naadens Stol er Dommer,
 Ewig lovet være han,
 I Gud Herrens Navn han kommer!
 Sjung, hver Sjæl, med Tak og Bøn:
 Hosianna, Davids Søn!
 Sjung, mens alle Knæ sig bøie:
 Hosianna i det Høie!

Egen Melodi.

243. Vor Gud han er saa fast en Borg,
 Han kan os vel bevare,
 Han er vor Hjælp i al vor Sorg,
 Bort Bærn i al vor Fare;
 Den gamle Fjende led
 Er nu for Alvor vred,
 Stor Magt og Argelist
 Han samler mod os vift,
 Ei Jorden har hans Lige.

2. Vor egen Magt den er kun svag,
 Let kan os Fjenden fælde,

Men Een antager sig vor Sag,
 Dmgjordet med Guds Bælde;
 Det er den Herre Christ,
 Dg Seier saaer han vist;
 Der er ei anden Gud,
 Han drager med os ud,
 Han Marken skal beholde.

3. Dg myldred Djævole frem paa Jord
 Dg os opsluge vilde,
 Vi frygte dog ei Fare stor,
 De deres Trusler spille;
 Lad rase Mørkets Drot
 Med Løgn og Mord og Spot,
 Han har dog saaet sin Dom
 Da Christ til Jorden kom,
 Et Ord ham nu kan fælde.

4. Det Ord de vel skal lade staae,
 Dg dertil Tak ei have,
 Thi Herren selv vil med os gaae,
 Alt med sin Aand og Gave;
 Dg tage de vort Liv,
 Guds, Vre, Barn og Biv,
 Lad fare i Guds Navn,
 Dem bringer det ei Gavn,
 Guds Rige vi beholde!

Mel. Vor Gud, han er saa fast en Borg.

244 Vær takket, Herre, du som slaaer,
 Til Fjenden bort maa vige,
 Hvis Flammevogn paa Himlen staaer
 Til Skræk for Satans Rige!
 Med Sang din Krigerhær
 Er stadig hos os nær,
 Dg den med stærken Røst,
 Ds til en salig Trøst,
 Lovpriser Gud, vor Klippe.

2. Ja, hisset staaer i Flammepragt
 Den Borg, som ei kan rykkes,
 Der Himlens Skare holder Vagt,

At Alt tilfaldst kan lykkes;
 Og Jesus er dens Ord,
 Et skjult, et kundgjort Ord;
 Udraab det, Bægter, brat
 Som Trøst i dunkle Nat,
 Til Morgnens Fugl det sjunger!

Mel. Gud Helligaand, i Tro os lær.

245. O Held os, at vi kjende dig,
 Korsfæstede Forsoner,
 Som Døden led paa Jorderig
 Og nu i Himlen throner;
 For os du døde og opstod,
 O lad os nu, trods Kjød og Blod,
 Med dig kun døe og leve!

2. Naar da vi lide, skal der ei
 Os fattes Mod og Styrke,
 Thi paa din egen Himmelvei
 Er du et Lys i Mørke;
 Du er vort Skjold mod Fjendens Piil,
 Du er i Smertens Stund vort Smil,
 Du er vort Liv i Døden!

Mel. Mit Barn, frygt den sande Gud.

246. Jesu, Guds eenbaarne Søn,
 Hør vor Lovsang, hør vor Bøn;
 Evig priset være du,
 Som var død men lever nu;
 Lys du over os din Fred,
 For os til din Herlighed,
 Som du har for os bered!

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig.

247. Luf Dine op, o Christenhed,
 Thi Jesus vil dig lære,
 Hvordan du from og vel beredt
 Kan mod hans Tilkomst være;
 At Lys og Lampe brænde maa,
 Saa du kan med din Brudgom gaae
 Til evig Fryd og Ære!

2. Af Skriften har vi Trost og Haab,
 Taalmodelig at lide,
 Om end med Trængselsful og Raab
 Vi Tiden skulle slide;
 Den Tid er dog saa ganske kort,
 Den farer som en Skygge bort,
 Med den skal Sorgen stride.

3. Taalmodigheds og Trøstens Gud,
 Han give, at vi kunne
 Gendrægteligen holde ud,
 Og længes allestunde,
 Den Herre Christ med Fryd at see
 I Skyen, da vor Nød og Bee
 Skal evig gaae tilgrunde!

Egen Melodi.

248. Reis op dit Hoved, al Christenhed,
 Oploft dit Dje, slaa ei det ned,
 I Himlen du har hjemme!
 Der er dit Hjerte, der er din Skat,
 Derfra han kommer med Gien brat,
 Hvem du kan aldrig glemme.

2. Og naar da under hver Himmelegn
 Du seer din Konges det visse Tegn,
 Ja Tegn i Sol og Maane;
 Da funkler frydelig Diet dit,
 Da reiser Hoved du kjæft og frit,
 Mens Stjerner doe og daane.

3. Men, skjøndt du længes, o Christenhed,
 Saa glem dog ikke, at godt du veed,
 Hvad Herren tøver efter;
 Og bed ham aldrig, før Timen kom,
 Til Jordens Gru og al Verdens Dom
 At røre Himlens Kræfter!

4. Du veed, du tjener en Herre mild,
 Som ikkun nødig med Himlens Ild
 Hjem søger Jordens Lyder;
 Som Abraham, der for Sodom bad,
 Saa bed og du for den store Stad,
 Til selv han Staven bryder!

5. Ja, bed for Babel, til grandt du seer,
 At Bøn og Sukke ei baade meer
 Mod Undergangens Bølge!

Da raaber Herren: jeg kommer snart!
 Og Bruden svarer: med Lynets Fart
 I Sky jeg dig skal følge!

6. Da gjalder Luren for sidste Gang,
 Da luer Bønnen i Blomster-Bang,
 Da styrter Dødens Throne;
 Da luttres herlig den gamle Jord
 I Skjærsilds-Luer paa Herrens Ord,
 Da straaler Livets Krone!

Mel. Vor Gud, han er saa fast en Borg.

249. I Verden er ei Nød saa stor,
 Guds Naade er dog større,
 Er luft for mig hver Dør paa Jord,
 Staae aabne Himlens Dørre;
 Min Sjæl, vær ei forsagt,
 Du staaer med Gud i Bagt,
 Har Verden dig forladt,
 Blev Dagen dig til Nat:
 Vær trostlig, Herren lever!

2. Skee end i Sol og Maane Tegn,
 Frembruser Storm derefter,
 Har Jorden ei mod Havet Hegn,
 Dyrøres Himlens Kræfter,
 Kom i Orkanens Brag
 Alverdens sidste Dag;
 Min Sjæl, vær ei forsagt,
 Du staaer med Gud i Bagt:
 Vær trostlig, Herren lever!

3. Forglem ei Bagtens store Ord,
 Naar Herrens Time kommer,
 Dølst dit Hoved, see fra Jord,
 Forbarmeren er Dommer;
 See Guds eenbaarne Søn
 I Skyen herlig, skjon,
 Med Kraft han komme vil,

Forløsning stunder til:

Vær trostig, Herren lever!

4. Vi vente, Herre, paa din Dag,
Den kommer, naar du byder;
O, naar i Undergangens Brag
Da Domsbasuneu lyder,
Gid sjælevaagne da
Vi med Halleluja
Lovprise maae din Magt,
Og, med vor Gud i Pagt,
Udraabe: Herren lever!

Mel. Fra Himlen hoit komme vi nu her.

250. Vor Gud, du ene kjender grandt,
Hvad komme skal, som hvad der svandt;
Men vi, som boe baa Kirkehegn,
Fik af din Søn dog visse Teg.

2. Ja, Teg i Stjerner, Maane, Sol
Skal skues vidt fra Pol til Pol,
Bandstrømme bruse, Bolgeslag
Gjenlyde huult med Tordenbrag.

3. Paa Jord opfylder Angst og Gru
Enhver forhærdet Synders Hu;
I Skyen lysne Herrens Fjed
Med Guddomskraft og Herlighed.

4. Naar Himlen da staaer luerød,
Vi mindes, Jesu, hvad du bød,
Og Hovedet vi hæve frit;
Din Magten er og Riget dit!

5. Ja, Vre, Priis i Evighed
Skee dig, som Døden for os led,
Som bær os gjennem Verdens Brand
Til Hvilen fød i Livets Land!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

251. Det lyder som et Tordenslag,
Det Budskab, Jesu, om din Dag,
Da du i Skyen kommer;
Af Graven du fremkalder mig,
Af, da jeg stædes skal for dig,

Alt Jorderiges Dommer!

Skjælte maa jeg; mig omsvæver,

Mens jeg lever,

Alstensk Fare,

Mig omspænder Fjendens Snare.

2. O vee mig, Syndens Sold er Død,

O vee mig, hvis du mig forstjød,

Naar du skal Dom affige;

Min bange Sjæl forfærdes ved

At tænke, jeg kan styrtes ned

I evig Mørkheds Rige!

Herre Jesu, dig forbarme,

Frels mig Arme;

Naar du kommer,

Bær mig da en naadig Dommer!

Mel. Helligste Jesu, Helligheds Kilde.

252. Vaagner op! en Stemme byder,

Som høitidsfuld og mægtig lyder

Til alle Graves Dyb engang;

Vaagner op, staaer op, I Døde,

Som gif fra Tidens Sorg og Nøde,

Nu lyder Domsbasunens Klang!

Guds Røst til Eder skeer,

Thi Ratten er ei meer,

Dagen kommer;

Den sidste Dag,

Den store Dag,

Den kommer efter Guds Behag.

2 Jord og Hav og Himle bæve,

Med Anskrig ned Guds Engle svæve,

Han kommer, Jesus kommer nu!

Dybet aabnes, Bjerger falde,

Dg Adams Børn forsamles Alle

Omkring hans Stol med Haab og Gru.

Dg med sit Guddomsord

Adskiller han sin Hjord

Som en Hyrde;

De Fromme saa

Sin Krone faae,

Men bort de Dnde vige maae.

3. Jesu, mig din Tilkomst glæder,
 Naar jeg i dine Fodspor træder
 Paa Tornesti, blandt Klagelyd;
 Du af Torne skaber Palmer,
 Af Sorgens Toner glade Psalmer,
 Thi skuer jeg min Grav med Fryd.
 Naar træt af Livets Strid
 Jeg hvilet har en Tid
 I dens Skygge,
 Du vækker mig
 Saa naaderig
 Til evig Salighed hos dig.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

253. Gud, naar du byder, skal det skee,
 At Tidens Ende kommer,
 Da skulle Jordens Slægter see
 Al Verdens Dverdommer;
 Han, som paa Korset døde her,
 Da retviis dommer Een og hver
 For Gjerning, Ord og Tanke.

2. Den Stund ei nogen Skabning veed,
 Da Evighed begynder,
 Men det er vist, med lette Fjed
 Sig Tiden fra os skynder;
 O lad ei Døden føre mig
 I mine Synder frem for dig,
 Styrk selv mig til at vaage!

Mel. Jeg veed et evigt Dummerig.

254. Er Verdens Liv ei ligerviis
 Som Huset, bygt paa skjoren Jis?
 En Storm kan Isen sønderslaae,
 Den Bygning skal ei længer staae.

2. Med Diet brustent, Læben blaa,
 I Jordeliin du lægges maa:
 Syv Fod din Grav er ifkun lang,
 Dertil saa saare kold og trang.

3. Der skal du sove, til engang
 Du hører Domsbasunens Klang;
 Da skal du visseelig opstaae,
 Og skal for Dommens Stol fremgaae.

4. Da maa det frem, hvad du har gjort,
 Hvad du har syndet, Lidt og Stort;
 Din Gjerning dommer Gud med Skjel,
 Han glemmer Intet, husk det vel!

5. Ei Gave hjælper og ei Bøn,
 Da fanger du din rette Løn;
 Da skjuler dig ei Bjerg, ei Muur,
 Du uselige Kreatur!

6. De Onde venter Skam og Rød
 Og Helvedangst og evig Død;
 De Gode venter Ære stor
 I Paradiis, hvor Gud han boer.

7. See derfor dig itide om
 Og bliv i Troen stærk og from,
 Til Jesum ene sæt din Lid,
 Da er du frelst til evig Tid!

Mel. Gud Herre, jeg er i din Magt.

255. Som Klippen Herrens Løfter staae,
 Og før skal Himlen selv forgaae,
 Før han sit Ord skal ei haandhæve;
 Den kommer da den store Dag,
 Engang ved høie Tordners Brag
 Skal denne Jord og Himmel bæve,
 Og Frelseren, i Herlighed,
 Som Støvets Dommer stiger ned.

2. Alt Hyklerstjul bortfalder her,
 Alvidenheden Dommer er,
 Og Dommen Sandheds rene Stemme;
 Den Hellige bedrages ei,
 Den Vise kjender Støvets Bei,
 Den Naadige skal Intet glemme,
 Men, efter sin Retfærdighed,
 Hver Dyd og Udyd regne med.

3. O Skræk og Rædsel da for hver,
 Som troløs havde Synden kjær

Dg lod sin Lyst alene raade!
 En navnløs Angst skal martre dem,
 Naar de for Herren stilles frem,
 Som venlig her tilbød dem Raade;
 Dg Straffedommen lyde skal:
 Gaaer bort til de Fordømtes Kval!

4. Men himmelft Fred og salig Ro
 Skal i de Frommes Hjerter boe,
 Som sig i Tro til Herren vendte,
 Som Syndens Veie her forlod
 Med Anger og med ydmyg Bod,
 Dg deres Løb i Gud fuldendte;
 Thi Herren vil velsigne dem
 Med Aandens Lyst i Glædens Hjem.

Troen paa Gud Helligaand.

1. Den Helligaand.

Egen Melodi.

256. Kom Helligaand, Gud Herre from,
 Med Mistundhed og Raade kom;
 Opbyg din Menighed herneede,
 Lær den, af Hjertens Grund at bede!
 O Herre, ved din Sandheds Skin
 Du leder til Guds Rige ind
 Et Folk af alle Verdens Tunger,
 Der dig til Lov og Ære sjunger.

2. Du Lys, som i det Høie boer,
 Lys paa vor Bei med Livets Ord;
 Lær os, vor Fader ret at kjende
 Dg os i Tro til ham at vende!
 Fra vantro Lærdom os befri,
 Fra Skalkhed og fra Hyfleri,
 At freidigt og i Troen faste
 Paa Jesum al vor Lid vi faste!

3. Du Guddomslue, vær vor Lyst,
 Opvarm, opglød det kolde Bryst,
 At Intet maa fra Gud os rive,
 Hvad Trængsel end vor Lod skal blive!
 Gjør du vor Skrøbelighed stærk,
 Din Kraft sig tee i alt vort Bærk,
 At gjennem Døds og Satans Pile
 Vi kan os kæmpe til din Hvile!

Met. Fra Himlen høit komme vi nu her.

257. O Helligaand, vort Hjerte kjær,
 Velkommen og velsignet vær!
 I dig vi har det sikke Bant,
 At Naadens Ord er vist og sandt.

2. Du vækker op til Liv og Lyst
 Alt Godt og Sandt i Christnes Bryst,
 Du samler Folket i din Favn
 Og aander Fred i Jesu Navn.

3. Du er det store Guddomsbliv,
 Som skaber evigt Lys og Liv,
 Forvisser os, vor Sorg er slukt,
 Og Paradisets Dør oplukt.

4. Halleluja, vor Fryd er stor,
 Guds Aand i Støvet's Hytte boer;
 Halleluja, evindelig
 Gud glæder os i Himmerig!

Met.

258. Vær priset, du Gud Helligaand,
 Dig Faderen os sende,
 Du løse Sjælens Tungebaand,
 Dens Guddomsglød du tænde;
 Du trøste den forladte Jord,
 D, er end tabt det sidste Spor
 Af Herrens Gang hernede,
 Vær du dog end tilstede!

2. Du svæve over Verden end
 Paa Lysets rene Binge,
 I Stormens Flugt du suse hen,
 Din Røst fra Volgen klinge;

Du hviste i det stille Bæld,
 Du aande i den fromme Sjæl
 En salig Trost i Nøden,
 Et evigt Liv i Døden!

3. O, lad mig i din Flamme døe,
 Du Guddomsaand, som svinger
 Dig evig over Verdens D
 Paa Lysets rene Binger;
 Fortær i Andagtsglød mit Bryst,
 Og hæv min Sjæl til Naadens Ryst;
 I dine Straaler stige
 Den lys til Lysets Rige!

Egen Melodi.

259. Gud Helligaand, i Tro os lær,
 Bor Frelsermand alene
 Af Hjertet ret at have kjær
 Og hannem saa at tjene,
 At vi mod Dødens Grumhed maae
 I Jesu dybe Bunder faae
 Den Frelse, han fortjente!

2. Hjælp, at din sunde Lærdoms Kraft
 I Hjertet trolig gjemmes,
 Af Ordets Brød og søde Saft
 Bor Salighed lad fremmes;
 Ja, gjør os slet fra Synden død
 Og nye igjen til Himlen fød,
 I Troen Frugt at bære!

3. Naar Liv og Aande vil forgaae
 I Dødens bittere Stunde,
 O at vi da din Virkning saa
 I Hjertet føle kunde,
 At vi vor Sjæl med god Forstand
 I Jesu Haand befale kan,
 I evig Ro at gjemmes!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

260. O Helligaand, du Skat saa skjøn,
 Som gjør os evig rige,
 Du, som med Fader og med Søn

I Guddomsmaagt er lige,
 Dg gaaer saa fra dem Begge ud,
 Fra Evighed en mægtig Gud,
 Som alle Christne prise!

2. Med Bøn vi falde dig til Fod;
 D lær du os, alene,
 Af ganske Hjerte, Hu og Mod
 Bor Frelsermand at tjene,
 Dg hannem udi al vor Nød
 For Herre over Liv og Død
 At kjende og at prise!

3. Gjør du vort Liv og Bandel ny
 Dg vore Hjerter rene,
 Hjælp os, Forargelser at fve,
 Dg tjene Herren ene;
 At vi kan Jesu Christi Tro
 For Verdens Børn, som hos os boe,
 Ved christen Idræt vise!

4. Din Naades Dug lad til enhver
 Guds Kirkes Lem nedflyde,
 Lad hver en Sjæl, som saaret er,
 Din Læge-Balsom nyde;
 Giv Kraft i Korsets haarde Tid,
 Lad Kjærlighed i al vor Id
 Imod vor Næste kjendes!

5. Giv Styrke og et freidigt Mod
 At træde mod vor Fjende,
 Saa vi mod Verden, Kjød og Blod,
 Dg Satan Seier vinde;
 Naar Døden løser Livets Baand,
 Lad Sjælen gjemmes i din Haand,
 Dg Støvet rolig hvile!

Egen Melodi.

261. Nu bede vi den Helligaand,
 At sammenknytte os ved Troens Baand,
 Dg til Verdens Ende
 Kirken at bevare,
 Naadig at afvende

Al dens Nød og Fare!

Herre, hør vor Bøn!

2. Du Livets Lys, opklar os saa,

At i sin Herlighed kan for os staae

Herren, vi tilbede,

Guds den Elskelige,

Som os vil indlede

I sin Faders Rige!

Herre, hør vor Bøn!

3. Du Kjærlighedens Aand, indgyd

I Herrens Samsfund Kjærlighedens Fryd;

Saa vi glade vandre,

Jesu, mellem Dine,

Elskende hverandre,

Som Gud elsker Sine!

Herre, hør vor Bøn!

4. O Talsmand, lad os finde Trost,

Som Barnet finder den ved Moders Bryst,

I din søde Stemme,

Saa al vor Glende

Smilende vi glemme

Over salig Ende!

Herre, hør vor Bøn!

5. Ja, Sandheds Aand, forvis os paa,

At ogsaa vi er af Gud Faders Smaa!

Da er Sorgen sluffet,

Da er Berlen fundet,

Paradiis opluffet,

Døden overvundet.

Herre, hør vor Bøn!

Egen Melodi.

262. Dig bede vi, o Helligaand,

At sammenknytte os med Troens Baand!

Christi Navn vi bære,

Derfor du os give,

At vor christne Lære

Reen hos os maa blive!

Herre, hør vor Bøn!

2. O Lys fra Gud, opklar vor Sjæl,

At den hos Jesum søger alt sit Held;
 At hans Bud vi lyde,
 I hans Fodspor træde!
 Derved kun vi nyde
 Her og hisset Glæde.
 Herre, hør vor Bøn!

3. Du Fredens Aand, giv at vi maae
 I uforstyrret Brodersamsfund staae;
 At i Lyst og Smerte,
 Haand i Haand vi vandre,
 Og med villigt Hjerte
 Gavnne maae hverandre!
 Herre, hør vor Bøn!

4. O Kraft fra Gud, opfyld vort Bryst
 I Dødens Time med din høie Trost;
 At vi ringeaagte
 Verdens Lyst og Hæder,
 Og kun eftertragte
 Evighedens Glæder!
 Herre, hør vor Bøn!

Mel. Himlen aabnes, Mørket svinder.

263. Sjælesørger fra det Høie,
 Helligaand, hold med os Die,
 Bøgt de Smaa for Falk og Høg;
 Bæk de Dorske, styrk de Svage,
 Tugt de Trygge, fryd de Spage,
 Gjør os daglig Huusbesøg!

2. Trost os over Alt, som truer,
 Alt, hvorfor vort Hjerte gruer,
 Skjenk os Bod for alle Savn;
 Dan vort Hjerte, løs vor Tunge,
 Saa vi bede, saa vi sjunge
 Indelig i Jesu Navn!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

264. Nu nærmer sig vor Bindsefest;
 Gud Helligaand, vær du vor Gæst,
 Du som, en evig mægtig Gud,
 Fra Fader og fra Søn gaaer ud!

2. Kom, Helligaand, og Bidne giv:
 I mig, at Jesus er mit Liv,
 Og at jeg intet Andet veed
 End Jesum mig til Salighed!

3. Kom, Sandheds Aand, og led du mig
 Paa Sandheds Veie rettelig,
 At aldrig jeg fra Troens Grund
 Et Haarsbred viger nogen Stund!

4. Om jeg i Fryghed slumrer hen,
 O væk mig snarlig op igjen;
 Din Naade kraeftig staa mig bi
 Og lede mig paa Sandheds Sti!

5. Jeg uden dig ei kjende kan
 Min Gud og store Frelsermand;
 Lad derfor dine Straaler mig
 I Hjertet falde idelig!

6. I Kors og Kummer, Trang og Nød,
 I Fare, Fristelse og Død
 Du mig en Trøster givnen est,
 Thi du min Tarv jo kjender bedst.

7. Om derfor jeg med Korset paa
 Skal gjennem Verdens Torne gaae,
 Jeg vinder dog til Himlens Land,
 Thi du er med, min Trøstermand!

8. O Helligaand, o søde Gud,
 Styrk mig, at jeg kan holde ud,
 Opvarm mig med din Naades Blod,
 Og gjør mig trøstlig i min Død!

Mel. Kom Helligaand, o Herre from.

265. O Helligaand, med evig Trøst
 Du flyder ind i Sjæl og Bryst
 Til den, som har et ydmygt Hjerte!
 Jeg beder dig med Længsels Smerte:
 Til os kom ogsaa naadig ind,
 Og varm saa med din Ild vort Sind,
 At vi ei lunkne eller kolde,
 Men glødende din Fæst kan holde!

Mel. Et Barn er født i Bethlehem.

266. Fra Himlen kom den Helligaand,
Helligaand,
Dg løste Jordens Tungebaand.
Halleluja, Halleluja!

2. Han kom med Ild og Kraft fra Gud,
Kraft fra Gud,
Til alle Herrens Sendebud.
Halleluja, Halleluja!

3. Hvor frit de tale trindt paa Jord,
Trindt paa Jord,
Der Aand og Liv er Jesu Ord.
Halleluja, Halleluja!

4. Der mærker Dret Herrens Røst,
Herrens Røst,
Der føler Hjertet Aandens Trøst.
Halleluja, Halleluja!

5. Der Sjælen seer i Speilet klart,
Speilet klart,
Sin Frelfers Glands og Himmelfart.
Halleluja, Halleluja!

6. Der skaber og, til Herrens Priis,
Herrens Priis,
Guds Aandepust et Paradiis.
Halleluja, Halleluja!

7. Der er Guds Stad og Huus paa Jord,
Huus paa Jord,
Med Herrens Bad og Herrens Bord.
Halleluja, Halleluja!

8. Der løfter sig en Lovsang ny,
Lovsang ny,
Paa Englevinger høit i Sky.
Halleluja, Halleluja!

9. Der holder med sin høie Gjæst,
Høie Gjæst,
Guds Folk en liflig Pintsefest.
Halleluja, Halleluja!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

267. Klar op, min Sjæl, gjør dig bered,

At nyde Aandens Lys og Fred!
 Bor Pintsfest vi holde nu,
 Som bringer Herrens Folk ihu,
 At Ja og Amen er hvert Ord,
 Han taled til os her paa Jord.

2. O Helligaand, o sande Gud,
 Du, som af Evighed gaaer ud
 Fra Faderen og fra hans Son,
 Du gjorde denne Fest saa skjon,
 At hele Jorderig derved
 Dplysning fik til Salighed.

3. I Tungers brændende Gestalt
 Du paa Apostelstaren faldt;
 Strax Jesus dem paa Tungen laa,
 De kunde tale og forstaae
 Hvert Tungemaal, hvorhen de kom
 Og bredte ud hans Herredom.

4. Almægtig Lue, fald herved
 Og tænd mig an i Kjærlighed!
 Jeg til dig gaaer med Hjertesavn
 Og beder dig i Jesu Navn:
 O tryk mig til din Guddomsbarm,
 Og gjør mig ved din Naade varm!

5. O Guddoms-Sol, lad i din Glæde
 Mig vandre frem med Aandens Sande,
 Saa det i Livet kjendes kan,
 At du har klaret min Forstand;
 Ja, hvert mit Fjed og Fodetrin
 Lad lyse af dit Naadestkin!

6. Og naar det gaaer mod Dødens Nat,
 Min Sjæl da i dit Favntag fat,
 At den fra denne Verdens Land
 Til Himmelen opfare kan,
 Hvor i Guds Haand den Hvile faaer
 Og Salighed, som ei forgaaer!

Met. Enhver, som troer og bliver døbt.

268. Fra Himlen Herrens Aand nedsoer,
 Jeg glædes vil og sjunge,
 Nu har Guds Kraft paa Jorden Ord,

Dg Ordet Flammetunge;
 Baa Beirets Binger kom med Brag,
 Som gjennem Torden Lynets Slag,
 Det Lys, Gudherren sendte.

2. Det lysner gjennem Sjæl og Sind,
 Sig Hjertets Lue tænder,
 I Diet farer Straalen ind,
 Baa Jøsen Flammen brænder;
 Flyv høit, min Sjæl, i Lys dig sving,
 Guds store underlige Ting
 De løfte Tunger tale!

3. Hvad Herrens første Bidner saae,
 Al Verden skal fornemme,
 Guds Ord skal Verdens Grændser naae
 Med tusind Tungers Stemme;
 Velkommen, Krafts og Friheds Aand,
 Du løser alle Tungers Baand
 Dg alle Sjæles Lænker!

4. Fra Sandheds høie Hjem du kom,
 Al Sandhed du os lærer,
 Om Synd, Retfærdighed og Dom,
 Du mægtigt Bidue bærer;
 Men o, du ogsaa Ordet veed
 Om Naade, Kjærlighed og Fred,
 Forkynd det for al Verden!

5. Velkommen Aand med Tugtens Røst,
 Med Kjærlighedens Stemme;
 O, straf og lær, forman og trøst,
 Bliv evig hos os hjemme;
 O lys og brænd i Sjæl og Bryst,
 Indtil Basunens dybe Røst
 Til Naadens Dom os kalder!

Mel. Skulde jeg min Gud ei prise.

269. Helligaand, din Priis udssjunger
 Verdens Kreds og Engles Chor;
 Giv vor Andagt Flammetunger,
 Giv vor Jubel Himmelord!
 Dig forkyndte Skvens Torden,
 Beirets Brusen var dit Bud,

Kraften bragte du fra Gud,
 Bar hans Bidnesbyrd til Jorden:
 Af Apostelstfaren's Hu
 Drev du, vældig, Frygt og Gru.

2. Styrken gav du dem i Gie,
 Løste deres Tungebaand,
 Gav dem med paa Stridens Veie
 Ordets Flammesværd i Haand;
 Ewig bliver du den Samme,
 Er du Jordens Himmelgjæst,
 Holder altid Pintsefest,
 Hvor dig Hjerter vil annamme;
 Get med Fader og med Son,
 Kommer du paa Støvet's Bøn.

3. Sandheds Aand, lad dine Luer
 Skinne, saa jeg vildes ei,
 Saa jeg seer og grandt-besfuer
 Jesu Ord og Jesu Veie;
 Lad det dunkle Bogstav tindre
 For min Sjæl som Stjerneskift,
 Tvivlens mørke Sky bortvist,
 At den ei skal Diet hindre;
 Lad mig see, du Lysets Aand,
 Kristus ved Guds høire Haand!

4. Raadens Aand, vær du min Trøster,
 Himmeldue, from og blid,
 Kom, naar Hjertestyrken brøster
 Under Modgangs Storm og Strid;
 Bist da med din Straalevinge
 Smertens bittere Taarer bort,
 Gjør min Trængsels Time kort,
 Haab og Taalmod du mig bringe;
 Skiul for Verdens Nød og Savn
 Mig i Kjærlighedens Favn!

Egen Melodi.

270. Naturen holder Pintsefest
 I blomstervirket Smykke,
 Og Lunden, som den kan det bedst,
 Fortæller om sin Lykke.

Nu Baarens Bind
 Har ringet ind
 Dens Fest i Skovens Kroner;
 Guds Aandes Magt
 Har Livet vaft,
 Ham prise tusind Toner.

2. Og Hjertet holder Vintsefest
 Med Bang og Mark og Skove,
 Den Hellig Aand, vor Himmelgjæst,
 Vi hilse nu og love.

Nu vift og vai,
 Du grønne Mai,
 Min Palmegreen jeg svinger!

Til Kirkeby,
 Med Sang i Sky,
 Hans Indtog Høitid bringer.

3. Guds Kjærligheds Apostelhær
 Udflager med sin Trille;
 Naar Aanden med Guds Kraft er nær,
 Kan jeg da tie stille?

Om Jesu Christ,
 Der lever hist,
 Mig lægges Ord paa Tunge;
 Jeg godt forstaaer,
 Om Livets Baar
 De Fugleflokke sjunge!

4. I trange Svøb var Bladet svøbt,
 Til Døden overgivet,
 Med Skyens Vandbad blev det døbt,
 Da sprang det ud til Livet.

Til Kraft og Haab
 Jeg fik min Daab,
 Guds Aand, du var tilstede;
 O lad min Tro
 Med Lovet groe,
 Bevar dens Sommerglæde!

5. Jeg seer, den grønne Alger staaer
 Opstanden fra de Døde,
 Jeg veed, min Frelser Aar for Aar
 Vil ogsaa mig gjenføde.

Det gamle Frø
 Dog maatte døe,
 Før Marken fik sin Grøde;
 Thi hjælp mig, du
 Guds Aand, min Hu
 Til Verdens Lyst at døde!

6. Af Haabets grønne Mai jeg vil
 Min Bintløvsal bygge
 Mod Skylregn og mod Dagens Ild,
 Med Hvile og med Skygge.
 Om Kjærlighed
 Bag Gravens Bred
 Med reen og evig Lue,
 Om Glæden hist
 Hos Jesum Christ
 Mig synger Skovens Due!

Mel. Bor Gud, han er saa fast en Borg.

271. Gud Helligaand, vor Trøstermand,
 Du Sandheds klare Kilde,
 Som spreder Lys i Mørkets Land
 Med dine Straaler milde;
 Kom hid, du høie Gæst,
 Belsign vor Bintløvsfest,
 Flyv, Himmeldue, ind
 Dybt i vor Sjæl og Sind,
 Der bygge du din Rede!

2. Kirken.

a. Den hellige almindelige Kirke.

Mel. Jesu, din søde Forening at smage.

272. Aand over Aander, kom ned fra det
 Høie,
 Aand, som med Fader og Søn er vor Gud,
 Kom, vore Sjæle tilfammen at føie,
 Kom, at berede den himmelske Brud;
 Kalde, forsamle og Jesus forklare,
 Bygge Guds Kirke, oplyse hans Folk,
 Det er din Gjerning; lad os den erfare,
 Bær i vort Hjerte Guds Kjærligheds Tolk!

Mel. Herre Jesu Christ, sand Menneſte og Gud.

273. O Herre Christ, dig til os vend,
Din Helligaand ned til os ſend;
Med Kraft og Raade os regjer
Og Sandheds Bei os Alle lær!

2. Dplad vor Mund, din Lov udbred,
Til Andagt Hjertet vel bered,
Forøg vor Tro, styrk vor Forſtand,
At vi dit Navn ret kjende kan!

3. Indtil vi ſjunge med Guds Hær:
Du hellig, hellig, hellig er!
Og ſkue ſaa dit Anſigt blid
I Himlens Lys til evig Tid.

4. Tak ſkee Gud Fader, Søn og Aand,
Get i Fuldkommenhedens Baand;
Den hellige Treenighed
Skee Lov og Priis i Evighed!

Mel. Vil Gud vor Herre ei med os ſtaa.

274. Den christne Kirkes ſkjonne Navn
Vil overalt man bære,
Men Herrens Folk til evigt Gavn,
Det vil dog ſaa fun være;
Sig Kirkens Navn med Uret gav
Og giver mangan falket Grav,
Som Dødningbeen fun gjemmer.

2. Almindelig, det kaldes ret
Guds Kirke trindt paa Jorden,
For Liden, Folk og Tankesæt
I Syden og i Norden;
Fra hver en Kant, mens Verden ſtaaer,
Om Hyrden flokkes Hjordens Faar,
Det Ingen ſkal forhindre!

3. Men Kirken den er dog fun een,
Get Navn i alle Munde,
Til Grundvold Gud har lagt en Steen,
Som roffes ingenlunde;
Det Samme altid i en Sum
Er Christi Evangelium,
Som os mon ſaliggjøre.

4. Derfor det første Kirketegn
 Er Livets Ord og Lære,
 For Hjertet Sol og Dug og Regn
 Til Jesu Christi Vre;
 Thi hvor det lyder uden Tant,
 Der kjendes og, Guds Ord er sandt,
 Kan uden Frugt ei være.

5. At Kirken staaer i Daabens Bagt,
 Det kan ei heller feile,
 Og Herren vil, som han har sagt,
 Sit Vidnesbyrd beseigle,
 Som med sin Aand, vor Trøster god,
 Saa med sit Legem og sit Blod,
 De Christnes Mad og Drikke.

6. Et helligt Liv i Jesu Tro
 Kan Verden ei behage,
 Og derfor under Korsset boe
 De Christne alle Dage;
 Men altid har af Herrens Røst
 Hans Kirke-Folk den rige Trøst,
 De Himmerig skal arve.

7. Saa hav da Tak, o Jesu Christ!
 Vi see heraf med Glæde,
 Den sande Kirke er forvist
 Og her blandt os tilstede:
 Dit Lys, ved Luther tændt paa ny,
 Lad skinne her, til du i Sky
 Din Kirke vil forklare!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

275. Om Salighed og Glæde
 Der nu skal sjunges frit
 I Herrens Samsundskjæde
 Og Guds Pauluner vidt;
 Thi Christ, Guds høire Haand,
 Er saare høit ophøiet,
 Han har sin Fjende bøiet,
 Han løste Dødens Baand.

2. Mens han er saa ilive,
 Da døe vi ingenlund,

Men skulde frelste blive,
 Fortælle hans Miskund;
 Om Kjødets Gang vi gaae
 Og lægges flet i Grave,
 Dog skal vi Livet have,
 Udødelig opstaae.

3. Den Kirkesteen grundfaste,
 Den Herre Jesus Christ,
 De Bygningsmænd forkaste,
 Men han er bleven vist
 Til Hjørnestenen her
 For Kirkens Huus paa Jorde;
 Den Gjerning Herren gjorde,
 Thi prise ham Enhver!

Mel.

276. Paa Jerusalem det ny,
 Paa den store Konges By
 Lad os Alle bygge,
 Med Guds Aand og med Guds Søn,
 Under Sang og Suf og Bøn,
 I Guds Bingers Skygge!

2. Stadens Grundvold, fast og reen,
 Kirkens Hovedhjørnesteen
 Brise vi saa gjerne;
 Det er Herren Jesus Christ,
 Som urokket staaer forvist,
 Falder end hver Stjerne.

3. Lad det kjendes, Herre god,
 At din Stad har fæstet Fod
 Paa den sande Klippe;
 Hør vor Bøn og hør vor Sang,
 Giv dit Ord den rette Klang,
 Lad vort Haab ei glippe!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

277. Jeg veed et lille Himmerig,
 Det er saa let at finde,
 Hvor Tro og Daab ei fuldelig
 Gif Hjerterne af Minde.

2. Det findes under Hyttetag
Som under Høielofte,
Hvor Christne sig paa Herrens Dag
Forsamle tidt og ofte.

3. Der hører man Guds eget Ord,
Men ei med Tordenstemme;
En sagte Lyd med Guddoms Spor
Vi gladelig fornemme.

4. Thi han, om hvem Guds Engle sang,
I Kraft er selv tilstede,
Guds Børneslok med liflig Klang
Der synger høit af Glæde.

Egen Melodi.

278. Kirken den er et gammelt Huus,
Staaer om end Taarnene falde;
Taarne fuldmange sank i Gruus,
Klokker end kime og kalde,
Kalde paa Gammel og paa Ung,
Meeft dog paa Sjælen, træet og tung,
Syg for den evige Hvile.

2. Vi er hans Huus og Kirke nu,
Bygget af levende Stene,
Som under Kors med ærlig Hu
Troen og Daaben forene;
Var vi paa Jord ei meer end To,
Bygge dog vilde han og boe
Hos os i hele sin Styrke.

3. Hvor vi end mødes her paa Jord,
Frelserens Navn at paafalde,
Flux han med Aand og Livets Ord
Kommer med Fred til os Alle;
Nær, som sit Ord i allen Stund,
Han er vort Hjerte og vor Mund,
Konge for Tiden og Rummet.

4. Husene dog med Kirkenavn,
Bygte til Frelserens Ære,
Hvor han de Smaa tog tidt i Favn,
Er os, som Hjemmet, saa kjære;
Deilige Ting i dem er sagt,

Sluttet har der med os sin Pagt
Han, som os Himmerig skjenker.

5. Fonten os minder om vor Daab,
Altret om Nadverens Glæde;
Hvor skulde før i Tro og Haab
Herren vi ønske tilstede,
End hvor der for os præntet staaer:
Herren idag er som igaar,
Saa er og Troen og Daaben.

6. Giv da Gud, at hvor vi boe,
Altid, naar Klokkerne ringe,
Folket forsamles i Jesu Tro
Der, hvor det pleied at klinge:
Verden vel ei, men I mig seer,
Alt hvad jeg siger, see, det skeer,
Fred være med Eder Alle!

Egen Melodi.

279. Kirken den er et gammelt Huus,
Staaer, om end Taarnene falde;
Taarne fuldmange sank i Gruus,
Klokker end kime og falde,
Kalde paa Gammel og paa Ung,
Meeft dog paa Sjælen, træt og tung,
Syg for den evige Hvile.

2. Giv da Gud, at, hvor vi boe,
Altid, naar Klokkerne ringe,
Folket forsamles i Jesu Tro
Der, hvor det pleied at klinge:
Verden vel ei, men I mig seer,
Alt, hvad jeg siger, see, det skeer,
Fred være med Eder Alle!

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud.

280 Guds Kirkes Dør det er vor Daab,
Dg hvem derad indganger,
Ham møder Herlighedens Haab
Dg Paradisets Sanger;
Thi Herren vidner: her er jeg,

Guds Husets Dør, den rette Bei
Til Himmeriges Rige.

2. Ei skal vi bævende, som før
I Pagtens gamle Dage,
See til Guds Huus og Himlens Dør,
Dg længselsfulde klage;
Thi de Gjensødte er Guds Æt,
Dg han, der gav dem Børneret,
Er mægtig i de Svage.

3. Nu i hans Huus ei truer Død,
Men evigt Liv tilbydes,
Nu skal hans Altars Skuebød
Af hele Folket nydes;
Dg, knæle vi ved Herrens Bord
Med Barnetro paa Sandheds Ord,
Da vorde vi hans Lige.

4. Guds Rige ligned ved et Fros,
Det mindste man kan finde,
Nedlagt i Muld, ei til at døe,
Men Døden overvinde,
Dyvorende saa til et Træ,
Som alle Fugle skjenker Læ
Dg Lyst til sødt at sjunge.

5. O Christenhed, kom det ihu,
Tro Herren til det Bedste,
Dg bed, at han sit Løfte nu
Bed Aanden vil stadfæste;
Saa det maa høres paa vort Chor,
At Himlens Fugle paa Guds Jord
For Buggerne har sunget!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

281. Vort Løsen er vor Tro og Daab,
Den er vort Samsunds Kjæde,
Deraf udspringer alt vort Haab,
Dprinder al vor Glæde;
Dg Ordet af vor Herres Mund,
Det er vor Kirkes Klippegrund,
Dg det er Aandens Bolig.

2. Alt hvad saa Herrens Menighed
 End sukker for af Aanden,
 Naar Tro og Daab vi holde ved,
 Det skjenkes efterhaanden;
 Thi endnu er Guds Aand saa rig,
 Saa mægtig og miskundelig
 Som første Pintsedagen.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

282. Med os det har sletingen Nød,
 Mens Herren er vor Hyrde,
 Bespiser os med Himmelbrød
 Og letter al vor Byrde;
 Vor Sjæle-Tørst og lædsker han
 Med Livets klare Kildevand,
 Med Aandens Fred og Raade.

2. Ja, gode Gud, din Helligaand
 Paa Sandheds Bei os leder,
 Og holder over os sin Haand
 I Sorger og i Glæder;
 Derfor vi har saa frit et Mod,
 Om end for Dine Døden stod,
 Thi du est med os, Herre!

3. Du har og dækket os et Bord,
 Som os maa vel behage,
 Thi der, i Troen paa dit Ord,
 Din Salighed vi smage;
 Da tier hver en Trængers Røst,
 Da hvile vi ved Herrens Bryst,
 Da kan vi Døden taale.

4. Din Kalk er meer end Honning sød,
 Den Hjertet vederkvæger,
 Den trøster over Synd og Død,
 For Banesaar den læger;
 Du salver ei til Dødens Dal,
 Men kongelig til Himlens Sal
 Med Glædens Dlje-Strømme.

5. Saa, Gud og Frelser mild og blid,
 Du holder os ilive,
 Fra nu og indtil evig Tid

I Herrens Huus vi blive;
 Her i din Kirkes Lys og Fred,
 Dg efter Dødens Bitterhed
 I Himmerig med Vre.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

283. Sin Menighed har Christus kjær,
 Han kommer, naar den beder,
 Hvor to og tre forsamled er,
 Han hilser: Fred med Eder!
 Hans Under midt iblandt dem skeer,
 Den Halte gaaer, den Blinde seer,
 Til Himlen han dem leder.

2. Ad Kirkeport med Helligaand
 Han drager ind med Glæde,
 Med Kraftens Ord ved Døbefont
 Betsigner han de Spæde;
 De Smaa han tager selv i Favn
 Dg giver Berneret og Ravn
 Dg lover dem sin Glæde.

3. Til Syndesuf og Angersord
 Han bøier selv sit Dre,
 Han kommer til sit Altarbord,
 Dg Synderen faaer høre
 Hans Vældes Bud: stat op og gaa!
 Hvad Jordens Konger ei formaae,
 Kan Jesus Christus gjøre.

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

284. I Herrens Huus er godt at boe,
 Paa Klippen er det bygget,
 Der hviler Sjælen trygt i No,
 Af Aandens Fred omstygget;
 Der mættes vi af Livets Brød,
 Der flyder Glædens Olie sød,
 Der see vi Himlen aaben.

2. Vor Fader, Tak for hvad vi fandt
 I dine Helligdomme,
 Dg Tak for Aandens dyre Pant

Baa hvad der end skal komme;
 O, led i Troens Liv os frem,
 Ved Ordets Lys, at vi vort Hjem
 I Himmerig kan finde!

Mel. Gud Helligaand, i Tro os lær.

285. Min Frelser er min Hyrde god,
 Min Bogter og min Nærer,
 Thi falder Alting mig for Fod,
 Alt Godt han mig bestjerer;
 Jeg skal ei lide Sjælenød,
 Ei heller mangle Livets Brød;
 Vel mig for saadan Herre!

2. Som Hyrden driver sine Faar
 Baa Engene de grønne,
 Og fører dem til klare Aaer
 Og til Vandstrømme skjønne,
 Saa gjør min Hyrde, Jesus Christ,
 Han foder Sjæl og Legem vist
 Og stiller al min Længsel.

3. Hvi skulde jeg da frygte mig,
 Mens du har mig ved Haanden,
 Og leder selv mig tryggelig
 Med Ordet og med Aanden?
 Trods Modgang og al Verdens Nød,
 Trods Synden og den grumme Død,
 Din Hyrdestav mig troster.

4. Du est min Bært, jeg er din Gjæst,
 Din Dug du for mig breder,
 Bespiser mig med Føde bedst
 Og Raade mig bereder;
 Du sparer ingen Salve god,
 Fra Isse flyder den til Fod,
 Mit Bæger og gaaer over.

5. Jeg skal saa nyde mangleled
 Din Godhed her i Live,
 Og, Herre, din Barmhjertighed
 Hos mig skal stadig blive;
 Derefter skal evindeligt

Jeg boe hos dig i Himmerig,
I Salighed og Ere.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

286. Indtil vi klart Guds Naasyn see
Dg ret hans Hjerte kjende,
Paa Jorden, som i Himlen, Ere
Guds Gjerninger fuldende;
Til os de kom fra oven ned,
Dg Ero og Haab og Kjærlighed
Er Navnet paa de Trende.

2. Om Julen synger Troen bedst
Med Engletoner søde,
Men Haabet har sin høie Fest
I Paaske-Morgenrøde;
Dg Kjærlighed i Bølgegang
Sig fryder høit med Pintsesang,
Naar vore Tunger gløde.

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

287. Som Hjertes slaae i Glædens Stund,
Saa kimer det fra Taarne,
Hvor Præsten lader op sin Mund
Til Priis for den Genbaarne;
Af Himmelordets Orgelklang
Undfanges der en Frydesang
Paa Menighedens Tunge.

2. Dg naar Guds Kirkefolk af Jord
Paa Engletonen stammer,
Da kimer det for Englechor
I Hjertets Bedekammer;
Da flyve de til Kirke brat
Dg synge som i Julenat
For Menighedens Dre.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

288. Vi med Bedrøvelse tidt efter Jesum
lede,
Kom, lad os Alle gaae til Herrens Huus
at bede!

Naar Jesus i sit Ord da aabenbarer sig,
Bli'er Herrens Dag en Fest, og Kirken
Himlen lig.

2. Vi see vor Synd forladt, vi see
vort Haab opklaret,
Vi faae en Forsmag paa, hvad Gud har
os bevaret;
En Himmel i vort Bryst, en Livets Sol
oprandt,
Dg det var Troens Ord: jeg den, jeg
elsker, fandt.

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

289. Uphold os, Herre, ved dit Ord,
Trods dine Fjenders Løgn og Mord,
Som styrte vil fra Thronen ned
Dig, Kongen i al Eviighed!

2. Beviis din Magt, o Jesu Christ,
Som alle Herrers Herre est,
Bestjerm din arme Christenhed,
Du raader ene for vor Fred!

3. Gud Helligaand, du Trøster from,
Foreen dit Folk al Jorden om,
Staa hos os i vor sidste Nød,
Dg gjør os trøstig i vor Død!

Mel. Brede din afvend.

290. O Jesu Christe, Menighedens
Herre,

Den du har tegnet med dit Kors til Vre,
Kom dog at hjælpe os af Fjendens Snare,
Dg os bevare!

2. Før du selv Striden for de Børn
faa svage,
Tving du vor Fjende, driv hans Magt
tilbage,
Hvad sig imod din Naade vil ophøie,
Du selv nedbøie!

3. Fred udi Kirken vi af dig begjere,
Fred udi Landet du os og bestjere;

Fred udi Hjertet du for Alting give
Hos os at blive!

Mel. Søde Jesu, vi er her.

291. Jesus, som iblandt os staaer,
Byd din Fred med os at være,
Lad din Fred, som overgaaer
Al Forstand, vort Sind regjere;
Viis den svage Tro de Hænder,
Hvor den Stridens Mærke kjender!

2. Viis os, at du stred og vandt,
At du endnu er den samme,
Giv os Aandens visse Pant,
Saa vi dig i Tro annamme;
Lad os midt i Stridens Dage
Freden, som du kjøbte, smage!

Mel. Mit Barn, frygt den sande Gud.

292. Fred til Bod for bittert Savn
Gav os Gud i Jesu Navn,
Fred os kjøbte med sit Blod,
Fred os Jesus efterlod;
Christendom er i en Sum
Fredens Evangelium;
Herre, giv det Raaderum!

2. Fred er Kirkens Velkomstord,
Dens Farvel paa denne Jord,
I vor Daab det til os lod,
Skal gjenlyde i vor Død;
Fred med Eder, Herrens Fred
Med Guds Folk og Menighed,
Nu og i al Evighed!

Reformation og Mission.

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

293. Det vorde Lys paa viden Jord,
Den lange Nat henfare
For Straaleglansen i Guds Ord,
Den Morgenstjerne klare,
Som varfles mildt om Middagsol,

Der Lyse skal fra Pol til Pol
Med Jesus, naar han kommer!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

Eller: Du, o Gud, vort Haab skal være.

294. Mørke over Jorden ruger,
Aander gaae i Trællebaand,
Mangen Sjæl i Støvet knuger
Dødens Gru med tunge Haand;
Ak, i al den dybe Nød,
Hjertekval og Sjæledød,
Er der ei et aabent Die,
Ei en Lysning fra det Høie?

2. Jo, et Fadersøie skuer
Kjærlig ned til Jordens Nød,
Jo, et Lys fra Himlen luer
Klart med Livets Morgenrød;
Thi for alle Suf og Savn
Er der Bod i Jesu Navn,
Midt imellem Dødens Skygger
Jesus Livets Rige bygger.

3. Alle Fjenders Bælde falder
For hans Kongespiir i Gruus,
Hyrdens milde Stemme kalder
Sandheds Benner til hans Huus,
Til hans Huus og til hans Hjord,
Hvor med Livets gode Ord
Han dem føder og beskytter,
Giver Ly i Fredens Hytter.

4. Til hans Favn og i hans Arme
Komme hver en modig Sjæl!
Jesus vil sig vist forbarme,
Han, som fjender Sine vel;
Lytter dog til Hyrdens Røst,
Griber dog hans rige Trost,
Jordens Ak, affast din Byrde,
Følg i Tro den gode Hyrde!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

295. Vel mødt, I Christne fromme,
Lad høres nu vort Kvad,

Bor Lovsang lad opkomme
 Til Gud fra allen Stad,
 Fordi hans Ord mon klinge
 Saa vidt nu over Land,
 Dg alle Klokker ringe
 For Christ, vor Frelsermand!

2. Vi havde os forsovet,
 Vi drømte kun om Tant,
 Men, Herren være lovet,
 Den rette Bei vi fandt;
 Han give nu, vi Alle
 Af rene Hjerter maae
 Bor Frelser fast paafalde
 Dg Saligheden naae!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

296. Lov og Priis og evig Ære
 Skee dig, o treenig Gud,
 Som vor Troes den rene Lære
 Rev af Mørkheds Fængsel ud!
 Da dit Lys var næsten slukt,
 Dg din Biinggaard uden Frugt,
 Gav du Frugtbarhed tilbage,
 Dg din Kirke gode Dage.

2. Du lod Livets Bække flyde
 Atter ned fra Naadens Bæld,
 Du lod Aaget sønderbryde,
 Du gav Sandheds Benner Held;
 Du vor Luther rusted ud,
 Dg ved ham, dit Sendebud,
 Fordned ind i Mattens Mørke:
 Kommer, lærer Gud at dyrke!

3. Altid naar din Kirke hældte,
 Truende med hastigt Fald,
 Altid, naar i Nød det gjældte,
 Fik en Sandheds Ben dit Kald,
 Aand og Lys og Kraft og Mod,
 Saa at fast din Kirke stod
 Over alle Rigers Alder,
 Dg skal staae, til Verden falder.

4. Lad os bede Lysets Fader,
 Som sit Navn blandt os har sat,
 At han ei os overlader
 Til en hedenst Viisdoms Nat!
 Vi dog intet Andet veed
 Til vor Trøst og Salighed,
 End den Gud og Mand, som døde
 For vor Syndeskuld og Brøde.

5. Giv din Kirke Mænd og Fædre,
 Som er dig og Sandhed troe,
 Før os Alle til det Bedre,
 Klinten visne, Hveden groe;
 Trostfab Løn af Naade faae,
 Hyfleri tilskamme staae,
 Sandhed herske, Løgn adspredes,
 Guds frygt æres, Kirken fredes!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

297. Lover Gud, I Christne fromme,
 Gjæster ved hans Naadebord,
 Lad i Sang os ihukomme
 Herrens Gjerninger paa Jord!
 Altarbordets klare Guld,
 Var som sunket under Muld,
 Men, trods Keiser, Band og Pave
 Herren lod sit Guld opgrave.

2. Herrens Bog var lagt paa Hylten,
 Eventyr i Kirken lod,
 For en Krone, for en Gylden,
 Himmerig tilfals de bød;
 Sandheds Lys og Korsets Ord
 Var som sunket ned i Jord,
 At de skulde ei fordømme
 Baveløgn og Munkedømme.

3. Stærke dog er Herrens Domme,
 Liv og Aand, er Herrens Ord;
 Lover Gud, I Christne fromme,
 Lover Gud, I Englechor!
 Morten Luther med Guds Ord
 Tændte Lys igjen paa Jord,

Saa hans Navn skal gaae med Solen,
Straale under Raadestolen.

4. Lovet Gud, I Folk, og sjunger,
Guds Apostler trindt paa Jord,
Nu igjen med vore Tunger
Tale klart Guds rene Ord;
Hjertesproget nu paany
Lyde skal i høien Sky,
Tunger gløde, Hjerter brænde
Bed Guds Ord til Verdens Ende!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

298. Tak, vor Fader i det Høie,
Tak i Jesu Christi Navn!
Naade for dit Guddomsøie
Fandt vor ringe Fødestavn;
Ordet over Volgen blaa
Bød i Aandens Kraft du gaae,
Lod til Salighed det virke
Jærtegn i vor lave Kirke.

2. Aldrig, Gud, du det forandre,
Lad i fromme Fædres Fjed,
I dit Ansigts Lys os vandre,
Lyses hjem til dig i Fred;
Dagen hælder, hos os bliv,
Du, som er vort Lys og Liv,
Mæt du os med Sjælesøde,
Gjør en liflig Aftenrøde!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

299. Vær trostigt Zion, Jesu Brud,
Kof har du grædt og grundet,
D gjør dig rede, see herud,
Dit Lys er nu oprundet;
Thi Herrens store Herlighed,
Din Jesus, er nu kommen ned,
Nu har du Naade fundet!

2. Banvittighedens Mulm og Mørk
Er stort paa Jorderige,
Folk gaaer som i en taaget Drk,

Beed lidt af Gud at sige;
 Men Jesus, Verdens Lys og Sol,
 Opstod da Morgenhanen gøl,
 Nu maa al Mørkhed vige.

3. Han skal for dem, som nu i Slum
 Og Sjæleblindhed vanke,
 Ved Glædens Evangelium
 Dplyse Sind og Tanke;
 Saa Hedninger de skal attraae,
 I Skin af Herrens Lys at gaae
 Og salig Trost at sanke.

4. Luk Dine op, giv nøie Agt,
 Hvor Hedninger de komme
 Til Herrens store Naadepagt,
 At mødes med de Fromme!
 Som Sønner og som Døttre de
 Skal Afgang faae til Gud at see;
 O dybe Herrens Domme!

5. Da skal din Lovsang bryde ud
 I Glædens Tonestrømme,
 Naar du skal see en christen Brud
 Af hedensk Herredømme,
 Der skal med Guld og Røgelse
 For Jesu Christo sig betee,
 Sin Brudgom at berømmme.

6. O Jesu, som vor Broder blev,
 Hjælp os at see og kjende,
 At du i Livsens Bog os skrev;
 Gid vi og vel anvende
 Bort Guld og Gods, vor Fattigdom
 Til Alt, hvad bedst du synes om,
 Indtil vor sidste Ende!

Mel. Bor Gud, han er saa fast en Borg.

300. O Herre Christ, din Stjerne
 staaer

Længst over Zions Høie,
 Men Verden end i Drømme gaaer,
 Har for dens Glands ei Die;
 Det store Jubelaar

Har bragt en evig Vaar,
 Men Verden veed det ei,
 Den gaaer sin mørke Bei,
 Og dybe Sukke lyde.

2. O lad dit Ord dog vaagne brat,
 At Fredens milde Stjerne
 Maa vines klart i Tidens Nat,
 Ei søges i det Fjerne;
 At Hjertet i vort Bryst
 Maa smage Hvilens Lyst,
 At Længslen finde maa
 Dit Kors, at hvile paa,
 Til Evigheden kommer!

3. Da skal vort Ord om Freden sød
 Gaae ud med Jubeltoner:
 Os er idag en Frelser sød,
 En Frelser og Forsoner!
 Og Hedningstaren skal
 Paa Bjerg, i dyben Dal
 Fornemme Naadens Røst
 Og skal med smeltet Bryst
 Hen i dit Favntag ile.

4. Da skal tilsidst paa Golgatha
 Hvieltret staae paa Jorden,
 Og trindtom skal Halleluja
 Fortrænge Dommens Torden;
 Da skal din Himmel blaa
 Som Tempelhvælving staae,
 Og du skal lyse Fred,
 Din Fred og Salighed
 Fra Altret over Jorden!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

301. Jesu, Herre, lad dit Rige
 Bidt udbredes paa vor Jord,
 Mørkhed, Bantro, Synder vige
 For dit lyse Sandheds Ord;
 Haab og Tro og Kjærlighed
 Her os give Fryd og Fred,

Hver Sjæl paa hele Jorderig,
 Og naadefuldt dit Faderøie
 Er vendt mod dem, som elske dig;
 Enhver Oprigtig er dig kjær
 Blandt alle Jordens Folkefærd.

2. Vi, dine Born, saa kjærlig ledes
 Af dig ved Jesu Sandheds Ord,
 O lad dets milde Lys udbredes
 Blandt alle Slægter paa vor Jord;
 Dets Lys er Liv, dets Bud er Held
 Og Salighed til Liv og Sjæl!

3. Giv Ordets Tjener Kraft at lære
 Dit Ord med Blisdom og med Frynd,
 At fremme Jesu Christi Ære
 Og trofast stride mod al Synd;
 Sign dem, som lære Ordet ret,
 Belsign Enhver, som hører det!

4. Lad os ydmygelig erkjende
 Bor Trang til dine vise Raad,
 Lad os vor Hu til Jesum vende
 Og følge ham i al vor Daad;
 Han er vor Hjælp i Sorg og Nød,
 Bor Trost og Haab i Liv og Død!

Mel. Alene Gud i Himmerig.

305. Op, alle Folk paa denne Jord,
 Guds Kjærlighed at kjende!
 Den raabes ud med Livets Ord
 Til hele Verdens Ende,
 At alle Syndere de maae
 Kun komme hid og Naade faae,
 Ja, evigt Liv og Glæde.

2. Det Ord, at Gud saa kjærlig lod
 Sig ved sin Søn forsones,
 Det Ord om Jesu Død og Blod,
 Det har saa stærk en Tone,
 At det opvækker den igjen,
 Som døde før i Synden hen,
 Naar han det ret annammer!

3. Det skinner ind i Hjertets Nat,

At det i Sjælen dages,
 Dg Jesus, den forborgne Skat,
 I Troen favnetages;
 Da bliver og vor Vandring ny,
 Da vil og kan vi Synden flye
 Dg følge Jesum efter.

4. Saa lad, o hjertemilde Gud,
 Dit Ord i Kraft forkyndes,
 Dg dette store Himmelbud
 I hele Verden yndes;
 At Folk maae see, hvor god du est,
 Dg daglig holde Frydefest
 I Jesu rige Naade!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

306. Ei frygte vi for Sorg og Nød
 I Guds, vor Faders Rige,
 Naar vi kun ei fra det, han bød,
 Med Sind og Hjerte vige;
 Hans Faderomhu er saa stor,
 Han gav os Lyset ved sit Ord,
 Hans Helligaand os leder.

2. Det Ord, o Gud, som du os gav,
 Lad det os Sandhed lære,
 Dg lad os Alle til vor Grav
 Det holde høit i Vre;
 Dg ligger tungt paa os din Haand,
 Da styrke Ordets Trøst vor Aand
 I Tro, i Haab og Tillid!

3. Du, som os Christum sendte ned,
 Din Naade du os give,
 At i hans Christen-Menighed
 Dit Ord, din Aand maa blive;
 Da er vort Haab til Himlen vist,
 Dertil hjælp os ved Jesum Christ,
 Bønhør, bønhør os! Amen.

Mel. Naturen holder Vintsefest.

Eller: Mit Haab og Trøst og al Tillid.

307. Fra Lysets Fader til os ned
 Skal alt vort Gode komme,

Vi selv slet Intet kan og veed
 At gjøre os til Fromme.

Til Herren maae
 Bor Lid vi flaae
 Og fast paa hannem bygge;
 Hos ham ei er
 Dmskiftelser

Og ei Forandrings Skygge.

2. Han ved sit Ord og Raadens Mand
 Til Livet os gjensødte,
 At vi, som Planter fra hans Haand,
 Skal som en Forstegrøde
 Med Troens Frugt
 Udpryde smukt
 Bort Levnet allevegne;
 Saa vil hans Kraft
 Os give Saft,
 Hans Raade paa os regne.

3. Gid derfor vi med Fyrighed
 Og Hjertets Andagt høre
 Paa Ordet, som vi sikkert veed
 Os salige kan gjøre;
 Giv ogsaa med
 Betænksomhed
 Om Herrens Ord vi tale,
 Og ikke om
 Guds Helligdom
 Med løse Læber prale!

4. Og naar Guds Ord vor Syndestyld
 Med Tugtens Riis berører,
 Og trykker paa den onde Byld,
 Som os vor Død tilfører;
 O, gid vi da
 Ei gaae derfra
 Med Hovmod's bittre Brede,
 Men lyde smukt
 Guds Raadetugt
 Og ham med Tak tilbede!

5. Gud Helligaand, o hjælp os her,
 At daglig vi astvætte

De Syndens onde Levninger,
 Som end vor Bandel plette;
 Hvert Ord fra dig
 Sagtmodelig
 Lad os til Hjerte tage,
 At vi Guds Fred
 Og Salighed
 I Ordet kunne smage!

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

308. Giv, Herre, at dit Sandheds Ord
 Maa lyse for den hele Jord,
 Giv, at vi lyde, hvad du bød,
 Og elske dig i Liv og Død!

2. Da kvæles Syndens bitter Rod,
 Da ledes vi til salig Bod,
 Da faae vi Kraft til Bøn og Tro
 Og fremme Næstens Gavn og Ro.

3. Og, gaaer det os i Verden vel,
 Vi prise dig for Fryd og Held,
 Og dele gjerne med Enhver,
 Som Trang og Modgang kommer nær.

4. Forgjæves truer Sorg og Nød,
 Forgjæves selv den visse Død;
 Thi Ordet virker i vort Bryst,
 At vi faae Mod og Haab og Trost.

5. O kom da, gode Hellig Aand,
 Kom, Ordets, Bønnens, Trostens Aand,
 Dpliv os, led os, hvor vi gaae,
 Til vi vor Banes Ende naae!

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig.

309. Af Gud, fra Himlen see herved,
 Dig over os forbarme,
 Saa Faa af dig at siige veed,
 I Trængsel er vi Arme!
 Dit Ord man ei vil lade staae,
 Og Troens Lys flux ud vil gaae
 Hos Folkene paa Jorden.

2. De lære idel Tant og Svig,
 Af verdslig Kløgt udspundet,

Thi Hjertet ei eenfoldelig
 I Herrens Ord er grundet;
 Gen vil det saa, en Anden saa,
 Saa mange Veie gaae de paa,
 Med Sandheds Skin de prange.

3. Naar Gud vil rykke op med Rod
 Falsk Hellighed og Lære,
 De siige saa med trodstigt Mod:
 Hvo vil mod os vel være?
 Vi have Magt i Ben og Mund,
 Bort Ord skal gjælde allentund;
 Trods den, det vil forhindre!

4. Dog Gud han siger: nu jeg vil
 Min Kirke mig antage,
 Og naadig bøie Dret til
 Dens Sørgesang og Klage;
 Lad Fjenderne kun komme frem,
 Mit Ord skal trostigt møde dem
 Og frie min lille Skare!

5. Som Solvets Kæthed prøves grandt
 Ved Ildens hede Lue,
 Og, efter Prøvelsen, for sandt
 Heelt ædel er at skue,
 Saa prøves og ved Kors Guds Ord,
 At det kan skinne over Jord
 I al sin Glæds og Styrke.

6. Saa frels dit Ord, o fromme Gud,
 Fra ureen Lærdoms Blage,
 Og lad dets Straaler bryde ud
 I disse onde Dage;
 Vi give, Gud, os dig i Bold,
 Du er vort Bærg og vort Skjold,
 For dig skal Hovmod falde!

Mel. Bor Gud, han er saa fast en Borg.

310. De trodse hardt imod Guds Ord,
 De Jesu Christi Fjender,
 De spotte den, som ærlig troer
 Og Frelseren bekynder;
 Bor Sjæl vel sørge maa,

Fordi mod Gud de staae,
 Men af, de fare vild,
 Dplys dem, Herre mild,
 Du vor og deres Fader!

2. Bær med din Aand og Kraft hos dem,
 Som os dit Ord forkynde,
 At de med ærlig Hu gaae frem,
 Ei Tant og Smiger ynde;
 Lad dem ei trættes ved
 En hellig Midfærhed,
 Saa de ved Sandhed maae
 Den frække Spot nedslaae,
 Som vil dit Ord formørke!

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

311. Det lækker nu ad Aften brat,
 Bliv hos os, Herre, Dag og Nat,
 Lad Ordets Lys, din Lampe skjon,
 Uslukket fryde os i Løn!

2. Dphold din Kirke, Jesu sød,
 Trods al vor Kulde, Sovn og Død,
 Saa trindt om Lande Ordet dit
 Maa vandre kjæft og lyde frit!

3. Thi Ordet af din egen Mund,
 Det er vort Skjold og Kirkens Grund;
 D lad derved, hvad saa end brast,
 Til Døden troe os holde fast!

4. Ja, lad os leve i dit Ord
 Hver Dag, vi see paa denne Jord,
 Dg fare op fra Graadens Dal
 Til dig i Himlens Frydesal!

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

312. Lad kun Elementer smelte,
 Herrens Ord skal ei forgaae,
 Over os det hvælver Telte,
 Stjernestrøde, himmelblaae;
 Under dem med Hjertens Glæde
 Ordets Priis vi evig kvæde!

c. Daaben og Raadveren.
 Mel. Til vor lille Gjerning ud.

313. Herren strækker ud sin Arm,
 Vil de Smaa velsigne,
 Kommer, Smaa, til Jesu Barm,
 Lærer ham at ligne!
 Døb, gjensød dem, Herre from,
 Dybt i Livets Kilde,
 Aldrig de til Død og Dom
 Sig fra dig forvilde!

Egen Melodi.

314. Nu bør ei Synden mere
 Med Magt og Herredom
 Udi mit Kjød regjere,
 Men daglig fastes om;
 Thi jeg i Daaben er
 Af Gud til Raade taget,
 Har Djævelen forsaget
 Med samt hans Gjærninger.

2. Vil jeg af Daaben bramme
 Og af min Jesu Død,
 O, hvor maa jeg mig skamme,
 Om jeg, som er gjensødt,
 Ei faster Bolt og Baand
 Paa Synden naar den fødes,
 At den maa daglig dødes
 Bed Herrens gode Mand!

3. Nei, nei, jeg bør at lade
 I Liv og Gjerning see,
 At jeg vil Synden hade
 Og mig saaledes tee,
 At daglig jeg opstaaer,
 Og med al Hjertens Glæde
 Vil Synden undertræde
 Bed ham, som Alt formaaer.

4. O hjælp, at jeg forsæster
 Den gamle Adam saa,
 At ei han bli'er min Mester,
 O hjælp mig, at jeg maa

J Live være død
 Fra Synd, fra Skam og Laster,
 Som mig i Døden kaster,
 Hjælp, Jesu, af den Nød!

Mel. Jeg vil din Priis udsjunge.

315. Mig længes nu at træde
 Til Jordans rene Flod,
 Og dvæle der med Glæde,
 Hvor Herrens Fodder stod;
 At see det store Haab,
 Den Naade, Gud har skiftet,
 Den Bagt, som han har stiftet
 Med mig udi min Daab.

2. Johannes vel med Føie
 Maa høilig undres paa,
 At sig for ham vil bøie
 Den Største, Diet saae;
 At du, af hvem han selv,
 Enddog han er en Døber,
 At tvættes høit behøver,
 Kom saa til Jordans Elv.

3. Du er jo Himlens Ære,
 Og Solens Reenhed ei
 Mod dig kan lignet være,
 Ei Stjerneris lyse Bei;
 Ja, selv Guds Engle maae
 Med Lovsangs Røst og Tunge
 Dig trefold hellig sjunge,
 Og for din Throne staae.

4. Dog du dig vilde bade
 I Jordans klare Flod,
 For der at efterlade
 Den Kraft, som giver Bod;
 Ja, for af Vand med Ord
 Et Sjølebad at blande,
 Som renser trindt om Lande
 Til Gjæster ved dit Bord.

Egen Melodi.

316. Enhver, som troer og bliver døbt,
 Han vist skal salig blive,
 Thi han ved Jesu Blod er kjøbt,
 Som ham sit Liv vil give,
 Og blandt Guds Børn, til evig Fred
 Og Himmeriges Herlighed
 Hans Navn med Ære skrive.

2. Vi sukke Alle hjertelig
 Og udi Troen stige,
 Med ydmyg Bøn, Enhver for sig:
 O Jesu, lad os stige
 Ved Daabens Kraft i Dyder frem,
 Og før os saa ved Troen hjem
 Til Herlighedens Rige!

Mel. Mit Barn, frygt den sande Gud.

317. Fader, Søn og Helligaand,
 See, vi møde Haand i Haand,
 Vi de Spæde bære frem,
 Gaf du selv i Pagt med dem;
 Hjælp os, at vi Alle maae,
 Unge, Gamle, Store, Smaa,
 Fast med dig i Pagten staae!

2. Gud, du fra vor første Stund
 Signer os saa mangelund,
 Du os holder i din Favn,
 Kalder os med Børnenavn;
 Leder os saa faderlig,
 Skjenker os dit Himmerig,
 Gud, vor Gud, vi prise dig!

Mel. Mit Barn, frygt den sande Gud.

318. Kommer hid kun med de Smaa,
 Som ei Ondt og Godt forstaae,
 I hvis Mund ei findes Svig,
 Thi for dem er Himmerig;
 Deres Sjæl er i Guds Haand,
 De bedrove ei hans Aand,
 Laste ei hans Ledebaand!

2. Fader, Søn og Helligaand,
 Get for os i Troens Baand,
 Gaf du med de Smaa i Pagt
 Imod Synds og Dødens Magt;
 Gjem dem i din Guddomsfavn,
 For dem hjem til Fredens Havn,
 Saliggjør dem i dit Navn!

Mel. Søde Jesu, vi er her.

319. Herre Jesu, som du bød,
 Er ved Daaben vi tilstede,
 Bringe dig fra Moderstjød
 Dette Barn med hellig Glæde;
 Thi vi end dig høre sige:
 Børn tilhører Himlens Rige.

2. Lad en Jordan rinde her,
 Over hvilken Aanden daler,
 Lad det høres grandt og nær,
 Hvad din milde Fader taler:
 Ved min Søn den elskelige,
 Barn, du arver Himlens Rige!

3. Fader, tag dit Barn i Favn,
 Hyrde, for dit Lam du raade,
 Viisdoms Aand, i Jesu Navn
 Viis det Bei til Fred og Naade;
 Viingaardsmand, til Træets Vre
 Megen Frugt lad Grenen bære!

Mel. Mit Barn, frygt den sande Gud.

320. Led os, Herre, ved din Haand,
 Styrk vort christne Samfunds Baand,
 Giv os, at vi Daabens Pagt
 Stedsse holde høit iagt;
 Lær os, at i Jesu Fjed
 Vi gaae frem til Hellighed,
 Skjenk os saa din Salighed!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

321. Dig takke vi, o Herre Christ,
 Som gav de Smaa din Vre

Dg lagde dem op til dit Bryst;
 Du ved din Mand os lære,
 At vore Børn vi bringe dig,
 Optugte dem ret christelig
 Dg aldrig dem forarge!

2. Send du din Engleskare ned,
 Dg lad den dem bevare
 Fra Fjenden, som er dem saa vred
 Dg sætter for dem Snare;
 Lad ham i dem ei fange Magt,
 Men lad dem tænke paa den Pagt,
 Du har med dem oprettet!

Mel. O søde Gud, din Kjærlighed.

322. Lad dem, som har Forældres Navn,
 O Gud, dig aldrig glemme,
 Men deres Børns det sande Gavn
 Bed Ord og Gjerning fremme;
 Da, naar fra Stovets Lænker frie
 Baany de gaae til Livet,
 De si: Gud, her ere vi,
 Dg de, du os har givet!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

323. Kom Hjerte, tag dit Regnebret,
 Skriv op dit Lives Dage,
 See til, at du kan sandse ret
 Dg tænke lidt tilbage;
 Hvad har du gjort de mange Aar,
 Du har i Verden levet?
 Tænk, sikkre Sjæl, at Alting staaer
 I Herrens Bog opskrevet!

2. Vel løber Tiden hastig hen
 Dg bliver evig borte,
 Men det vil komme vist igjen,
 Hvad du i Tiden gjorde,
 Naar Gud engang til Dommen vil
 Den ganske Verden sanke,

Dg der skal nøie svares til
Hver Gjering, Ord og Tanke.

3. Hvor skjules mangen Svig og List
I Hjertets fule Gjemme,
Dg kaade Lysters onde Gnist
Tidt Andre ei fornemme;
Da tænker du, det er forglemt,
Den Sag har ingen Fare,
Men Gud har dog sin Dag bestemt,
Som Alt skal aabenbare.

4. Betænk, betænk, hvor hastig gif
De andre Raadens Dage;
Hvad om der ei var Dieblif
For dig nu meer tilbage?
Men er der og en liden Stund
For dig endnu i Bente,
Da tænck, du har saa stort et Pund
Dg end saa liden Rente!

5. Fald ned med ydmyg Hjertens Bod
For Raadens høie Throne
Dg bed, at Gud, for Jesu Blod,
Vil lade sig forsone;
At du herefter bedre maa
Din Raades Tid anvende,
Dg ved dit Lives Aften faae
En sød og salig Ende!

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig.

324. Bee mig, at jeg saa mangelund
I syndig Lyst har levet
Dg Raadens dyrebare Stund
Letfjindig har hendrevet;
Naar Gud sin Raadesol paany
Hver Morgen over mig lod grye,
Da lufte jeg mit Die!

2. Bee mig, at jeg min Daabes Pagt
Saa tidt har turdet glemme,
Dg at jeg gav saa sjælden Agt
Paa Ordets Barselsstemme;
Bee mig, at jeg ei havde Mod,

At gaae i Strid med Kjød og Blod
Dg Fjenden at forsage!

3. See, jeg er den forlorne Søn,
Der selv sig vilde raade
Dg ødte bort sin Arv saa skjon
For syndig Lyst og Baade;
Mig smagte ikke Himmelsbrød,
Men Verdens Gift den var mig sød,
Derfor du mig forstødte!

4. Samvittigheden Bidne bær;
Thi nødes jeg at sige,
At jeg en trodsig Synder er
Imod dit Raade-Rige;
Dog, naar jeg dig beskuer ret,
O Gud, mit Hjerte ikke slet
Fortvivle vil med Alle!

5. Naar var dit Guddomshjerte haardt,
Hvis Raab har Gjensvar savnet,
Hvo stødtes fra dit Altar bort,
Som har det ret omfavnet?
Jeg græder, raaber, beder dig,
Jeg venter, haaber; Jesu, mig
Lad Trost og Redning finde!

6. Min store Synd du sænke ned,
Hvor Havet dybt mon være,
Iklæd mig din Retfærdighed,
Forny mig til din Ære;
Et helligt Hjerte her mig giv,
Dg gjør mig Arving til det Liv,
Som ei har Død ivente!

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

325. Gud, du al Godheds Kildevæld,
Giv Raadens Lædskedraaber,
Her finder du en fattig Sjæl,
Som hungrer, tørster, haaber!
O Raadesol,
Jeg for din Stol
Dg høie Himmelthrone,
I Støv for dig,

Redfaster mig,
Med Suf og Sørgetone!

2. I Barmen, Jesu, du hos dig
Jo har en Naadens Kilde,
Som du for Alle og for mig
Paa Korsfætt aabne vilde;
O lad derved
Mig finde Fred
Dg Alt, hvad Hjertet kvæger;
O vær min Ven,
Giv mig af den
Udødeligheds Bæger!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

326. Ingen er saa stor en Synder,
At han jo kan Redning see;
Jesús Kristus det forkynder,
O, det Haab for Syndere,
Haab for hver, som inderlig
Angrer og omvender sig:
Gud sig over ham forbarmer,
Dg som Fader ham omarmer!

2. Tak, o Jesu, for din Lære!
Frelsens Kraft er i dit Ord,
Det til Salighed skal være
For Enhver, som paa det troer;
Ewig lovet være du,
Himmelen er aabnet nu,
Naar vi vil vor Synd bekjende
Dg i Tro til dig os vende!

Mel. Mit Hjerte, hvi græmmer du dig.

327. O Sjæl, hvor blev de gode Ord,
Som Jesus fik,
Den Tid du gik
Sidst hid til Herrens Bord,
Der du i Skriftestolen sad
Dg om vor Herres Naade bad?

2. Græd for den Tid, som er forbi,
Suf, raab og bed,

At Miskundhed

Dig denne Gang vil frie,
 Og at ved Jesu Kors og Blod
 Din Skriftegang maa vorde god!

3. Forny med Gud din Daabes Pagt;
 Hver Dag og Tid
 Baag, bed og strid
 Mod Fjendens List og Magt;
 Guds Ord i Hjertet præntet staae!
 Saa kan du smukt til Alters gaae.

Egen Melodi.

328. Jesu, din søde Forening at smage,
 Længes og trænges mit Hjerte og Sind,
 Riv mig fra Alt, der mig holder tilbage,
 Drag mig i dig, min Begyndelse, ind;
 Viis mig ret klarlig min Jammer og Nøie,
 Viis mig Fordærvelfsens Afgrund i mig,
 At sig Naturen i Døden kan boie,
 Aanden alene maa leve for dig!

2. Styrk mig ret kraftig i Sjælen herinde,
 At jeg kan finde, hvad Aanden formaaer,
 Tag dig til Fange min Tale, mit Sinde,
 Led mig og lof mig, saa svag som jeg gaaer!
 Mig og hvad Mit er jeg gjerne forsager,
 Naar du alene i Sjælen maa boe,
 Og naar din Raade af Sindet bortjager,
 Hvad som forstyrrer min indvortes No.

3. O, hvo der kunde det Gne kun lære,
 Sig at opoffre med Hjerte og Hu,
 O, maatte Jesus mig Alting kun være!
 Jeg er, desværre, langt borte endnu;
 Jesu, som gav mig et hørende Dre,
 Ræk mig tillige din kraftige Haand,
 At jeg min Vandring herefter maa føre
 Ret som en Christen i Helligheds Aand!

4. Hør dog, o Jesu, din kurrende Due,
 Hyrde, opsoeg dit vildfarende Lam,
 Bær mig blandt Myrrha en lædskende Drue,
 Luttre mit Hjerte fra Synd og fra Skam;

Lad mig i Bogstavens Bæsen ei blive,
Som kun gjør udvortes ærbar og fin,
Aanden lad Loven i Hjertet indskrive,
At jeg i Sandhed maa falde mig din!

5. Jesu, naar vil du dog skaffe mig
Hvile?

Byrden den trykker, af tag mig den af;
Naar skal jeg see dig, ret kjærlig at smile,
Reis dig, at true det brusende Hav;
Kjærligste Jesu, du maa dig forbarme,
Stjul dog dit Ansigt ei evig for mig,
Edleste Rigdom for aandelig Arme,
Fyld det udtømmede Hjerter med dig!

6. Lad mig, o Jesu, forgjæves ei raabe,
See dog, hvor Sjælen er hungrig og træt,
Lad os, Immanuel, være tilhobe,
Har jeg dig ene, da bliver jeg mæt!
Fordum du sagde: de maatte forsmægte,
Dersom jeg lader dem hungrige gaae;
Evide Kjærlighed, kan du da nægte
Sjælen, der hungrer, af Smuler at faae?

7. Naadigste Jesu, nu vil jeg mig
binde

Fast til din dyre Forjættelses Pagt,
Beder og leder, saa faae I og finde,
Saa har de sanddrue Læber jo sagt;
Jeg vil med Kvinden af Kanaans Egne
Raabe dig efter og bliver ei stilt,
Før du paa Bonnen til Slutning vil tegne:
Amen, ja Amen, dig skee som du vilt!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

329. Jeg vil nu gaae til Herrens Bord,
Jeg længes efter Naadens Ord,
Jeg hører Jesu Stemme;
Du Helligaand, bered mit Sind
Dg kald de rette Tanker ind,
At jeg maa Verden glemme!

2. Den dybe Nat paa Jorden laa,
Da Jesus sad med sine Faa

Bed Nadveren tilsammen;
 Og Fristeren bag Judas stod
 Og kjøbslog om den Frommes Blod,
 Og Helvede sang Amen.

3. Lad Verden smile, Lykken lee,
 Jeg seer min Frelser's Sjælevee,
 Hans Smerte vil jeg bære;
 Ja, bar jeg end al Glædens Skat,
 En vemodsfuld Skjærtorsdags-Nat
 Skal denne Stund mig være.

4. Saa far da hen, al jordisk Lyst,
 Og tag med dig bort fra mit Bryst
 Forføngelige Tanker!
 Til Alvor kalder Jesus nu,
 Med stille Sind og uden Gru
 Paa Naadens Dør jeg banker.

5. Om Bemod hviler tungt paa Sind,
 Om Taaren brænder paa min Kind,
 Jeg vil mig ikke skamme;
 Ethvert mit Suk fra Hjertens Grund
 Min Frelser vil i denne Stund
 Med Kjærlighed annamme.

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

330. O Frelser, til dit Nadverbord
 Du kalder mig med Naadens Ord,
 Til Kjærlighedens store Fest,
 At være der din Ven og Gjæst!

2. Al Hovmod's Bynt, vort Sind tog paa,
 Vi allerførst aflægge maae;
 Bort ganske Hjerte her, jeg veed,
 Skal være ifort Ddmyghed.

3. Med Guld og Demant heelt beklædt,
 Jeg var ei derfor vel beredt;
 Er Troen fast og uden Meen,
 Jeg har den rette Edelsteen.

4. Er Sjælen klædt i Haabets Dragt,
 Jeg trænger ei til Verdens Pragt;
 Da skal jeg rig, skjondt jeg er arm,
 Mig hælde trygt til Jesu Barm.

5. Det røde Purpur, Konger bær,
 Det nytter dog kun Lidet her;
 Du spørger kun om Kjærlighed,
 Om den vort Hjerte bringer med.

6. Naar da til dig jeg træder ind
 Med stille Bemod i mit Sind,
 Saa træder du, min Frelser, hen
 Og hilser mig som Gæst og Ven.

7. Saa trøster du mig, mild og blid,
 Med Livets Brød til Verdens Strid,
 Saa byder du mig Kalkens Blod
 Og kvæger mig med Trost og Mod.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

331. Du gode Hyrde, lad mig faae
 Paa Himlens Bjerg min Føde,
 At Sjælen vederkvæges maa
 Ved Naadens rige Grøde,
 Ved al din Overflodighed,
 Den du for Alle har bered,
 Som hos dig søge Styrke!

2. Een af din Hjord her søger dig
 Paa dine grønne Enge;
 Din Manna lad bespise mig,
 Naar jeg til Trost mon trænge,
 Dit dyre Blod mig lædste faa,
 At jeg dig aldrig slippe maa
 For Verdens Guld og Ære!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

332. O Gud, du seer mig og du veed
 Alt, hvad mit Hjerte beder,
 Seer, jeg i Tro og Ydmyghed
 Frem for dit Altar træder;
 Opfyld paa mig dit gode Ord
 Og lad mig hente ved dit Bord
 Betsignelse og Naade!

Mel. Jesu søde Shukommelse.

333. Jeg kommer, Herre, paa dit Ord

Dg knæler ydmygt ved dit Bord;
 Modtag mig da, forskyd mig ei,
 Du Livets Fyrste, Sandheds Bei!

2. Bespis mig med dit Himmelbrød,
 Dg skjenk mig af din Kalk saa sød,
 At jeg maa kjende ret den Magt,
 Som er i disse Gaver lagt!

3. Udslet min Skyld, bortvend min Rod,
 Forglem, forglem, hvad jeg forbrød;
 Aftvæt min Tanke, styr min Haand,
 Dg styrk mig ved din Helligaand!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

334. O Jesu, ved dit Altars Fod,
 Med Hjertens Tro, med Bøn og Bod,
 For dig jeg knæler, du Guds Lam,
 Som bar al Verdens Synd og Skam!

2. Jeg er idag min Jesu Gæst;
 O Sjæl, betænk den høie Fæst!
 Han byder mig tilbords hos sig
 Dg med sig selv bespiser mig.

3. Her rækker han mig under Brød
 Sit Legem, som led Korsets Død,
 Dg under Viin sit dyre Blod,
 Den rige Naades Purpurflod.

4. Hvordan det skeer, det veed jeg ei,
 Han har ei villet viist den Bei,
 Min Sands saa høit sig ei tør snoe;
 Det er mig nok, hans Ord at troe.

5. Det Bord, det er min Sjøelekraft,
 Der faaer jeg af mit Viintræ Saft,
 Det er min Styrkes dybe Rod,
 Det er min Trost, min Tro, mit Mod.

6. O Jesu, lad mig aldrig gaae
 Fra dette Bord, hvor du est paa,
 Jeg kaster jo al Verden hen
 Dg længes altid hid igjen!

7. Indtil du i dit Himmerig
 Henslytte vil mig op til dig,

Hvor mig skal evig Ære skee,
Dg jeg har nok i dig at see!

Mel. Jesu søde Zhukommelse.

335. O Jesu Christ, hvor est du blid,
At du os kalder kjærlig hid!

Vi samles nu eendragtelig,
At søge Kraft og Trøst hos dig.

2. Et Samfund du beredte os,
Hvor selv du vilde være hos;
Dg her vi mindes, som du bød,
Din Kjærlighed, din Marterdød.

3. Velsign paa os dit Sandheds Ord,
Velsign os ved dit Raadebord!

Her du forener os med dig
Saa kjærlig og høitidelig.

4. Giv, vi maae Alle vorde Æt,
Som du med Faderen er Æt,
Dg elske Faderen og dig
Af Hjertets Fylde inderlig!

Mel. Jesu søde Zhukommelse.

336. Vor Herres Jesu Mindefest
Den Høitid er, som glæder bedst;

Thi hvor han kommes ret ihu,
Lyslevende han er endnu.

2. Vær, Jesu, da mit Liv, min Lyst,
Den skjulte Perle i mit Bryst;
Vær du min Trøst, vær du min Fred,
Vær du mit Lys, min Salighed!

3. Et Lys, som aldrig bliver slukt,
En Blomst, som altid sætter Frugt,
En Videnskab, som Gud kun veed,
Er Livet i din Kjærlighed.

4. Som Faderen, saa ærer dig
Hvert Englechor i Himmerig,
Dg som du elskes her paa Jord,
Af Støv opelstes Englechor.

5. Saa bryd da ud i Fryderaab,
Du gamle Tro, du unge Haab,

Du du, som ei af Alder veed,
Du evig glade Kjærlighed!

6. I Jesu Navn, yng Jesu Priis,
I Orken og i Paradiis,
Alt hvad som Tunge har og Røst,
Alt hvad som Hjerter har i Bryst!

7. Halleluja for Herrens Bord
I Himlen hist og her paa Jord;
Halleluja, stig op, stig ned
For Jesus, i al Evighed!

Mel. Gaa nu hen og grav min Grav.
Eller: Jesus han er Syndres Ven.

337. Mindes vi en fuldtro Ven
I det Fjerne alle Dage,
Dnskende, han snart igjen
Bende maa med Fryd tilbage;
Frelser, i din Menighed
Skal dit Minde vare ved!

2. For vor Trang du kom til Jord,
For vor Skyld du gif til Døden,
Til vort Gavn du høit opsoer,
Kommer os til Hjælp i Nøden,
Bad os selv saa inderlig:
Mine Venner, mindes mig!

3. Naar da om dit Nadverbord
Trindt og tæt vi tage Sæde,
Med den Tro, at i dit Ord
Du er sandelig tilstede:
Da er Mindet Glød i Bryst,
Har paa Tungen Englerøst.

4. Jesus Christus, fuldtro Ven,
Skab da i os Hjerter fromme,
Som, indtil vi sees igjen,
Bil dig altid ihukomme,
Søge Livet i dit Navn,
Finde Glæden i din Favn!

Mel. Du, o Gud, vort Haab skal være.
Eller: Jesu, dine dybe Bunder.

338. Det er Fredens Røst, der lyder,

Herre, ved dit Naadebord,
 Det er Pagtens Kalk, du byder,
 Kalk os med Forsoningsord;
 Paa det store Skyldnerbrev
 Dine Lidelser du skrev;
 Du har stillet Dommens Torden,
 Midler mellem Gud og Jorden!

2. Det er Livets Drif vi smage,
 Dødens Bæger tomte du,
 Over Jordens Syndedage
 Seer jeg ind i Himlen nu:
 Hvor er Hjertets Frygt og Rød?
 Gud vil ingen Synders Død;
 Frelser, som er her tilstede,
 Hissæt venter jeg din Glæde!

3. Det er Naadens Brød, vi tage,
 Uden Tak tør Ingen gaae;
 Nidmygt la'er jeg her tilbage
 Verdens Roes, jeg bygged paa,
 Lægger paa dit Dfferbord
 Fromme Løfter, Angersord,
 Det er Alt, hvad jeg kan give;
 Styrk mig, at jeg tro maa blive!

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

339. O Jesu, søde Jesu, dig
 Skee Hjertenstak evindelig,
 Som med dit Legem og dit Blod
 Saa fjærlig mig bespise lod!

2. Bryd ud, min Sjæl, med Fryd og stig:
 O, hvor jeg nu er bleven rig,
 Min Jesus i mit Hjerte boer,
 Et Himmerig det er paa Jord!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

340. Jesu Christ, du gav mig Livet,
 Dødens Magt du overvandt,
 Jesu Christ, nu har du givet
 Mig min Frelses visse Pant;
 Styrk du mig i Bøn og Tro,

Giv mig Fred og Sjælero,
 Giv, at jeg din Gæde fremmer,
 Og din Naade aldrig glemmer!

d. Gudstjenesten.

Kirkeaaet.

Egen Melodi.

341. Vær velkommen, Herrens Aar,
 Og velkommen herhid!

Zulenat, da vor Herre blev fød,
 Da tændte sig Lyset i Mørkets Skjød!
 Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

2. Vær velkommen, Herrens Aar,
 Og velkommen herhid!

Paaskemorgen, da Herren opstod,
 Da Livstræet fæsted i Graven Rod!
 Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

3. Vær velkommen, Herrens Aar,
 Og velkommen herhid!

Pintsedag, da Guds Aand kom herved,
 Da straaled hans Kraft i vor Skrobelighed!
 Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

4. Vær velkommen, Herrens Aar,
 Og velkommen herhid!

Herrens Aar med vor Guds Velbehag,
 Nu bringer os Glæde hver Herrens Dag!
 Velkommen, Nytaar, og velkommen her!

Mel. Søde Jesu, vi er her.

342. Aabnet er vort Kirkeaar,

Aabnede staae Templets Døre,

Og med Glæde Folket gaaer

Atter hen, Guds Ord at høre;

Herren vinker, høit det kimer

Ind til nye Sondagstimer.

2. Med vor Frelser ville vi

Indtog i vort Tempel holde,

Paa vor nye Kirkefesti

Palmer vi for ham udfolde;

Hvert et Hjerte, hver en Tunge
Hosianna for ham sjunge!

3. Kun en liden Steen vi her
Af hans store Tempel skue,
Over Slægter fjern og nær
Hvælver han sin Kirkebue;
Saligt dog, at kunne sige:
Ogsaa her er Christi Rige!

4. Ogsaa her er Psalmesang,
Ogsaa her er Daabens Bæde,
Ogsaa her er Altargang
Troens Fred og Haabets Glæde;
Ogsaa her skal Ordet lyde,
Bække, straffe, trøste, fryde!

Mel. Paa Gud alene.

343. Et Aar er rundet

I Fortids Afgrund ned;
Hvad har vi rundet
For Sjælens Salighed?
Har Gud vi dyrket
I Sandhed og i Aand,
Bekæmpet Mørket
Med kraftig væbnet Haand,
Vor Tro bestyrket
I Fredens faste Baand?

2. Som Christi Kirke,
Saa ældes ogsaa vi;
D, lad os virke
Mens Dagen staaer os bi!
Lad med hverandre,
Til Hytten synker ned,
Os trofast vandre
I Jesu Christi Fjed,
Dg minde Andre
Om Herrens Kjærlighed!

3. Farvel, du kjære,
Du gamle Kirkeaar!
Til Herrens Ære
Syng høit, mens du forgaaer;

Til Lysets Throne
 Løst Sjælens Harpeklang,
 Lad festlig tone
 Udi din Undergang
 Om Christi Krone
 Din klare Svanesang!

Mel.

344. Herre Christus, dig til Ære
 Slutte vi vort Kirkeaar!

Troftig kan vor Afsted være,
 Advent kommer, som det gaaer.
 Ordet vil sin Røst udsende,
 Anden vil sit Orgel slaae,
 Troens Altarlys vil brænde,
 Indtil Jorden skal forgaae!

2. Tak, fordi du var tilstede,
 Kirkedrot og Kirkegjæst,
 Tak for Jule-Bud og Glæde,
 Tak for Daab og Altarfest;
 Tak og for Langfredagsforagen,
 Baasten tog vor Hjertevee,
 Himmelfart og Pintsomorgen
 Lod du os til Glæde see!

3. Tak for Kirke-Bei og Hvile
 Og for Bonnens Himmelgang,
 For de brudte Syndens Pile
 Og for Haabets Psalmesang;
 Tak, at du lod Hjertet saare
 Bed det skarpe Ordets Sværd,
 Tak for hver en standset Taare;
 Verdens Trost er Intet værd!

4. Herre Christus, hør os bede:
 Styrk fremdeles ved dit Ord
 Alle dem, du lod berede
 Daabens Bad og Raadens Bord;
 For os Alle Aaret bære
 Troens Høst af Kraft og Fred,
 Lad enhver dets Time være
 Levet for din Evighed!

Søndagen.

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

345. Vaagn op; med gylden Straale-
frands

Omrandet Himlen staaer,
See Lærken, hvor den stiger høit,
:: Mens sit: vaagn op! den slaaer ::

2. Dg Blomsterflokken, aarle glad,
Bast af Guds Morgenvind,
Nu lover ham, hvis Klokker gaae
:: Dg ringe Sondag ind. ::

3. D vaagn og bed dit Fadervor;
Som Dagen straalet hist,
Saa straalet og Guds Rige frem
:: Med Glæde først og sidst! ::

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

346. Sondag-Morgen fra de Døde
Jesús seierrig opstod;
Hver en Søndags Morgenrøde
Bringer nu for Døden Bod,
Kalder underfuldt tilbage
Alle Herrens Levedage.

2. Tusindtunget Herrens Tale
Da gjenfødes vidt om Land;
Baagner op af Sovn og Dvale,
Dren, I som høre kan,
Stander, Sjæle, op af Døde,
Hilser Livets Morgenrøde!

3. Hver en Sondag Døden gysrer,
Mørket skjælver under Jord
Thi med Glands da Kristus lyser,
Mægtig lyde Sandheds Ord;
Seiersalig de bekrige
Dødens Drot og Mørkets Rige.

Egen Melodi.

347. Nu ringer alle Klokker mod Sky,
Det kimer i fjerne Riger;

Hver Søndagmorgen høit paany,
Stor Glæde mod Himlen stiger.

2. Det toner med Lov og Priis og Bøn,
Fra Jord mod Paradiishaven:

Det var en Søndagmorgen skøn,
Vor Frelser steg op af Graven!

3. For os han i Gravens Dyb steg ned,
Han gif til de Dødes Rige;
Til Livet med stor Herlighed
Han vilde for os opstige.

4. Al Verdens Glæde begravet laa,
Nu frydes vi alle Dage;
Den Glæde, Søndagsolen saae,
Den har i Verden ei Mage.

5. Der sad en Engel paa Gravens Steen,
Blandt Lilier i Urtehaven,
Han peged med sin Palmegreen,
Hvor Jesus stod op af Graven.

6. Og der blev Glæde paa Jorderig,
Lig Glæden i Engles Himmel;
Livskongen løsted op med sig
Til Livet sin Bornevrimmel.

7. Guds Børn skal holde med Engle Bøn,
Med Jubel i Paradiishaven;
Det var en Søndagmorgen skøn,
Vor Frelser stod op af Graven.

Egen Melodi.

348. Himlen aabnes, Mørket svinder,
Herrens Seiersdag oprinder
Over Huus og Kirketag;
Naadens Port skal aldrig lukkes,
Livets Sol skal aldrig slukkes,
Sonnens Dag er Livets Dag!

2. Nu har Sjælen Sabbathstimer,
Nu til Bøn paa Jorden kimer
Kirkeflokkens Søndags-Røst;
Al Guds Engleslok med Amen
Slaaer de gyldne Binger sammen,
Lover Gud for Verdens Trost.

3. Synd og Død med Gru og Plage,
 Eders bittre Sognedage
 Komme ei min Glæde ved!
 Venligt over Smerte-Haven,
 Over Golgatha og Graven
 Denne Dag har lyst sin Fred.

4. Er den alvorfuld og stille,
 Maa min varme Taare trille,
 Mens jeg jubler Jesu Navn;
 Det er Salighed at græde,
 Naar Guds Riges Haab og Glæde
 Hilsse mig i Jesu Favn.

5. O, Guds Rigdoms Dyb af Naade,
 Mørkets Skræk og Verdens Gaade,
 Jeg forstaaer dig, thi jeg troer;
 Himlens Port skal aldrig lukkes,
 Livets Sol skal aldrig slukkes,
 Livets Fyrste did opsoer!

Gudstjenestens Begyndelse og Slutning.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

349. Vi samles for dit Afsyn her,
 O Gud, dit Ord at høre,
 Giv os din Bistand, at Enhver
 Maa det til Hjerter føre;
 Giv Lyst og hellig Agtsomhed,
 Giv Kraft og villig Lydighed,
 Bær selv blandt os tilstede!

Egen Melodi.

350. Guds Menighed, syng for vor
 Skaber ilen,

Engle synge med,
 Som gav os til Frelser sin eenbaarne Søn!
 Saa liflig lege vi for vor Herre.

2. Slaa Harpen, du fromme Psal-
 mist paa Jord,
 Strengen er af Guld,
 For Jesus, vor Konge, Guds levende Ord!
 Saa liflig lege vi for vor Herre.

3. Da høres de glødende Tungers Røst,
 Aanden er os nær,
 Som bringer os altid den evige Trøst.
 Saa liflig lege vi for vor Herre.

Mel. Søde Jesu, vi er her.

351. I dit Tempel møde vi,
 Dig, vor Fader, at tilbede,
 Gode Gud, staa du os bi,
 Du vort Hjerter selv berede,
 At hver Tanke vi henvende
 Til din Villie ret at kjende!

2. Bed din Sandheds Aand, o Gud,
 Du os Alle, Alle røre,
 At vi dine vise Bud
 Med en hellig Andagt høre,
 Og dem dybt i Hjertet gjemme,
 Til vort sande Vel at fremme!

3. Lad dit Ord, vi høre her,
 Tro og Haab i os oplive,
 Og til gode Gjerninger
 Det os Lyst og Styrke give;
 O velsign os Allesammen,
 Hør os, Fader, hør os! Amen.

Egen Melodi.

352. Søde Jesu, vi er her,
 Paa dit Guddomsord at høre;
 Vær nu ogsaa du os nær,
 Vei vort Hjerter og vort Dre,
 At vi maae i Sjæl og Sinde
 Lukke dig og Himlen inde!

2. Vor formørkede Forstand
 Kan ei Ordets Sandhed kjende,
 Uden din den gode Aand
 Vil sit Lys i os optænde;
 Godt at tænke, tale, gjøre,
 Dertil vil din Aand os føre.

3. O du Herlighedens Glands,
 Lad dit Lys i os neddale,

Træng dig gjennem Sind og Sands,
 Væk os op af Tungheds Dvale;
 Bøn og Sang lad liflig klinge,
 Giv dem Fuglens Røst og Binge!

Mel. Søde Jesu, vi er her.

353. Lovet Herren, han er nær,
 Naar vi sjunge, naar vi bede,
 Samles i hans Navn vi her,
 Er han midt blandt os tilstede;
 Priis ham, Gamle, priis ham, Unge,
 Priis hans Navn, hver Barnetunge!

2. Herre, vær os evig nær,
 Vær os nær, naar Sol oprinder,
 Og naar Sol og Stjernefjær
 I den dybe Nat forsvinder;
 Lad din Aand ei fra os vige,
 Til vi see dig i dit Rige!

Mel. Alene Gud i Himmerig.

354. Din Aand, o Gud, har ført dit Ord,
 Din Aand har rørt vort Hjerte,
 Dølstet Sjæl og Sind fra Jord,
 Reddølmet Sorg og Smerte,
 Paamindt os om vor Tro og Daab,
 Bestyrket os i Livets Haab
 Og Lyst til Himmerige!

2. Lad dette Ord ret kjendelig
 Paa os velsignet være,
 Vor Lov og Tak lad tækkes dig,
 Og hør hvad vi begjere:
 I Jesu Navn og Jesu Tro
 Vi bede, at dit Ord maa boe
 Hos os til Verdens Ende!

Mel. Gud Helligaand, i Tro os lær.

355. Tak, Fader, for dit Guddomsord,
 For Jesu Christi Lære,
 Vi lærte, hvad paa denne Jord
 Vor Lyst og Id skal være;

Nu staaer vort Haab til dig, o Gud,
 Du til at følge dine Bud
 Os give Mod og Kræfter!

Catechisation.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

356. For dig, o Gud, vi her fremtræde
 I Jesu, vor Forløser, Navn,
 Dit Ord er Lys og Kraft og Glæde,
 Det virker til vort Sjæle-Gavn;
 Du selv os ved din Aand bered
 Til Andagt og Lærvillighed!

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud.

357. Bevar, o Herre, i vort Sind
 Din himmelfendte Lære,
 At vi paa Guds frygt lægge Bind
 Og Troens Frugter bære,
 Og leve dig til Velbehag
 Og derved vore Dag for Dag
 I Kundskab og i Raade!

Confirmation.

Mel. Bor Gud, han er saa fast en Borg.

358. Lad denne Dag, o milde Gud,
 For os velsignet være,
 Bind os til dig og dine Bud,
 Befæst os i din Lære!
 Vi for dit Ansigt staae,
 Vi Alle, Store, Smaa:
 See, Fader, til os ned
 I al din Miskundhed,
 Og lad din Aand os styrke!

2. Sign Ordet i de Unges Mund,
 Dets Kraft i Hjertet brænde,
 At de vor Tro og Troens Grund
 Ustrømtet maae bekiende!
 Engang de bares frem,
 Vi bade: sign du dem!
 I dit Navn døbtes de,

Med Haab til dig vi see,
 O lad det Haab opfyldes!

3. Forny med dem din Naadepagt,
 Brænt dem den fast ifinde,
 Og lad det Ja, her vorder sagt,
 Dem aldrig gaae af Minde;
 Men svag er dog Enhver,
 Du ene mægtig er:
 Styrk med din Kraftes Haand
 Enhver oprigtig Aand,
 Til Enden tro at blive!

4. Engang de ud fra Fædrebo
 Skal om i Verden vanke,
 Da være Jesu Christi Tro
 Dem stadelig i Tanke;
 Da lyde de kun dig,
 Da haabe de paa dig!
 Den aldrig blev forladt,
 Som Haab til dig har sat,
 Du Faderløses Fader!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

359. Egnens Fader vi forsage,
 Falst er al hans Lyst og Pragt,
 Sandheds Fader at behage,
 Vi fornye vor Daabes Pagt;
 Alt han kan, og Alt han veed,
 Gjør dog Alt i Kjærlighed,
 I sit Billed han os skabte,
 Igjenløste det Fortabte.

2. Gud os gav sin Søn til Broder,
 Jesus Christus, Gud og Mand,
 Salig prise vi hans Moder,
 Himlens Brud i Jomfrustand;
 Han for os paa Korset led,
 Død og Helved overstred,
 Deler paa sit Herresæde
 Med os Liv og Lys og Glæde.

3. Gud os gav sin Aand til Trøster
 I vor Herres Jesu Navn;

Han med alle Englerøster
 Kalder Folk til Herrens Favn,
 Aander med vor Frelfers Røst
 Fred i det beklemt Bryst,
 Fader med Guds Faderstemme
 Støvet evigt Liv fornemme.

4. Det er Bagten, som oprettes
 Bed det store Sjælebad,
 Der er Naaden overvættes
 I den store Konges Stad:
 Livets Pant og Troens Grund
 I vort Hjerter og vor Mund,
 Demantstjold mod Luepile,
 Moderskjød til Barnehvile.

5. Fader vor i høie Sale,
 Kom din Bagt med os ihu,
 Sandheds Aand i dybe Dale
 O bekræft, besegl den nu;
 Herliggjør med Glands paa Jord
 Frelseren i Troens Ord,
 Gjør det klart, at alle Dage
 Gud er mægtig i de Svage!

Mel. Min Sjæl og Aand, opmuntre dig,

360. O Jesu Christ, saa lod dit Ord:
 Enhver, som vorder døbt og troer,
 Han vist skal salig blive!
 I Kraft af dette Naadens Ord
 Jeg ogsaa døbtes, og jeg troer;
 Den Tro jeg her ilive
 Vil aldrig overgive.

2. Min Tro paa Fader, Son og Aand
 Den vil jeg atter redebou,
 Af ganske Sjæl bekjende;
 Men fra Guds Fiende, suul og stærk,
 Fra alt hans Bæsen og hans Bærk
 Jeg vil mit Hjerter vende,
 Indtil min sidste Ende!

3. Da er det mig til evigt Gavn,
 At, Herre, paa dit Guddoms-Navn

Jeg har annammet Daaben;
 Dg, naar jeg vandre skal herfra,
 O Gud, min Gud, du høre da
 Mit Suk, min Ben, min Raaben,
 Din Himmel staae mig aaben!

Egen Melodi.

361. Frygt, mit Barn, den sande Gud,
 Misbrug ei hans Navn og Bud,
 Helligdagen kom ihu,
 Fader, Moder ære du;
 Utugt fly og Bold og Mord,
 Stjæl ei, vær ei falst i Ord,
 Sky Begjerlighed paa Jord!

2. Fast jeg paa Gud Fader troer,
 Som Alt skabte ved sit Ord;
 Dg paa Sønnen, Gud og Mand,
 Præst, Prophet og Konge sand;
 Dg paa Manden, al vor Trost,
 Som os læger for al Brøst,
 Reiser op til Livets Lyst.

3. Fader vor, lad til vort Gavn
 Helligt worde os dit Navn,
 Lad os nær dit Rige see,
 Lad paa Jord din Billie see;
 Giv os Brød, vor Synd tilgiv,
 Os fra Fristelse udriv,
 Fra alt Ondt os Frelse giv!

4. Du, som os af Naade stor
 Har gjensødt ved Vand og Ord,
 Hjælp, vi bær vort Christen-Navn,
 Dig til Ære, os til Gavn;
 Holde tro vor Daabes Bagt,
 Staae mod Fjenden ret paa Bagt,
 Faae med Synd og Døden Magt!

5. Mæt min Sjæl, o Jesu sød,
 Med dit Legem, Livets Brød,
 Bederkvæg mig, Frelser god,
 Med Livskalken i dit Blod,
 Til min Synds Forladelse

Dg din Døds Hukommelse;
Dig Lov, Pries og Ære skee!

Egen Melodi.

362. Det er fuldbragt! du har det hørt,
O Gud, du har det skuet,
Indvielsen har Sjælen rørt
Dg Hjertet fromt opluet;
Med Taarer dine Christne smaa
Befignet for dit Ælsyn staae.

2. Omsvæv dem med dit Bingeslag,
Du Aand fra Lysets Rige,
Lad ei dem glemme Bagtens Dag,
Naar Verdens Længsler stige;
Omsvæv dem saligt, hvor de gaae,
Til hist de for Guds Ælsyn staae!

Bryllup.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

363. Du ledte frem, Algodheds Gud,
Til første Mand den første Brud
I Paradisets Gange;
De lagde glade Haand i Haand,
Til Eenhed vied dem din Aand
I Chor af Englesange!

Kjærlig,

Liflig

Skabtes Kvinde

Til Mandinde,

Til med Blide

Bly at staae ved Mandens Side.

2. O hör os, alle Slægters Gud,
Befstgn den Brudgom og hans Brud,
Som her for dig fremtræde;
Giv Bryllupspsalmen Esterklang
Af Paradisets Englesang,
Til Ægteparrets Glæde!

Din Haand,

Din Aand

Kjærlig høie,
 Sammenføie
 Dg forbinde
 Dannemand og Dannekvinde!

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

364. Dig, Alles Fader, Livets Gud,
 I Bonnen nær vi træde,
 Fra dig vor Brudgom med sin Brud
 Løf vente Lys og Glæde;
 Du tænder Ild i Ungdoms Barm,
 Du lægger Kraft i Manddoms Arm,
 Du kroner Graahaarsisfen.

2. Skjøn er din Himmel, skjøn din Jord,
 Dg skjøn er Havets Bolge,
 Alt skjönt for dem, som troe dit Ord
 Dg dine Vink vil følge;
 Af Vintrens Skjød udspringer Vaar,
 Dg freidigt Mod af bange Kaar,
 Dg Rosen groer paa Torne.

3. Hvem staaer i Bennekredsen her,
 Med Herrens Lys for Die,
 Dg seer ei baade sjernt og nær,
 I Glandsen fra det Høie,
 Al Skjønheds Speil, Algodheds Spor,
 Guds Billed paa den hele Jord,
 Fra Slægt til Slægt hans Naade!

4. O lad den Dag, os fryder nu,
 Af dig velsignet være,
 Lad tidt den rinde os ihu,
 Med Glæde, dig til Gode;
 Velsign den skjønne Egtestand,
 Gjør frugtbar den for Huns og Land
 Paa Fromhed, Fred og Lykke!

Mel. I Jesu Navn.

365. O Egtestand,
 Du hvilyksalig est
 Naar Gud og Mand,
 Bor Jesus bydes kan

Bed dit Bryllup med til Gjæst!
 Vil en Ulyd
 Da forstyrre din Fryd,
 Det har dog ingen Nød;
 Hans Stemme, den er sød,
 Og almægtigt er hans Ord,
 Som i Himmel, saa paa Jord,
 Og hans Venlighed er stor.

2. O Jesu, som
 Gjør Viin af Sorgens Na,
 Bær dog saa from,
 Og til hvert Bryllup kom,
 Hvor du bønlig kaldes paa!
 Fattes dem Viin,
 Glæden liflig og fin,
 Da skab den med dit Ord,
 Som hist ved Brudebord;
 Lad din Naades rige Flod
 Give deres Sorrig Bod,
 Lad dem kjende, du er god!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

366. De knælede med Ja mod Ja,
 For dig, o store Jehova,
 De bedende sig bøied;
 De To er nu for dig som Eet,
 Og skille ad skal Ingen det,
 Som du har sammensøiet.
 Medgang,
 Modgang,
 Vinter, Sommer,
 Hvad der kommer,
 Let de bære,
 Sig til Gavn og dig til Ære!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

367. O Gud, du har med Faderhaand
 Selv knyttet Ægteskabets Baand;
 For dette Par vi bede:
 Lad hjertelig Gendrægtighed

Dg fælles Flid og Nøisomhed
 Dem huuslig Fryd berede;
 Hjælp dem,
 Led dem,
 At de lære,
 Ret at bære
 Glædens Dage,
 Dg i Nøden ei forsage!

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

368. Lykkelig, hvo som frygter Gud,
 Dg har for Dine Herrens Bud;
 Ham klæder Alt i Verden smukt,
 Han nyder glad sit Arbeids Frugt!

2. Ham skjenker Gud et stille Liv,
 Ham skjenker Gud en Venneviv;
 Han ei, som eenlig Spurv paa Tag,
 Sørgmodig sidder Nat og Dag.

3. Hans Hustru blomstrer i hans Bo,
 Som paa Sol siden Ranker groe;
 Hans Børneslok, med blide Kaar,
 Som Nyper i en Abildgaard.

4. Velsignelse, al Jordens Larv,
 Velsignelsen er deres Arv;
 Velsignede af Himlens Gud,
 Staaer Sønnen Brudgom, Datter Brud.

5. Gudsfrygtig Mand i Oldingsaar
 Omkrandsede skjønt de hvide Haar,
 Naar Bedstefader paa sit Skjød
 Seer Børnebørn med Rinden rød.

6. For ham gaaer Solen deilig ned,
 Han sover hen i Herrens Fred;
 Beviser er hans Vandringstav,
 Hans Støv velsignes i sin Grav.

7. Dg hvad er ligt en Moders Lyst,
 Med Son og Datter ved sit Bryst,
 Naar Naadens Sol i Herrens Fred
 Omstraaler hendes Kjærlighed!

8. Dg hvilken Blomst har Duft saa sød,
 Som Moder from i Liv og Død;

Hun er en Blomst i Edens Bed,
Som dufter i al Evighed!

Kirkegangskone.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

369. Lov, Pries og Tak og Ære
Skee Gud i Evighed,

Hvilovet Herren være,
Som feer til Svagbed ned!

Han os i Nødens Tid
Beskytter som en Fader,
Dg aldrig den forlader,
Som slaaer til ham sin Lid.

2. Gud, du mig snart lod glemme
Min vaandefulde Nød,
Hvor listlig lod den Stemme:
Et Menneſte er fød!

Det Barn har Arveret
Til Herlighedens Rige,
D Haab foruden Lige,
Hvad glemmes ei ved det!

3. Giv, at jeg Naade vinder
Til christen Børnetugt,
I Himlen da jeg finder
Min Moies rige Frugt!

Jeg raaber fra min Grav,
Naar jeg staaer op til Ære:
Her er jeg, Jesu, Herre,
Dg de, som du mig gav!

Begravelse.

Mel. Hvo ifkun lader Herren raade.

370. Vor Tanke bort fra Jorden iler
Bed Synet af den stille Grav,
See, Haabet gjennem Graven smiler,
Det store Haab, som Jesus gav;
Lad kun vort Legem smuldre hen,
Det vækkes herligt op igjen!

2. Den store Dag vi gaae imøde,
Da Gravens Skjød skal aabne sig,

Da skal de Levende og Døde,
 O Frelser, stilles frem for dig;
 Vel den, som her har levet saa,
 At da for dig han kan bestaae!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

371. Som Markens Blomst henvis-
 ner sage

Alt, hvad af jordisk Rod oprandt,
 Og talte snart er Støvets Dage,
 Selv hvor med Aand det Gud forbandt;
 Kun hvad der kom fraoven ned
 Kan blomstre i al Eviighed.

2. O vee da hver, som daarlig bygger
 Sit Haab paa Støvets Blomstertid,
 Og gribe vil i Jordens Skygger,
 Hvad kun i Aanden kommer hid;
 O Daaredrom om Eviighed
 For hvad ei kom fraoven ned!

3. Men vel Enhver, som Haabet grunder
 Paa hvad kun Engles Dine saae,
 Hver Sjæl, som til det Høie stunder
 Og Verdens Glimmer tør forsmaaе!
 Til dem kom det fraoven ned,
 Som blomstrer i al Eviighed.

4. Saa hvil da i dit Sovesammer,
 Du Støv af den, som lever hist,
 Hvor Himmellyset evig flammer,
 Hvor Alt er godt og Alt er vist,
 Hvor han, som kom fraoven ned,
 Med Sine boer i Herlighed!

5. Engang skal ogsaa du, forklaret,
 Det skue grandt, med Lys og Lyst,
 Som end er ikke aabenbaret,
 Men lever skjult i Christnes Bryst!
 Hos ham, som kom fraoven ned,
 Har ogsaa Støvet Eviighed.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

372. Med Bemod og med Andagt
træde

Vi trindt omkring den aabne Grav,
En trofast Ven, vort Haab, vor Glæde,
Har nedlagt her sin Vandringsstav;
Hengivne ære vi dit Raad,
O Herre, men du seer vor Graad!

2. Vor Bei og vore Vandringdage
Dem kjender, maaler ene du;
Hver Stund, vi have her tilbage,
Hold du os stadig det ihu:
Vort Liv er Pillegrimens Færd,
Vort rette Hjem er ikke her!

3. Er det dit Raad, at Een alene
Af os skal her tilbage staae,
Ham dobbelt Styrke du forlene,
Det bedre Lⁱ han tænke paa!
Hist i vort rette Hjem igjen
De Fromme samles, Ven med Ven.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

373. Her mødes alle Beie

Paa Gravens bratte Rand,
Her er vort sidste Leie
I Skyggers mørke Land;
Her synke alle Hænder,
Her visner hver en Krands,
Her samles Muldets Frænder,
Her jordes Støvets Glands!

2. Men han, til hvem alt spæde
Vi bares i vor Daab,
Forbød vor Samsundskjæde,
At sørge uden Haab;
Hvor til Gud Faders Vre
Vor Frelser høit opfoer,
Der skal hans Tjener være
Med ham, den Herre stor.

3. Lad da kun Jorden dølge,

Hvad ei var reent og let
 Til Anden did at følge,
 Hvor Naade gaaer for Ret!
 Engang, naar det mon kime
 Til Baaske høit i Chor,
 Da slaaer og Naadens Time
 For Støvet under Jord.

4. Saa smile da hvert Die,
 Selv gjennem Taaresky,
 Som skimter i det Høie
 Det store Morgengry;
 Saa folde fromt sig Hænder
 I Jesu Christi Navn,
 For Støvet's Bei sig ender
 I Herlighedens Havn!

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

374. Saa samles vi til vore Fædre,
 Vel den, som fare kan i Fred!
 Kan nogen Vandring være bedre,
 End den til Himlens Herlighed;
 Hvo tør vel ønske hid igjen
 Dem, som i Fred er faret hen?

2. Nei, dem vi ønske ei tilbage,
 Som Engle har ledsaget hjem;
 Skal Døden Benner fra os tage,
 Engang dog samles vi med dem,
 Hvor ingen Død os skiller ad,
 Hvor Ben med Ben er evig glad.

3. Vor Levetid henrinder sage,
 Snart komme kan vort Reisebud;
 Saa lad os tælle vore Dage
 Og vandre viselig for Gud:
 Da gjør vi froe vort sidste Trin,
 Det fører os til Himlen ind!

Egen Melodi.

375. Hvo veed, hvor nær mig er min
 Ende?

See, Tiden meget hastig gaaer,

Hvor let og snart kan det sig hænde,
 At jeg mit Vandrebudskab faaer;
 O Gud, gjør dog for Christi Blod
 Min sidste Afskedstime god!

2. Lær mig, at tælle mine Dage
 Og viselig at bruge dem,
 Saa kun, hvad dig kan vel behage,
 Jeg pønser paa, og fører frem;
 O Gud, gjør dog for Christi Blod,
 Min sidste Afskedstime god!

3. Din Søn med Naadens Ord mig kaldte,
 Og han har lovet i min Daab
 Mig Lod og Deel med de Udvalgte
 I Jesu Tro, det er mit Haab;
 O Gud, gjør dog for Christi Blod
 Min sidste Afskedstime god!

4. Din Søn for mig sit Blod, det røde,
 Det hellige, udgjød paa Jord,
 Gav mig til Pant og Sjøeleføde
 Sit Blod og Legem ved sit Bord;
 O Gud, gjør dog for Christi Blod,
 Min sidste Afskedstime god!

5. O, lad mit Endeligt ei komme,
 For Aanden vidner fast i mig,
 At jeg med alle dine Fromme
 Har Arvelod i Himmerig;
 O Gud, gjør dog for Christi Blod
 Min sidste Afskedstime god!

Egen Melodi.

376. Hvo veed, hvor nær mig er
 min Ende?

See, Tiden meget hastig gaaer
 Hvor let og snart kan det sig hænde,
 At jeg mit Vandrebudskab faaer;
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Afskedstimen Trost og Ro!

2. I næste Nat maaskee du falder
 Min Sjæl hen i din Evighed,
 Maaskee mit Legems Hytte falder,

Forinden Solens Lys gaaer ned,
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Affkedstimen Trost og Ro!

3. Lær mig at tælle mine Dage,
 Og rettelig at bruge dem,
 Giv mig, i Blissdom at tiltage,
 Baa Fromheds Bei at vandre frem;
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Affkedstimen Trost og Ro!

4. Hjælp mig, i Tide at bevare
 Mit Hjerter fra Letindighed,
 At naar du kalder, jeg kan svare:
 Ja Herre, see jeg er bered!
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Affkedstimen Trost og Ro!

5. Lad alt det Gode, du vil give,
 Min Sjæl bestyrke i din Frygt;
 Baa dig er al min Lyst i Live,
 Baa dig mit Haab i Døden bygt;
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Affkedstimen Trost og Ro!

6. I Jesu Navn tilgiv, o Fader,
 Alt hvad jeg syndet har mod dig!
 Ved ham jeg veed, du Synd forlader,
 Naar jeg kun troer og bedrer mig;
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Affkedstimen Trost og Ro!

7. Lad da mit Endeligt kun komme,
 Jeg gaaer tilfreds af Verden ud,
 Min Frelser lever mig til Fromme,
 Ved ham er du mig Naadens Gud,
 Og giver mig ved Jesu Tro
 I Affkedstimen Trost og Ro!

Met. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.
 377. I Gravens mørke, tause Gjemme
 Nedsænkes Alt, hvad aander Liv;
 Døe! sagde med almægtig Stemme
 Den samme Gud, som sagde: Bliv!

Den hele Jord, det vide Hav
 For Alt, hvad lever, er en Grav.

2. Ustadiq som en Hyrdes Hytte
 Paa Jorden er vort Opholdssted,
 Og hastig som en Bæverskytte
 Genile Tidens lette Fjed;
 Kun Møie er vor Daad og Id,
 Det længste Liv et Spænd af Tid.

3. Hvo vil for Gravens Rædsel grue,
 Hvo bæve for den visse Død?
 See, Haabet lærer os at stue
 Et Glimt af Dag i Nattens Skjød!
 En lys og herlig Morgenstund
 Skal følge Dødens korte Blund.

4. Paa Englens Bud skal Graven bæve,
 Basunen lydt os kalde ud,
 Til dig, til dig vor Land skal svæve,
 Du Livets Konge, Fader, Gud!
 Fra Dødens Søvn dit Almagtsbliv
 Os atter kalder frem til Liv.

Begravelse tilføes.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

378. I lovligt Kald, i christen Tro
 Bedst endes vore Dage,
 Vi da med Haab og Sjælero
 Fra Verden Afsted tage;
 O vel Enhver, som dette kan,
 Han havner i det bedre Land
 Og længes ei tilbage!

2. Vi sænke nu en Broder ned
 Imellem disse Volger,
 Dog ikke for Guds Misskundhed
 Det dybe Hav ham dølger;
 Naar engang alle Døde maae
 For Jesu Christi Domstol staae,
 Den ham for Dommen følger.

Præstevielse og Præsteindsættelse.
Egen Melodi.

379. Een Gud og Alles Fader!
Er Hjordens og dens Hyrderes Raab,
Eet Livets Væld os bader,
Dg eet er vore Sjæles Haab;
Een Røst fra sanddrue Munde,
Een Aand i mægtig Røst,
Een Fred, hvortil vi stunde,
Een Tro med evig Trøst;
Een Kjærlighed, een Længsel,
Een Kamp for Palmen hist,
Een Udgang af al Trængsel,
Eet Liv i Jesu Christ!

Mel. Fra Himlen høit komme vi nu her.

380. Idag paa apostolisk Viis,
I Jesu Navn, til Herrens Priis
Vi lægge vore Hænder paa
Dem, han til Redskab sig udsaae.

2. Idag vi kom, imorgen alt
Er vore Dage sammentalt;
Men, Jesus Christus, dine Aar
Ei løbe ud, mens Verden staaer!

3. Med Sol og Maane gaaer dit Navn,
Fra Slægt til Slægt til Fredens Havn;
Som Stjernerne i Tal og Glands
Du skaber dig en Vidnefrands.

4. Modtag og disse af vor Haand,
Udrust dem med din Sandhedsaand,
Til Bidner om dit Ord, din Fred,
Din Tro, dit Haab, din Kjærlighed!

5. D laan dem Ild af himmelsk Art,
D giv dem Lys, som brænder klart,
D giv dem Mund, som aander Trøst,
D laan du dem din egen Røst!

6. Giv Mod og Kraft til fast at staae,
Dg Viisdom til al Klogt at slaae,
Der sig ophøier mod din Tro,
Forstyrrer Dines Sjælero!

7. Bær selv du deres Prædikant,
Lær dem, for dig at skriste grandt,
Saa de kan med dit Helgenchor
Gaae værdig hen til Herrens Bord!

8. Dg, naar mod dig de findes troe,
Lad i dit Huus dem altid boe,
Gaae ind og ud med Lys og Fred
Dg frydes ved dets Deilighed!

Ref. Løver den Herre, den mægtige Konge
med Ere.

381. Deiligt er Synet og lifligt,
hvor Brødrene bygge,
Bygge og boe under venlige Tage, fuld-
trygge;

Lifligt især

Er det, hvor Brødre, som her,
Boe i den Høiestes Skygge.

2. Salvede Brødre, hvor J, under
Frelserens Binger,
Bygge tilsammen, der Kilden til Livet
udspringer;

Oliestrøm

Bølger til Klædebøns Søm,

Dryppende rigt fra Guds Finger.

3. Bjergboer alle paa Zion, som Himlen
bedugger,

Hvor sig i Palmernes Toppe Betsignelsen
vugger,

Broderlig blidt

Tomme tilsammen J tidt

Kalken, som Torsten udsluffer!

4. Snorene for Eder faldt paa de
liflige Steder,

Aabenlyst Eder beredte er Saligheds
Klæder;

Findes J troe,

Hos Eder bygge og boe

Her alt de himmelske Klæder.

382. **T**unger af Ild og dog Præ-
diken mild

Giv dem, du salver og sender;
Saligheds Ord, i Apostlernes Spor
Bandre til Jorderigs Ender,
Saa ingen Menneskesod har rørt
Pletten, hvor ikke dets Røst blev hørt!

2. Glæde og Lys med dem komme tilbyes,
Blomstre lad Muld, hvor de træde,
Styrke og Mod bringe Svaghed paa Fod,
Trost finde Alle, som græde;
Bed Evangeliets milde Røst
Misskundhed vaagne i hvert et Bryst!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

383. **J** Eder selv paaminde,
Som tugte med Guds Ord,
Da skal J Trosten finde,
Som den i Himlen boer;
Langmodige og fromme
J Gud den Helligaand
Skal J med Tugten komme
J Kjærlighedens Baand!

2. Det Rejsfærds rene Klæde
Enhver isøre sig,
Dg i Guds Kundskabs Glæde
Sig øve idelig;
At ei til Anstød være
J skal for nogen Mand,
Hvorved Guds Embeds Ære
Bespottet vorde kan!

3. Hvad Ære og Banære,
Som lægges Eder paa,
Skal J taalmodig bære,
Gud prøver Eder saa;
Det usorfskyldte Rygte,
Hvor dybt det smerte kan,
Skal J ei mere frygte,
End Skyggespil i Band!

4. I Sandheds Ord I blive
 Og griber Troens Skjold!
 Da Gud skal Lykke give,
 Hans Kraft er Eders Sold;
 Da skal Jer Anden lære,
 I Gud er til Behag,
 Da skal I Kronen bære,
 Paa Salighedens Dag!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

384. Gud, giv os Lærere, der vil
 Staae frem som gode Hyrder,
 Og giv dem Kraft og Naade til
 Dit Hyrdeembeds Byrder;
 Lad dem utrættelige gaae
 Den Vej, du dem vil lede,
 At deres Idræt være maa,
 Dit Rige at udbrede!

2. Giv, at med Mod de træde frem,
 Dit Sandheds Ord at lære,
 Og Jesu Kjærlighed hos dem
 Med Modet samlet være;
 Lær du dem, ved din Helligaand,
 Mod Synden ret at stride,
 Lær dem, at byde hjælpsom Haand
 Og Trost til dem, som lide!

3. Lad deres Lærdom være reen,
 Lad Jesu egen Lære
 Fra deres Mund for hver og Een
 Til Lys og Frelse være;
 Giv, at de stedse leve saa,
 Dit Ord og dig til Ære,
 At de det Vidnesbyrd kan faae:
 De leve, som de lære!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

385. O Herre, din er Anden
 Med Palmen himmelreen,
 Din Stav i Hyrdehaanden
 Slaaer Bæld af Klippens Steen;

Giv Kjærligheden Binger,
Smelt Sjæle med dit Ord,
Da Livets Kilde springer,
Hvor Livets Konge boer!

Kirkevielse.

Mel. 3 Jesu Navn.

386. Ei Huus, ei Land,
Ei hele Jorderig,
Ei alle vide Himles Himle fan,
Store Gud, indslutte dig!
Alting du seer,
Allevegne du er,
Du seer din Menighed,
Som for dig knæler ned;
Her vort Hjerte føler dig
Dg til Himlen hæver sig,
Hvor du boer i Herlighed!

2. See, Fader, ned
Til os, for Jesu Skyld,
Dg naadelig paa dette Bønnens Sted
Hans Forjættelse opfyld!
Her i dit Ord,
Her ved Nadverens Bord
Vi søge Lys og Trost
Dg til din Billie Lyst:
Ræk os da din Faderhaand,
Send til os din gode Aand,
Giv os Haab og Mod i Bryst!

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

387. Held os, Kirke-Kloften lyder
Atter paa den vante Blis,
Venligt Herrens Huus indbyder
Os paany til Herrens Priis!
Gjensødt staaer vor Kirke-Sal,
Gjensødt ogsaa Hjertet skal
Med det rene Kirke-Sæde
Sig i Christi Reenhed flæde.

2. Over Døbefonten dale

Duen hist fra Jordans Flod,
 Herrens Naade-Kalk tiltale
 Gjæsterne om Altrets Fod;
 Og fra Kirkens Talerstol
 Lyse som en bedre Sol
 Evangeliet det rene,
 Som er Kirkens Grundvold ene!

3. Stat da Huus til Herrens Værelse
 Gjennem mange Slægter ned,
 Stedse hjært og helligt være
 Du for Præst og Menighed;
 Imod Verdens Synd og Sorg
 Hid vi tye som til en Borg,
 Hvor vi sikre Vaaben finde,
 Til i Liv og Død at vinde!

Kirkegaards-Indvielse.

Mel. Jesu søde Ibhukommelse.

388. Saa hviil nu Blet i hellig Fred,
 Et fælles sidste Sovested;
 Du være os, i Jesu Navn,
 Bag Livets Storm en stille Havn!

2. Lig her i Ly af Blomst og Blad,
 En Herrens Ager ved vor Stad;
 For trætte Vandrer aabn dit Skjød,
 Et Fristed vær fra Jordens Nød!

3. Gaaer dyben Sorg bag Vaaren hid,
 Stem du da Smerten mere blid;
 Den Taaredug, som væder dig,
 For Troens Sol op løfte sig!

4. Ja, vord en christen Kirkegaard,
 Hvor Paaskelilien plantet staaer,
 Hvor Sorg og Tvivl og Angst maae flye
 For Evighedens Morgengry!

Skole-Indvielse.

Mel. Enhver, som troer og bliver døbt.

389. Vor Fader, du hvis Guddomshaand
 Vor Bei og Vandring freder,

Din milde, naaderige Haand
 Alt Godt for os bereder;
 Du kalder Born hen til din Favn,
 Belsigner dem i Jesu Navn
 Med Naade over Naade!

2. I dette Navn vi træde ind,
 Hvor vi dit Ord skal lære,
 Lys for os med din Sandheds Skin,
 Veiled os til din Vre;
 Dplyv vor Tro, styrk vor Forstand,
 At vi din Frelse kjende kan,
 Belsign vor Indgang, Herre!

3. Ja, lad et Naadens Foraar her
 Udfolde ret sin Glæde,
 Saa knoppes maae de unge Træer,
 Saa spire maa det Spæde,
 Saa Ordets Sæd, som lægges ned,
 Til Hjertefred og Salighed
 De tusind Fold maa bære!

3. Synd og Frelse.

a. Menneffets Fald og Guds Naadefald.

Mel. Jesu søde Ihusommelse.

390. Hvo holder Bagt for Paradiis?
 Cheruben med Guds Brede's Riis.

Hvorfor er Alt forandret brat?

At, Adam har sin Gud forladt.

2. Han var jo i Guds Billed skabt?

Men nu er Ufskylds Krone tabt.

Hvad har han nu for Kronens Glands?

En Taagefky om Sind og Sands.

3. Hvad blinded ham, som var saa flog?

Hans egen Hustru ham bedrog.

Hvorved sank hun i Jammer ned?

Bed Slangens Underfundighed.

4. Hvem havde Deel i Syndens Løn?

Det ganske, faldne Adams-Kjøn.

Hvoraf kan dette blive kjendt?

Deraf, at vi fra Gud er vendt!

5. Er Herren da os vorden vred?

Det vidner vor Samvittighed.

Men naar den nu er sovnet hen?

Saa maa den vækkes op igjen.

6. Er der da ingen Redning til?

Jo, vel for den, som reddes vil.

Men af, hvor skal vi søge hen?

Til Gud, vor fromme Gud, igjen.

7. Vil han os tage an paany?

Ja, om vi vil fra Synden flye.

Men om det ei itide skeer?

Saa er der ingen Redning meer.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

391. Din Synd den gjør dig blind
og lam,

Fortjener Guds og Verdens Skam

Dg bringer Helvedpine;

Den smager sød udi din Mund,

Bli'er bitter dog om søie Stund:

Saa lærer Herren Sine.

2. Den rover fra dig Smaat og Stort,

Hvad Jesus Christ for dig har gjort,

Al Mandens Raadegave;

Den gjør dig arm og ussel, saa

At du Guds Raade ei kan faae,

Den vil dig ganske have.

3. Den draager dig til Helved ned;

Hvor jamrer Sjælen sig derved,

Men Intet kan det baade;

Du maa alt bort, skjøndt ei du vil,

Din Synd har luffet Himlen til,

Dg skilt dig ved Guds Raade.

4. Fortryd den dog af Hjertens Grund

Dg ei med falske Ord i Mund,

Com Hyflere det gjøre;

Bekjend den under Suf og Graad,

Af Gud du faaer da Trost og Raad,

Din Bon den vil han høre!

5. For Synden gjorde Jesus Bod;

Tro det, saa bliver Gud dig god,
 Gjør siden selv dit Bedste;
 Beviis din Tro i allen Stund
 Med Kjærligheden mangelund
 Imod din Gud og Næste!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

392. Det er saa svart, det ene Punkt:
 Forlad de onde Veie!

Det falder Kjød og Blod saa tungt,
 Kun Himmerig at eie.

2. Man snøer og vender sig, vil ei
 Pet dyrke Gud alene;

De Fleste gaae den brede Veie,
 Vil tvende Herrer tjene.

3. Men kan der stiftes sanddru Pagt
 Imellem Lys og Mørke;

Kan jeg, i Syndens Lænke lagt,
 Den Hellighøie dyrke?

4. Den Sti er trang, som Maalet naaer,
 Hvor vi skal Kronen eie;

Vend om, vend om, hver Sjæl, som gaaer
 Paa Syndens brede Veie!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

393. Et Suk igjennem Verden gaaer,
 Ei Verden selv det Suk forstaaer,

Som klager fra dens Hjerte;

Hvor høit den leer og larmer, dog

Der boer i Hjertets dybe Krog

En svar, en lønlig Smerte.

2. Men Christen, du det Suk for-
 staaer,

Hvori Alverdens Hjerte flaaer,

Ihi det har fyldt dit eget;

Ja, du forstaaer den sagte Røst,

Da for din Herres søde Trost

Dit Suk; din Sorg er veget!

3. Din Sjæl har hørt det Ord fra Gud,
 Som toner i al Verden ud,

Om Livet af hans Naade;
 For Livets Kræfter i din Aand
 Er brudt og løst din Tunges Baand,
 Guds Ord har løst din Gaade.

4. Kun naar Guds Ephata i Sind
 Slaaer ned som Lyn og trænger ind,
 Det lysner over Dale;
 Da strømmer Livets Flod i Aand,
 Og Læben, uden Tungebaand,
 Om Himlens Lyst kan tale.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

394. Livsalig er den Tale
 Om Sjælehyrden god,
 Som os fra Dødens Dale
 Forløste med sit Blod,
 Og end fra Himlens Borg
 Sit Naade-Nar forkynder
 For hver vildfaren Synder,
 Og læger al hans Sorg.

2. O lad de Toner milde
 Os røre dybt i Aand,
 At ei paa Stier vilde
 Vi vandre fra din Haand;
 Men følge troe din Røst,
 Saa du ved Dagens Ende
 Os kan for Dine kjende
 Og skjenke Livets Lyst!

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

395. Dybe, stille,
 Stærke, milde
 Guddomsord fra Himmelhavn,
 Blidt de falde
 Hjerter alle
 Til den gode Hyrdes Favn;
 Bidne om, hvad os er givet:
 Jesus er vor Bei til Livet!

2. Frelser kjære,
 Tak dig være

For din Naade mod vor Jord!
 Tiden rinder,
 Verden svinder,
 Evig dog bestaaer dit Ord;
 Med dit Ord din Naade varer,
 Er vort Bærn mod alle Farer.

3. Drag de mange
 Sjæle bange
 Til dig ved din Helligaand;
 Allevegne
 Døden segne
 For din stærke Frelserhaand;
 For os an paa Livets Beie,
 For os ind til Livets Gie!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

396. Kjender du den Livsens Kilde,
 Hvorfra Naadens Strøm udgaaer?
 Om al Verden øse vilde,
 Den udtørres intet Aar;
 Fra Guds egen Hjerterod
 Strømmer ud den Naadeslod,
 Hen mod alle Jordens Sider
 Salig sødt dens Bande glider.

2. Kommer, lod en hellig Stemme
 I Forjættelsernes Tid,
 Herren ei sit Folk vil glemme,
 Hver, som tørster, komme hid!
 Kjøb af dette Kildevæld
 Lægedom for syge Sjæl,
 Hvi betænker du dig længe?
 Kom og kjøb foruden Benge!

3. Tidens Fylde er oprunden,
 Hvad Gud loved, er alt steet,
 Han, de søgte, han er funden,
 Verden har sin Frelser seet;
 Hen til ham de Fromme gif,
 Øste Naadens Lædskedrif,
 Vidned aarle, vidned silde:
 Jesus Christ er Livsens Kilde!

4. Kommer da, vi vil os samle
 Om det Livsens Kildevæld,
 Kommer Uge, kommer Gamle,
 Komme hver en modig Sjæl!
 Det er endnu Naadens Tid,
 Derfor kommer, kommer hid,
 Tænk dog paa, at Dagen hælder,
 Let os Natten overvælder!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

397. Jeg gif forvildet og forblindet
 Paa denne Verdens mørke Bei,
 Jeg greb, men greb kun efter Skinnet,
 Jeg søgte Gud, men fandt ham ei;
 Dog er Barmhertighed mig skeet,
 Og jeg et evigt Lys har seet.

2. Jeg takker dig, o min Forsoner,
 Din Sol har skilt mit Mørke ad,
 Din Fred mit Kors og Trængsel kroner,
 Din Frihed gjør mig fri og glad;
 Trofaste Gud, jeg takker dig,
 At du har søgt og fundet mig!

3. Nu er jeg din, du Hjertets Længsel,
 Du Trost i al min Sjælenød,
 Nu skiller os ei Sorg og Trængsel,
 Nu skiller os ei Liv og Død;
 Du er i mig og jeg i dig,
 Og aabnet staaer mit Himmerig!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

398. Jeg dig priser, Livets Herre,
 For mit Kald til Salighed,
 For din Sønns den høie Lære,
 Som veileder mine Fjed;
 Lys i Mørke, Trost i Nød,
 Fred i Angest, Liv i Død,
 Alt jeg hos min Jesum finder,
 Og al Tvivl og Frygt forsvinder.

2. Tak, o himmelfendte Leder,
 Tak for Lys og Raad og Trost;

Send fremdeles, naar jeg beder,
 Mod og Tillid i mit Bryst;
 Lad mig her ved hvert mit Fjed
 Tænke paa din Herlighed,
 Selv du da mit Haab vil frone,
 Naar jeg stedes for din Throne!

Mel. Jesus er mit Liv i Live.

399. Jesu, Livets rige Kilde,
 Himlens Gæ, Glands og Lyst,
 Som vor Fader sende vilde,
 Os til Frelse, Hjælp og Trøst!
 Hvorfor vil saa Mange sige
 Nei til Naadens Himmerige;
 Hvad er Verdens Lyst som bedst
 Dog imod din Bryllupsfest?

2. Lifligt er det Høitidsføde
 Bed dit eget Høitidsbord,
 Fred, Retfærdighed og Glæde
 Strømmer til os paa dit Ord;
 Der er Bod for alle Smerter,
 Salighed for alle Hjerter,
 Der i dig saa inderlig
 Liv og Sjæl skal fryde sig.

3. Du, som til din Bryllupsglæde
 Naadig kaldte ogsaa mig,
 Og anviste mig et Sæde,
 Hvor der end er Rum hos dig;
 Giv mig altid, dig til Gæ,
 Mig til Salighed, at bære
 Sjælens rene Bryllupsdragt,
 Som din Aand mig selv har bragt!

4. Lover Alle og tilbeder
 Den misfundelige Gud,
 Som til Himmerig os leder
 Bed sin Naades Sendebud,
 Indtil alle Borde fyldes
 Og ved Himlens Glands forgyldes,
 Naar vor Herre seierrig
 Fører hjem sin Brud til sig!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

400. O Gud, hvor er din Godhed stor,
 Hvor faderligt dit milde Ord;
 Saasandt jeg lever, siger du,
 Til Synders Død staaer ei min Hu!
 Du vil, at hver omvender sig
 Og faaer en evig Arv hos dig.

2. Hvor trostefuldt et Raadens Bud
 Er din Forjættelse, min Gud!
 Men den, som Raaden tugter ei
 Til at forsage Syndens Bei,
 Han tænke dog alvorlig paa,
 At Raadens Tid maa Ende faae!

3. End er det Tid, jeg lever end;
 Hvo veed, om jeg seer Dag igjen?
 Den, som idag er karst og rød,
 Maaskee imorgen ligger død,
 Og gif jeg uden Bod herfra,
 Min Gud, hvad forestod mig da?

4. O milde Jesu, hjælp du mig,
 At jeg maa haabe kun paa dig,
 Og følge dig i Bøn og Tro;
 Da faaer mit Hjerte Trost og Ro;
 Og Død og Dom jeg frygter ei,
 Jeg veed, til Himlen gaaer min Bei!

Mel. Den prægtig Sol, som hele Jorden glæder.

401. Jerusalem, din Afte jeg beskuer,
 Hvor Herrens Finger skrev med Sværd og
 Luer
 Den Dom, for hvilken Throner bæve maae!
 Hvor er din Glands, hvor er din gamle
 Bælde?

Alt, hvorved du blandt Stæder skulde gjælde,
 I Gruset laa.

2. Skjælv, frække Jord, for Herrens
 strenge Domme,
 Til dig kan ogsaa Bægret engang komme
 Og Timen til at drikke Bærmens ud;

Foragt Guds Ord, og see, Guds Hævn-
 sig nærmer,
 Og ingen Afgrunds Hule den bestjermer,
 Som spotter Gud!

3. Brug Lys og Dag, o Sjæl, mens
 Sol er oppe,
 Og vogt dig for modvillig at tilstoppe
 Det Kildevæld, som i din Drik brød frem;
 Foragtet Naade strengelig sig hævner,
 Kom det ihu, hvergang din Tunge nævner
 Jerusaleim!

4. Jerusaleim, du faldt, og Faldet lærer,
 At den, som Gud, hans Ord og Huus
 vanærer,
 Han modnes snart til strenge Dømmes Høst;
 Med Bøn og Bod min bange Sjæl skal haste,
 For sig betids i Naadens Favn at kaste
 Og finde Trost.

Mel.

402. At vidste du, som gaaer i Syn-
 dens Lænke,
 Hvor haardt det er, det Sjælens Slaveri,
 Du skulde dig ei Dieblig betænke,
 At søge ham, som dig kan gjøre fri;
 At, hvilken salig Stund du fik,
 Om du begyndte nu, i dette Dieblig!

2. At kjendte du Guds Naades Him-
 merige,
 Hvor godt det er, at høre Jesum til,
 Du skulde ei imod hans Naade krige,
 Som dig endnu saa gjerne hjælpe vil;
 At, hvilken Seir Guds Kirke fik,
 Om du begyndte nu, i dette Dieblig!

3. At vidste du, at man sig ei kan
 drømme
 I Himlen ind, det ei saa let er gjort,
 Hvor skulde du din Lunkenhed fordømme
 Og lede om den rette, snævre Port;

At, hvilken Jammer Ende fik,
Om du begyndte nu, i dette Dieblif!

4. At skjønned du, hvor godt det er at
lande

I Paradiis, hvor Glæden der er fød,
Du skulde snart al Syndens Lyst forbande
Dg haste hen til Jesu Kors og Død;
At, hvilken Fryd Guds Engle fik,
Om du begyndte nu, i dette Dieblif!

5. At vilde du nu een Gang dig for alle
I Bod og Bøn oprigtig give ind,
Hvor skulde Ro i Hjertet dig da falde,
Hvor skulde lettet føle sig dit Sind;
At, hvilken Hvile Sjælen fik,
Om du begyndte nu, i dette Dieblif!

6. At kunde du, du kunde om du vilde,
Dog gribe ret Guds rige Naade fat,
Nu kan det skee, nu før det er for silde,
Det mørknes alt mod Evighedens Nat;
At, hvilken Glæde Jesus fik,
Om du begyndte nu, i dette Dieblif!

Mel. Hvo ifkun lader Herren raade.

403. D vaagner op af Verdens Dromme,
I Lunke, vaagner op med Magt!
Vor Jesus, som skal Verden domme,
Han raaber høit: stat op, paa Bagt;
Stat op af Syndens Sovn og Slum,
Mens der endnu er Tid og Rum!

2. D vaagner op, at Syndens Mørke
Bed Lysets Komme vige kan,
At Naaden Eder ret maa styrke
Dg lede frem til Livsens Land!
Thi ellers har vi ingen Gavn,
Kun Dom af dette Christennavn.

3. D vaagner, thi den gamle Slange
Os ellers er for stærk og flog!
Han agter dig og mig at fange,
Som han alt Mangen til sig drog;

Hvo her vil ei aarvaagen staae,
 Han maa i Dybet med ham gaae.

4. D vaagner, førend Døden kalder
 Os i en ubeleilig Stund!

See, snart den Gamle for den falder,
 Og snart en Ung og Stærk og Sund;
 Sin sidste Time Ingen veed,
 Vel den, som altid er bered!

5. D vaagner; det er Jesu Stemme:
 Stat op af Søvn, ud paa Vagt!
 Naar Sjælen er i Mørkets Gjemme,
 Da er det alt for silde sagt;
 Nu kan vi søge Sjælens Gavn,
 Saa vaagner da i Jesu Navn!

Met. O Gud, du fromme Gud.

404 Idag er Naadens Tid,
 Idag er Gud at finde,
 Nu kan alvorlig Flid
 Hans milde Hjerte vinde;
 Betænk dit Sjælegavn
 Og imod Naaden tag,
 Vend om i Jesu Navn,
 Nu hedder det: idag!

2. See dog, hvor naaderig
 En Sol, der dig bestraalet!
 Men at du bedrer dig,
 Forhaling ikke taaler;
 Maaskee din Klokke slaaer
 Idag sit sidste Slag,
 Nu læges Sjælesaar,
 Nu hedder det: idag!

3. Kæmp dig til Herren ind,
 Kast dig til Jesu Hjerte,
 Det koste i dit Sind,
 I hvad det vil for Smerte;
 Til Himlen gaaer man ei
 Udi sin gode Mag,
 Træng ind, nu er der Bei,
 Nu hedder det: idag!

4. Endnu er Trøst at faae
 For knuste Hjerters Raaben,
 Endnu er Gud at naae,
 Endnu er Himlen aaben;
 Endnu er Raaden stor
 I Jesu Favnetag,
 End hører du hans Ord,
 Nu hedder det: idag!

5. Som først ved Moders Barm
 Tilfreds sig Barnet giver,
 Saa i Guds Raades Arm
 Først Hjertet stille bliver;
 Hvor godt er der hos Gud,
 Kom, Hjerte, da og tag
 Mod Frelsens søde Bud,
 Nu hedder det: idag!

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

405. Op, Synder, af din Dvale,
 See, han for Døren staaer,
 Som skal Guds Dom udtale
 Til Jorderig forgaaer;
 See, Livets stærke Fjende,
 Den Kæmpe, mørk og kold,
 Han vil dig overvinde,
 Han æsker Syndens Sold!

2. Hvormed vil du ham møde,
 Hvor er det Sværd paa Jord,
 Som Kæmpen kan nedstøde,
 For hvem alt Liv henfoer?
 Hvor er det Skjold at finde,
 Som han ei sonderbrød?
 Han stormer frem iblinde,
 Det er den blege Død!

3. Fortvivl ei, bange Synder,
 See, ved din Side staaer
 Den Herre, som forkynder
 Dig Liv, naar Alt forgaaer;
 Mod Salighedens Fjende

Han rækker dig sit Skjold,
 Og du skal overvinde
 Den Kæmpe, mørk og kold!

4. Paa Skjoldet Korset luer,
 Malt med din Frelfers Blod,
 Om Helved nu dig truer,
 Ei synke skal dit Mod;
 I Dødens Drnehule
 Lad Støvet sænkes ned,
 For Gud skal Korset skjule
 Din Synds Mangfoldighed!

5. For Dommeren du træde
 Med Skjoldet for dit Bryst,
 Og Englene skal kvæde
 Forbarmelse og Trøst;
 Dit Liv er ei udsluffet,
 Fordømt er ei din Aand,
 Din Himmel ei tilluffet,
 Din Sjæl er i Guds Haand!

b. Bod, Tro og Syndsforladelse.

Egen Melodi.

406. Af Dybsens Rod, o Gud, til
 dig

Mit bange Raab sig vender,
 Bøi naadig Dret ned til mig,
 Hør Bønnen, jeg opsender!
 Thi vilde du mig lade fsee
 Kun efter min Fortjeneste,
 Da maatte jeg fortabes.

2. Hos dig jo Naade gjælder kun,
 Af den du Synd tilgiver,
 Thi reen og hellig i sin Grund
 Bor Gjerning aldrig bliver;
 Hvo kan, o Gud, for dig bestaae?
 Enhver for Dommen frygte maa
 Og tye hen under Naaden.

3. Derfor paa Gud, og ei paa mig
 Jeg alt mit Haab vil bygge,
 Mit Hjerte skal husvæle sig

Udi hans Raades Skygge;
 Den blev mig tilsagt ved hans Ord,
 Det er min Trost, paa det jeg troer,
 Deri mig Intet rokker.

4. Ja, varer det fra Morgenstund
 Dg indtil Aftens Ende,
 Mit Hjerte skal dog ingenlund
 Forsagt fra ham sig vende;
 Men som det rette Israël,
 Der lædsket blev af Aandens Bæld,
 Jeg bier paa min Herre.

5. Dg er vort Syndemaal end stort,
 Dog større er Guds Raade,
 Hans stærke Haand, som Alt har gjort,
 Kan vel os frie af Baade;
 Han er den gode Hyrde, som
 Sin Hjord fra Synd, fra Død og Dom
 I Raade vil forløse.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

407. At, see til mig i Raade ned,
 Barmhjertighedens Fader,
 Dg kom ihu din Misskandhed,
 At du min Synd forlader;
 Jeg handlet har mod dine Bud,
 D, lad min Brøde slettes ud,
 Gud, vær mig Synder naadig!

2. Den Tanke nu forfærder mig
 Dg staaer mig klart for Die,
 At jeg har brudt min Pagt med dig,
 Med dig, du Evighøie;
 Samvittigheden i mit Bryst
 Dpløster lydt sin Strasserøst
 Dg minder mig om Dommen.

3. Hvor skal jeg finde Skjul og Ly,
 Hvor skal jeg finde Hvile?
 Min Gud, jeg vil fra Synden flye
 Dg til dit Samsund ile;
 Jeg høre vil dit Sandhedsord,

Hver den, som lyder det og troer,
Gaaer fremad til det Bedre.

4. See naadig til min Anger ned,
Mit Forsæt Kraft du give,
Lad Jesu Christi høie Fred
Min Sjæl med Trost oplive;
Hør, Naadens Fader, hør min Bøn,
Bed ham, din elskelige Søn,
Bed Jesum Christum! Amen.

Mel. Bredden din afvend.

408. Bortvend din Brede, Gud, ved
vore Sukke,
D lad vor Anger Naadens Dør oplukke;
Kul ei din Torden, over al vor Brøde
Dit Lyn ei gløde!

2. Ak, om vor Synd for Dommen
skulde stedes,
Da maatte Jordens Frugt som Avner
spredes,
Da skulde Slægten, rammet og bedøvet,
Nedslaaes i Støvet.

3. See, for dit Afsyn bede vi og knæle,
Gud, til din Mildhed tye de bange Sjæle;
D, lad din Naade atter sig forbarne,
Frels du os Arme!

4. Ak, vi er idel Støv og Muld og
Aske,
Os Arme daglig Synden vil forraske,
Dg Nød og Død og Frygt og Trængsler
plage
Os alle Dage.

5. See til din Søns den bittre Kor-
sets Rvide,
Hvad han for vore Synder vilde lide,
At han sig selv som Offer, os til Baade,
Gav hen i Naade!

6. D, for hans Gjerning vil du os
tilgive,
Lad Brøden døe, og Freden hos os blive;

Da skal vi engang stedes for dit Die-
Hift i det Hvie!

Egen Melodi.

409. Herre, jeg har handlet ilde,
Dg min Syndeskyld er svar,
Tidt min Aand sig lod forvilde
Fra den Bei, du viist mig har!
Sønderknuust jeg seer tilbage
Paa mit Livs henfarne Dage.

2. Ak, jeg kan dig ei undvige,
Thi du allevegne staaer;
Bil jeg ud paa Havet stige,
Om jeg ned i Jorden gaaer,
Fløi jeg end til Verdens Ende,
Kan dog du mig see og kjende.

3. O, hvad kan den Byrde lette,
Som saa dybt mig trykker ned?
Angers Graad kan ei udlette
Syndernes Mangfoldighed;
Trost og Haab og Mod forsvinde,
Hvor, af hvor er Hjælp at finde?

4. Jesu, ene du mig Arme
Troste kan i denne Nød,
Dg du vil dig vist forbarne,
Frelse mig fra evig Død!
Mildt din Hyrdestemme lyder
Dg mig til din Favn indbyder.

5. Reen af Synden du mig tvætte,
Sænk i Havets Dyb den ned,
Gjør du mine Beie rette
Dg mit Hjerte selv bered;
Lad din Aand min Sjæl oplive,
Dg din Raade hos mig blive!

Egen Melodi.

410. Naar vi i største Nød mon staae,
Ei vide, hvor vi skulle gaae,
Dg savne baade Hjælp og Raad,
Om end vi græde Hjertens Graad;

2. Saa er alene det vor Trost,
 Alt vi tilsammen, med een Røst
 Baafalde dig, o Herre Gud,
 Som frelse kan af Nøden ud.

3. Vi løfte Sjælen forrigfuld
 Og Blikket til dig, Herre huld;
 Vi søge Syndsforladelse
 Og alle Straffes Mildelse!

4. Den du forjætted naadelig
 Enhver, som derom beder dig;
 Vi bede dig i Jesu Navn,
 Slut du os i din Fadersavn!

5. Vor store Skyld os ei behold,
 Men riv os ud af Syndens Bold;
 Staa os i al vor Jammer bi,
 Gjør os fra alle Plager frie!

6. O, da vi kan af Hjertens Grund
 Dig glade takke allen Stund,
 Dig lydig være med stor Flid
 Og love dig til evig Tid!

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

411. Sorrig og Glendighed,
 Dybe Suk og salte Taare
 Strømme af mit Hjerte saare,
 For min Gud er bleven vred;
 Himlen har sin Hjælp forsaget,
 Jorden mig ei hjælpe kan,
 Englene har jeg forjaget;
 Alt, hvor ussel er min Stand!

2. Vaager jeg, da er jeg fuld
 Af Bekymrings Kval og Rvide,
 Ei af Glæde kan jeg vide,
 Gied jeg end Verdens Guld;
 Sommerdag min Sorg forlænger,
 Vinterdag gjør Glæden kort,
 Hver en Time Suk fremtrænger,
 See, saa slides Livet bort!

3. Men er der da ingen Raad,
 Er der ingen Trost at vente,
 Er der ingen Hjælp at hente,

Er der ingen Fynd i Graad;
 Er da Raadens Kilder tørre,
 Er jeg reent til Døden solgt,
 Er der Laas for Himlens Dørre,
 Er Guds Hjerte blevet foldt?

4. Nei, o nei, min Mishaaabs Sky
 Gjennemglimtes af Guds Raade,
 Og min dybe Sjaelevaade
 For et Blink af Trøst maa flye;
 Gud er end i Bon at finde,
 Jesus lever og endnu,
 Aandens Kraft er end at vinde
 For min sorgnedsænkte Hu.

5. O min Sjæl, giv dig til Ro!
 Jesus er din Trøst og Glæde,
 Jesus er dit Skjul og Klæde,
 Jesus kroner selv din Tro!
 Jesus er dig Livets Baade
 Og til evig Tid din Lyst;
 Jesu, Jesu, giv mig Raade,
 Jeg maa døe med denne Trøst!

Mel. Jesus han er Syndres Ben.

412. Jesus Christus er vor Ben!
 Dette Ord kan Døde vække,
 Biser os til Himlen hen,
 Naar os Helvede vil strække:
 Jil da, Synder, til ham hen,
 Jesus Christus er vor Ben!

2. Jesus Christus er vor Ben!
 Derfor kom han ned til Jorden;
 Hvilken Glæde, Frelseren
 Selv et Menneſke er vorden!
 Jil da, Synder, til ham hen,
 Jesus Christus er vor Ben!

3. Jesus Christus er vor Ben!
 Kun ved ham vi vorde rene,
 Han vil os med Gud igjen,
 Gud igjen med os forene;

Til da, Synder, til ham hen,
Han er Gæt med Faderen!

4. Tak, o Jesu, dig vor Ben,
Dø en Frelser er du vorden,
Dg dig skjenked Faderen
Magt i Himlen og paa Jorden;
O, vi ile til dig hen,
Til vor rette Sjæleven!

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

413. Jesus Christus er min Klippe,
Christus vil jeg bygge paa!
Verdens Fred og Trøst kan glippe,
Troens Haab maa vel bestaae;
Er end Veien til ham steil,
Aldrig dog den leder feil;
Gjennem Tvivl og Strid og Møie
Naaer jeg Hvilen i det Høie.

2. Trøstigt fra de høie Steder
Seer jeg over Jorden ned,
Kinge synes mig dens Glæder,
Kinge bli'er mig dens Fortred;
Borge med Paladser staae
For mig kun som Tuer smaa,
Alle Savn jeg kan forglemme,
Har jeg ret hos Christus hjemme.

3. Jesu, du er Livets Klippe,
Er mig Himmelfartens Bjerg,
Dødens Haand mig vel maa slippe,
Kæmpen er mod dig en Dværg;
Vældig vrister du min Aand
Ud af alle Frygtens Baand,
Dg min Tanke kan da stige
Freidig op til Livets Rige.

4. Nærved seer jeg Naadens Throne,
Du min Sjæl opløfter did,
Milde, mægtige Forsoner,
I min værste Bangheds Tid!
Seer jeg Helved aabent staae,
Gi dets Rædsler kan mig naae,

Ei dets Fyrste Glandsen taaler
 Af din Himmelkrones Straaler.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

414. Jeg veed, paa hvem jeg bygger,
 Jeg veed, hvad fast bestaaer,
 Naar denne Verdens Skygger
 Som Røg og Støv forgaaer;
 Jeg veed, hvad ei kan svinde,
 Hvad aldrig vakle vil,
 Naar Biismand gaaer i Blinde
 Og vorder Daarstabs Spil.

2. Det er den Demantklippe,
 Der trodser Magt og List,
 Den Haand, der ei vil slippe,
 Det er min Herre Christ;
 Hans Aand er Livets Kjerne,
 Hans Ord kan aldrig døe,
 Han er den faste Stjerne
 For Tankens vilde Sø.

3. Han, som med Dødens Klæde
 Kun blev i Graven lagt,
 For atter frem at træde,
 Af Herrens Aand opvakt;
 Han har min Synd forsonet,
 Hans Død mig gjorde fro,
 Hans Naade har mig kronet,
 Han skienked mig sin Tro.

4. Jeg veed, paa hvem jeg bygger,
 Jeg veed, hvad fast bestaaer,
 Naar denne Verdens Skygger
 Som Røg og Støv forgaaer;
 Selv i min Dødningstjorte
 Det kan mig roves ei,
 Høit over Himlens Borte
 Det smykke skal min Bei.

Mel. Af dybeste Rød raaber jeg til dig.

415. Vor Tro er den Forvisning paa,
 At vi Guds Naade have,

Som Ingen af sig selv kan faae,
 Men det er Aandens Gave,
 Den faste Grund i Hjertet lagt,
 Bed Ordet om den Raadepagt,
 Som er i Christo stiftet.

2. Et eget Bæsen er vor Tro,
 Et saare mægtigt Gode,
 Som føles ndi Sjælens Ro
 Dg gjør os vel tilmode;
 Hvad Ingen seer, det seer den grandt,
 Dg veed, at det er evig sandt,
 Hvad Gud i Ordet lover.

3. Om i en mørk og bange Stund
 Saa mange Synders Minde
 Gaaer frem af Sindets dunkle Grund,
 Min Sjæl dog Fred skal finde;
 Jeg veed vel, at min Synd er stor,
 Men større er det Raades=Ord:
 Den dig forladt skal være!

4. Det Ord, det Ord mig giver Ro
 Dg er mit faste Anker,
 Naar Fienden stormer mod min Tro
 Med mange vilde Tanker;
 Mig ængster Frygten ikke meer,
 Bed Troen jeg Guds Raade seer,
 Dg Hjertet vorder stille.

5. Dg Troen skal forstærke sig,
 Naar stadigen vi kæmpe;
 Vil Fristelser omringe mig
 Dg Tvivl mit Mod neddæmpe,
 Saa blinker høit dog Troens Sværd,
 Dg slaaer sig gjennem hver en Hær,
 Indtil den Seier vinder.

6. Saa vil jeg da i denne Tro
 Mit ganske Levnet føre,
 I den jeg søge vil min Ro,
 I den min Gjerning gjøre;
 Guds Aand er mig et Pant derpaa,
 At jeg i denne Tro skal faae
 En sød og salig Ende.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

416. Der er et helligt Bærg

Imod al Verdens Nød:

Den Tro, som flytter Bjerger,

Bekæmper Sorg og Død;

O, kunde jeg bevare

Den Tro i fromme Sind,

Mig Herrens Englestare

Bar i Guds Himmel ind!

2. O, kunde jeg det finde,

Det Ydmygheds Klenod,

Hvormed blodsottig Kvinde

For Frelsens Herre stod!

Jeg skulde og fornemme,

Hvad ydmyg Tro formaaer;

Den store Frelser's Stemme

Til alle Sjæle naaer.

3. Bær trostigt, Ordet toner

Gjennem Ewigbed,

Bed Kraftens Haand han throner,

Som al vor Trængsel veed!

Hans Navn jeg vil paakalde

Med Tro, i svarest Nød,

Hans Magt jeg vil bonfalde,

Er al min Glæde død.

4. Hans Navn jeg frelst skal love

I Tro med evig Trost;

De Døde her kun sove,

De vækkes ved hans Røst.

O du mit Skjold, mit Bærg

Imod al Verdens Nød,

Den Tro, som flytter Bjerger,

Skjenk mig i Liv og Død!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

417. Den Tro, som ei vil kæmpe

Sig gennem Verden hjem,

Den Tro, som vil med Læmpe

Og uden Møje frem,

Den Tro er død og kold,

Ei værd en Tro at nævne,
 Har ingen Kraft og Gyne
 Imod vor Fjendes Bold.

2. Den Tro, som Jesum favner
 Og Hjertet rensse kan,
 Den Tro, hvorved vi havner
 I Himlens Frydeland,
 Den Tro er stærk og maa
 Al Verden undertræde;
 I Sorrig og i Glæde
 Den seirende skal staae.

3. En Christen bærer Sværdet,
 Til Troens Strid han gaaer,
 Mod Fjenden uforsærdet
 I Jesu Navn han staaer;
 Det gjælder Liv og Død,
 Og Seier maa han vinde,
 Saasandt han hist vil finde
 Sin Fred i Jesu Skjød.

4. Det er en Sag at mærke
 Til Trøst i Kampens Tid,
 De Svage blive stærke
 I haardest Kamp og Strid;
 Jo værre det gaaer til,
 Desmere skal du vinde
 Og større Kraft besinde,
 Naar du kun stride vil.

5. O du min Lyst og Ære,
 Min Frelser i hver Nød,
 Saa vil jeg din da være,
 Det gjælde Liv og Død!
 Lad komme, hvad der vil,
 Jeg bede vil og stride,
 Og ei af Andet vide,
 End høre Jesum til.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

418. Er Gud for mig, saa træde
 Mig, hvad der vil, imod,
 Jeg kan i Troens Glæde

Det trine under Fod ;
 Vil Gud mig gjerne høre,
 Har Faderen mig kjær,
 Ei kan mig Fjenden røre
 Med Helveds hele Hær.

2. Det kan jeg trostigt sige,
 Det troer jeg fast og veed,
 At Gud i Himmerige
 Er ikke længer vred ;
 Hans Kjærlighed mig følger,
 Hvor jeg gaaer ud og ind,
 Dg stiller alle Bolger,
 Som bruse i mit Sind.

3. Hans Aand er i mit Hjerter
 Dg styrer selv mit Sind,
 Fordriver Mulm og Smerte
 Dg bringer Lys derind ;
 Befæster der sit Rige
 Dg Raadens stærke Bægt,
 At jeg kan Abba sige
 Af ganske Sjælemagt.

4. Naar Farer vil udslukke
 Hvert Haab i Sorgens Stand,
 Guds Aand da virker Sukke,
 Som ei udsiges kan,
 Som Tanken ei kan finde,
 Dg Sandsen ei forstaae,
 Men som kan Gud dog vinde,
 Der seer sin Lyst derpaa.

5. Hans Aand min Sjæl opretter
 Med mangt et trostigt Ord :
 At Gud ei den forgietter,
 Som paa hans Raade troer ;
 Hvor sødt et Himmerige,
 Gud Sine har beredt,
 Hvor godt det er, at stige
 Nu snart derind med Fred.

6. Der er for Guds Udvalgte
 En Rigdom, som bestaaer ;
 Lad mig kun døe og falde,

Min Himmel ei forgaaer;
 Og skal jeg her end væde
 Min Bei med Laarers Band,
 Min Jesu Trost og Glæde
 Al Sorg forsøde kan.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

419. Den Grund, hvorpaa jeg bygger,
 Er Christus og hans Død,
 I Jesu Korses Skygger
 Er Sjælens Hvile sød;
 Der har jeg fundet Livet,
 Selv er jeg Intet værd,
 Hvad Jesus mig har givet,
 Det gjør for Gud mig kjær.

2. Ei Aanders Kraft og Evne,
 Ei Fyrstendommers Magt,
 Ei hvad man veed at nævne
 Af Haanhed og Foragt;
 Ei Stort og ei det Ringe,
 Ei Sorig eller Savn,
 Ei Døden selv skal tvinge
 Mig ud af Jesu Favn.

Mel. See, hvor nu Jesus træder.

Synderen.

420. O Jesu, for din Pine
 Og for din uskyldige Død,
 Forlad mig Synderne mine,
 Frels mig fra den evige Død!

Jesus.

2. Kom hid, du Synder arme,
 Som er din Skyld bekendt!
 Jeg vil mig vist forbarme,
 Dertil er jeg udsendt.

Synderen.

3. Jeg kunde mig ei besinde
 Paa Veien falsk og bred,
 Til jeg det fik at finde,
 At Synden dig er led.

Jesus.

4. Tænk paa den bittre Pine,
Den evig haarde Død,
Som Djævelen skjenker Sine,
For de hans Bud adlød!

Synderen.

5. Jeg selv mig vilde raade
Og glemte, Gud var til;
Men nu om Liv af Naade
Jeg ydmyg bede vil.

Jesus.

6. Saa vær til mig velkommen,
Jeg er de Arme huld;
Den stilles ei for Dommen,
Som skrifter angerfuld.

Synderen.

7. Kong David og Sanct Peder
Mig lokker til at troe,
At hver, som dig opleder,
Han finder Trost og Ro.

Jesus.

8. Gud Fader det forbyde,
Jeg skulde nogen Tid
Den arme Sjæl forskyde,
Som flaaer til mig sin Lid!

Synderen.

9. At haabe jeg begynder,
Tør knap dog lide paa,
At jeg, saa grov en Synder,
Kan Himlens Naade naae.

Jesus.

10. Tør du da heller vove,
At sige høit til mig:
Jeg holdt ei Tro og Love,
Min Mund var fuld af Svig?

Synderen.

11. Nei, nei, o Jesu søde,
Det har jeg aldrig hørt;
Saa reen som Guld det røde
Er Talen, du har ført.

Jesus.

12. Belan, saa tro da Røsten,
Som kaldte i mit Navn;
Oplad dit Sind for Trøsten,
Guds Fred er i min Favn!

Synderen.

13. Ja, vil du, Frelser kjære,
Mig love sandelig,
At jeg skal Kronen bære
Med dig i Himmerig?

Jesus.

14. Saasandt jeg Gud mon være
Med Fader og Helligaand,
Du sidde skal med Ære
Her ved min høire Haand!

Synderen.

15. Nu har jeg Naade fundet,
Blessignede Guds Søn,
Nu har jeg Seier vundet,
Og Kronen er min Løn!

16. Nu er ei meer jeg bange
For Helved og dets Hær;
Mig lære Englesange,
At Himlen er mig nær.

Egen Melodi.

421. Til dig alene, Jesu Christ,
Staaer alt mit Haab paa Jorden,
Jeg veed, du est min Trøster vist,
Du est min Frelser vorden;
Fra Verdens første Tid ei kom
Et Menneffe paa Jord saa from,
Der i min Nød staaer nær hos mig;
D kun til dig
Mit Hjerte kan fortroste sig.

2. Min Synd er stor og ganske svar,
Deraf er Sorger mine,
D Herre, gjør min Mørkhed klar,
Alt for din haarde Pine;

Dg stig det til din Fader god,
 At du mig kjøbte med dit Blod!
 Saa bliver jeg af Synden løst;
 O du min Trost,
 Giv det, du loved med din Røst!

3. Giv mig af din Barmhertighed
 En christen Tro til Ende,
 Dg at din store Kjærlighed
 Jeg inderlig maa kjende;
 Dg over Alting elske dig,
 Dg Næsten ligerviis som mig,
 Indtil jeg vandrer paa dit Bud
 Af Verden ud
 Til evig Salighed hos Gud!

4. Gud Fader være Lov og Pries,
 Som saae til os i Naade,
 Den Herre Jesu være Pries,
 Som frelste os af Vaade!
 Pries være og den Helligaand,
 Som løser os af Mørkheds Vaand,
 Dg fører os til Troens Fred
 Dg Salighed!
 Gud være Tak i Evighed!

c. Helliggjørelse.

1. Helliggjørelse i Almindelighed.

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

422. Held den Mand, som ei vil træde
 I de Ondes skjulte Raad,
 Tog ei Blads paa Spottersæde,
 Tog ei Deel i syndig Daad,
 Men hvis Hu til Herren stunder,
 Dag og Nat hans Lov begrunder!

2. Som et Træ ved Bækfens Breder
 Spirer rigt og grønnes smukt,
 Frodig han sin Krone spreder,
 Staaer i Høst med gylden Frugt;
 Aldrig skal hans Lov affalde,
 Blomstre skal han Dage alle.

3. Som for Stormen Avner fare,
 Skal de Dnde brat forgaae,
 De skal med de Frommes Skare
 Gi paa Dommens Dag bestaae;
 Gud de Godes Veie kjender,
 Men med Gru de Dndes ender.

Mel. Vor Gud, han er saa fast en Borg.

423. Kom, milde Gud, o Helligaand,
 Fra høie Himmelbolig,
 Giv, jeg i Død og Live kan
 Bed Jesum hænge trolig;
 Nytt Hjerte mig bered,
 Og giv Bodsfærdighed;
 Bær du min Sjælero,
 Gjør mig i Sorgen fro,
 Gjør mine Veie rene!

2. I mig min Jesu Miskundhed
 Med gylden Skrift du skrive,
 Fast Tro, godt Haab, sand Kjærlighed
 Og Taalmod du mig give;
 Rør dybt i Hjertet mig,
 At Tungen priser dig,
 At alt mit Indre kan
 Til Livsens søde Land
 Med stadig Længsel hige!

3. Kom, Trøster, trøst mig af dit
 Bæld,

Kom, Sol, med salig Barme,
 Kom, Dug, og lædsk min tørre Sjæl,
 Kom, Haand, forbind mig Arme;
 Kom, Aand, og yttre dig,
 Kom, Pant, forvise mig,
 Kom, Kilde, Sjælen kvæg,
 Kom, Salve, Hjertet læg,
 Guds Finger, kom med Styrke!

Mel. Af dybeste Rød raaber jeg til dig.

424. Os Alle af det faldne Rion
 Gud til sit Rige kaldte,

Dg ved sin elskelige Søn
 Til sine Børn udvalgte;
 D hjælp os, at vi rettelig,
 Vor Frelser, vandre efter dig
 I Gjerning og i Tanke!

2. Lad Fromhed pryde vore Ord
 Dg smile fra vort Dje,
 Giv du, som er alene stor,
 At vi os ydmygt bøie;
 Giv os, at stifte Held og Fred,
 Giv, at med kjærlig Hjælpsomhed
 Betrængtes Nød vi lindre!

3. Gud, hjælp, at vi til Hellighed
 Maae stride frem alt mere,
 At Jesu Christi stille Fred
 Blandt Alle maa regjere;
 Giv os Samdrægtighedens Aand,
 At frem vi vandre, Haand i Haand,
 Som Børn af fælleds Fader!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

425. Min Sjæl, om du vil nogen Tid
 Din Gud i Sandhed prise,
 Da bør du af al Magt og Flid
 Ny Lydighed bevise.

2. Forgjæves du til Kirke gaaer,
 Paa Herrens Ord at høre,
 Om hjem igjen du glemsom gaaer,
 Vil ei derefter gjøre.

3. Det hjælper ei, du kjender Gud
 Dg veed af ham at sige,
 Naar fra hans Ord og rene Bud
 Du vil med Ondskab vige.

4. Om i hans Ord du speiler dig
 Dg skuer Syndens Pletter,
 D vee, hvis atter hastelig
 Du Synd og Skam forgjætter!

5. Bliv ved Guds Bud, og lad din Tro
 I kjærlig Gjerning kjende,

Saa skal du i Guds Fred og Ro
Opnaae en salig Ende!

6. Bær Sorg for Synden, frygt din Gud,
Din Tunge hold i Tømme,
At du dit hele Levnet ud
Hans Navn maa ret berømme!

7. Hold dig til Alles Nød og Trang
Med Hjælp og Trøst at lindre,
Lad Verden aldrig nogen Gang
Fra Kjærlighed dig hindre!

8. O søde Jesu, lad din Aand
Min Gjerning helliggjøre,
Dg selv du ved din Almagts Haand
Min Afmagt Hjælp tilføre!

9. Da skal min Gjerning priselig
Bed dig alene blive,
Dg du af Naade Himmerig
Mig skjenke skal og give.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

426. Led mig, o Gud, paa Livets Bei,
Dg hjælp mig, at jeg viger ei
Fra Maalet, du mig satte!
Thi naar jeg ei med dig har Fred,
Da kan al jordist Herlighed
Mig ei mit Tab erstatte.

2. At, naar jeg elsker syndig Lyst,
Da visfelig fra dette Bryst
Den sande Glæde flygter;
Naar da mit Hjerte mindes om,
At jeg skal stedes for din Dom,
Saa ængstelig jeg frygter.

3. Hjælp mig for Jesu Skyld, o Gud,
At vandre efter dine Bud
I Livets Provedage!
Jeg her din Fred da smage skal,
Dg hisset Glæder uden Tal
I Fredens Land modtage.

Mel. D glade Budskab for vort Hjerte.

427. Hvo Jesum med sin Mund be-
kjender

Dg nægter ham i Gjerningen,
Dg vil med Jakobs lodne Hænder
Tilvende sig Belsignelsen,
Han kan den Fader ei bedrage,
Hvis Dine aldrig bleve svage.

2. Skjælv for hans Afsyn, hver, som
træder

Paa Uretsfærdighedens Bei,
Som hyller sig i Faareklæder
Dg troer, at Gud ransager ei;
Bid, Jlden skal hvert Træ fortære,
Som Blade kun, ei Frugt vil bære!

3. Om jeg og stundum overvindes
Dg rives hen til Feil og Fald,
Gud, lad mig dog oprigtig findes
Dg lydlig mod dit Raade-Kald!
Du da opreise skal mig Arme
Dg dig for Jesu Skyld forbarme.

4. Ransag mig Gud og prøv mit
Hjerte,

Her breder jeg det for dig ud,
Er der en Bei, som bringer Smerte,
Før mig paa rette Bei min Gud;
Min Gjerning, Ord og Tanke være
Forenet til din Lov og Ære!

Mel Kommer til mig, sagde Guds Søn.

428. Giv, Jesu, Frelser, at jeg maa
Dig høre, lyde, følge saa
I alle mine Dage,
At jeg ved sand Oprigtighed
Dg christen Tro og Kjærlighed
Dig, Frelser, kan behage!

2. Dg naar jeg her har vandret saa,
Da giv, at i dit Navn jeg maa
Med Haab mit Lob fuldende!

Da skal jeg see din Herlighed,
 Og i en salig Ewigbed
 Din Frelses Fylde kjende.

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

429. Herre Jesu, kom at røre
 Mig ved din den gode Mand,
 Aabne mit tillufte Dre,
 Tag mit Hjerte i din Haand;
 Følg mig, før mig, hvor jeg gaaer,
 At i Lydighed jeg staaer,
 Til din Villie at gjøre
 Og dit Ord med Fryd at høre!

2. Under dine Bingers Skygge
 Og udi din Kirkes Bo
 Lad mig altid, Jesu, bygge,
 Styrk mig, hold mig i din Tro;
 Slaa hver Sjælens Tanke ned,
 Som til Synd og Sikkerhed
 Vil mig friste og forlede,
 Slaa den ned, det vil jeg bede!

3. O du Engles Lyst og Glæde,
 Du al Jordens Salighed,
 Bliv dog hos mig, bliv tilstede
 Og min Sjæl for dig bered;
 End i Dødens sidste Stund
 Rør mit Hjertes dybe Grund,
 Styrk min Tro, lad min Glæde
 Sluttes med en salig Ende!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

430. Ewigbedens Haab og Være
 Er det Maal, jeg skabtes til:
 Hvo kan tænke det og nære
 Syndens den urene Ild?
 Hvo kan tænke det og ei
 Bølge Hellighedens Bei?
 Den til Himlens Glæde fører,
 Naar al Jordens Lyst ophører.

2. Hjælp mig, Herre, at anvende

Naadens dyrebare Tid,
 Ingen Dag lad gaae tilende,
 Som jeg nytter jo med Flid;
 Hjælp mig, at jeg stedse maa
 Frem i Dyd og Guds frygt gaae:
 Da kan jeg med Trøst og Glæde
 Ind i Evigheden træde!

3. Der skal Kamp og Møie vendes
 Til en salig Fred og Ro,
 Der skal Suf og Klage endes,
 Der Udødelighed boe;
 Der skal jeg forklaret see
 Dig, du Altforbarmende,
 Der i evig Fryd og Ære
 Salig hos min Frelser være
 Mel. Fader vor udi Æimmerig.

431. Om et Guds Barn jeg være vil,
 Da maa jeg hver en Dag see til,
 At jeg min Fader Ære gjør
 Dg vandrer saa som det sig bør;
 At hvor jeg er og hvor jeg gaaer,
 Hans Villie mig for Die staaer.

2. Jeg mindes skal hans Kjærlighed,
 Dg hvad min Jesus for mig led,
 Hvor han mig elsked til sin Grav
 Dg villig sig i Døden gav,
 At frie mig ud af al min Nød
 Dg frelse mig fra evig Død.

3. Om Verdens Aand da frister mig
 Dg lokker Sindet bort med Svig
 Til Syndens brede Alfarvei,
 Da skal jeg sige: nei, o nei!
 Gud fri mig fra at falde hen
 I Dødens Magt og Bold igjen!

4. Jeg gif i Dødens Mørke før;
 Men gjennem Livets aabne Dør
 Bestraaler mig nu Himlens Glands,
 Som skal opfylde Sind og Sands,
 At jeg i Lyset vandrer saa,
 Som Lysets Børn det somme maa.

5. O dertil styrk mig, fromme Gud,
 Som førte mig fra Mørket ud;
 Hjælp, at jeg aldrig glemme maa
 Det Kald, du lod til mig udgaae,
 Og at det Navn, som du mig gav,
 Maa lyse for mig til min Grav!

Mel. Lær mig, o Stov, at visne glad.
 Eller: Kommer til mig, sagde Guds Søn.

432. Kast Mørkets Taagedragt, min
 Land,

Isør dig Lysets Klædebon,
 Dig Kongers Konge falder;
 Vil du blandt de Udvalgte staae
 For ham, som gjennem Hjertes saae,
 Kast bort, hvad hist bortfalder!

2. Hist skuffer Larven Ingen meer,
 Gud Herren Tankens Løndom seer,
 Han Sandheds Nafsyn kjender;
 Ei falske Fromheds Pilgrimsdragt,
 Ei Hovmod i sin Purpurpragt
 Den Kongers Konge blænder.

3. Ei borget Uskylds glatte Linn,
 Ei Klogtens Guldræv, falsk og fin,
 Min Brøst for Herren dølger;
 O Herre, kommer fattig Gjæst
 Til Kjærlighedens Kongefest,
 Giv, at din Land ham følger!

4. O du, som gav dit Liv for mig,
 Indhyl med Kjærlighedens Flig
 Min Armods Jordeklæde;
 I Lysets Dragt, som du mig gav,
 Før naadig mig fra sprængte Grav
 Ind til min Herres Glæde!

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

433. Milde Jesu, giv mig Raade
 Bed din gode Hellig Land,
 At jeg saa min Gang kan raade
 Og veiledes ved din Haand,

At jeg ei skal falde hen
 Udi Dødens Svælg igjen,
 Hvoraf du mig engang rykte,
 Da du Døden undertrykte!

2. Aarvaagenhed og Bøn.

Mel. Den prægtig Sol, som hele Verden glæder.

434. Din Kjærlighed, o Frelser, os
 forene,

At vi samdrægtig Get med dig maae mene,
 At helliggjør vort Legem, Aand og Sjæl;
 At vi kan her ustraffelige vandre,
 Indtil du al vor Sorrig vil forandre
 Til evigt Vel!

2. Lær du os selv i denne Verdens
 Fængsel,

At staae paa Bagt i Tro og Bøn og
 Længsel,

Saa Ingen fra os røve skal vor Krands;
 Indtil vi kan, o Frelser, dig til Gæde,
 Livskronen, som du os vil give, bære
 I evig Glæde!

3. Men til det skeer, lad os paa dig
 kun tænke,

Os ganske i din Kjærlighed nedscænke,
 At Get og Alt i os du blive kan;
 At du vort Hjerte fast til dit kan binde,
 At du i os din Skikkelse kan vinde,
 O Frelsermand!

4. Gjør du, som ene Magt og Styrke
 eier,

Os seierrige i din store Seier,
 At vi maae synge dig Halleluja;
 Du kan os grunde, styrke og fuldende,
 Og al vor Strid til evig Glæde vende,
 O, gjør det da!

Mel. O Gud, du fromme Gud.

435. Min Gud, du kaldte mig
 Til Jesu Christi Rige,

Hvor jeg ved Troens Kraft
 I Dyder kan fremstige!

Jeg Navn af Christen bær,
 Men hvad er dette Navn,

Naar det ei viser sig

I Gjerning og i Gavn?

2. Ved Daab jeg christnet blev,

Til Jesu Samsund heftet,

Den Daabens Pagt jeg har

Med Haand og Mund bekræftet;

Men min Samvittighed,

Af, den bebrejder mig,

At jeg forglemte tidt

Min Daabes Pagt og dig.

3. I Kirkens Helligdom

Dit Sandhedsord jeg hørte,

Dets Guddomskraft mig der

Til Tro og Andagt rørte;

Men snart i Lysters Sværm,

Af Jordens Tant forført,

Jeg agted ikke dig,

Ei Ordet, som blev hørt.

4. Tidt ved dit Raadebord

Min Sjæl i Andagt brændte,

Jeg knælede og bad

Dg Jesu Navn bekjendte;

Men til at lyde ham,

At følge ham i Alt,

Dertil var jeg for svag,

Jeg vaklede og faldt.

5. Min Gud, som kaldte mig,

Giv du mig Mod og Kræfter,

At jeg i Jesu Tro

Gaaer stadig frem herefter,

Dg vandrer paa den Vej,

Som mig min Frelser bød,

Dg trolig følger ham,

Kun ham, i Liv og i Død!

Egen Melodi.

436. Hvor salig er dog ei den Flok,
Som Jesus kjendes ved,
I ham, sin Frelser, har den nok
Nu og i Evighed!

I Kjærlighed, i Haab og Tro
Den vandrer her og hist skal boe
Med ham, naar Haab og Tro forgaaer,
Men Kjærlighed bestaaer.

2. Men, Jesu, er jeg en af dem,
Vil du mig kalde din,
Staaer jeg for dig som hine Fem,
Med Blus i Lampen min?

O lad mig ei til Hvile gaae,
Før jeg kan herom Bished faae,
Før du kan faae det Svar af mig:
Du veed, jeg elsker dig!

3. Og maatte det med Graad end stee,
At dette Svar jeg gav,
Saa vil du naadig til mig see
Dg tørre Taaren af;
Ja, naar kun du, som Alting veed,
Hos mig kan finde Kjærlighed
Dg kjende mig iblandt din Flok,
Som din, saa har jeg nok!

Mel. See, Solens skjonne Lys og Pragt.

437. Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer;
Min Sjæl, du det betænke,
At Synden allevegne staaer
For Døren med sin Lænke!

Afgrundens Lygtemand
Mig let forvilde kan;
Med blide, som med bange Raar
Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer.

2. Jeg gaaer i Trængsel, hvor jeg gaaer,
Jeg kæmpe maa og stride,
Dg Sjæleangest, Hjerteskaar
Taalmodig skal jeg lide;

Lidt ingen Bei jeg seer,
 Hvor jeg kan vandre meer,
 Naar Modgangs Bolger om mig slaaer;
 Jeg gaaer i Trængsel, hvor jeg gaaer.

3. Jeg gaaer til Graven, hvor jeg gaaer,
 Og veed mig aldrig sikker,
 Jeg veed ei Dag og Time, naar
 Min Gud herfra mig stikker;
 Et lidet Mandefang
 Kan ende Støvets Gang;
 Den mørke Nat mig forestaaer,
 Jeg gaaer til Graven hvor jeg gaaer.

4. Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg
 gaaer,

De kan mig godt bevare,
 Slet Intet Helveds Hær formaaer
 Mod Himlens Heltefare;
 Den slaaer om mig sin Borg,
 Lad fare Suk og Sorg!
 Trods Nogen frummer mig et Haar,
 Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg gaaer.

5. Jeg gaaer med Jesus, hvor jeg gaaer,
 Han vandrer ved min Side,
 I Kamp og Strid han hos mig staaer,
 Forsøder al min Rvide;
 Hvor han sit Fodspor lod,
 Der sætter jeg min Fod;
 Trods al den Deel, mig ilde spaaer,
 Jeg gaaer med Jesus, hvor jeg gaaer.

6. Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer;
 Frimodigt da mit Hjerte,
 Kun did, hvor du en Ende faaer
 Baa Synd og Sorg og Smerte!
 Bort Verdens Lyst og Pragt!
 Til Himlen staaer min Agt;
 Alt Verdens Bæsen jeg forsmaaer,
 Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer.

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

438. Hvordan takke vi vor Herre

For han gav sin Søn herved?
 Mange skjonne lidt, desværre,
 Paa saa stor en Kjærlighed;
 Deres onde Syndelyst
 Dække de med Naadens Trost,
 Vil af Christo Intet lære,
 Og dog sande Christne være.

2. Vistnok ingen Sjæl fordømmes,
 Naar den paa sin Jesum troer,
 Naadens Kilde aldrig tømmes,
 Som eengang oprandt paa Jord;
 Men det er en affagt Dom:
 Siden Jesus til os kom,
 Skal vi bort fra Synden vige,
 Eller aldrig see Guds Rige.

3. At du vil i dine Lyster
 Gære fort, som du er van,
 Og dig dog ved Jesum trøster,
 Gaaer jo ingenslunde an;
 O betænk det, eet af to:
 Enten udi Bøn og Tro
 Syndens Bei at flye og hade,
 Eller lide Sjæleffade!

4. Lyset er i Verden kommet,
 Veed du ogsaa, at du troer,
 Har du nogentid fornummet,
 At din Jesus i dig boer?
 Har hans Naadestraalers Kraft
 I din Sjæl sin Birkning havt,
 Kan du i dit Hjerte finde
 At der er et Lys derinde?

5. Hvordan gaaer man dog og drømmer
 I en saadan vigtig Sag,
 Og i Sikkerhed forsømmer
 Naadens dyrebare Dag?
 Det er Tid, at sandse vel
 Og at sørge for sin Sjæl,
 Det er Tid, at forekomme
 Herrens strenge Bredes-Domme.

6. Lad din Naades Glands oprinde,

Søde Jesu, at jeg maa
 Derved altid Veien finde,
 Som jeg har at vandre paa;
 Bær min Formand, lad mig ei
 Komme paa den brede Bei,
 Aldrig fra dit Fodspor vige,
 Til jeg naaer dit Himmerige!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

439. Betragt dit Liv, forsøm det ei,
 Giv Agt paa dine Gange!

Er det at gaae paa Livets Bei,
 Naar du er Syndens Fange;
 Kan du vel troe, naar Jesus seer
 Dit Hjertes daarlige Begjer,
 At du ham kjær kan være?

2. Du tænker aldrig ret paa Gud,
 Skjøndt Smerte, Nød og Plage
 Dig stundum vel kan, som et Skud,
 Fra Verdens Rædsel jage;
 Ja, da vil du til Himlen, men
 Den Længsel svinder snart igjen,
 Naar Trængselen er borte.

3. Og, kommer dig en Rædsel paa
 Engang for Dommens Brede,
 Det synes som du vilde faae
 En Andagts Kuld og Hede,
 Og at det skal faae anden Skik;
 Men stig mig, din Forbedring fik
 Man den vel ret at skue?

4. Besind dig dog, du sikke Sjæl,
 Lad Bedringstaarer rinde,
 Saa skal og kan du saare vel
 Endnu Guds Hjerte finde;
 Bed, du skal blive vist bønhørt,
 Guds milde Hjerte let er rørt,
 Naar du det trofast mener!

5. Vend om til Gud, saa vil han sig
 Med Naade til dig vende,
 Hans Kjærlighed skal følge dig

Til Livets sidste Ende;
 Sæt dig kun for af ganske Hu,
 At du vil aldrig mere nu
 Din Lyst i Synden søge!

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg til dig.

440. O Gud, hvor Lidet uden dig
 Forstaae vi os at raade!

Bort Hjerte let bedrager sig,
 Beed ei at holde Naade;
 Thi mind os ved din gode Aand
 Og led os ved din Faderhaand,
 At vi os ei forvilde!

2. Vogt os for al Begjerlighed
 Som Sind og Sands besnærer,
 Den røver os vor Sjælefred,
 Bort Legems Kraft fortærer;
 Lad Bellyst, Ære, Gunst og Guds,
 O Herre, aldrig blinde os,
 Saa vi dit Ord forglemme!

3. Giv Naade, at i al vor Stund
 Vi stræbe mod det Rette,
 Giv, at til dig, o Gud, vi kun
 Bort Haab, vor Tillid sætte;
 Giv, at vi søge al vor Fryd
 I Kundskab, Tro og Christendyd,
 Og leve dig til Ære!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

441. O Helligaand, vor Bistand vær,
 Thi see, vi ere svage!

Saa mange Farer true her,
 Saa mange mørke Dage;
 Nu Kjød og Blod
 At stride mod,
 Nu Sorg og Nød og Smerter;
 I Provens Tid,
 I haarden Strid
 Du styrke vore Hjerter!

2. I mangt et ængstligt Dieblif
 Saa let vi Veien tabte,

Om du ei ved vor Side gif
 Dg Lys i Mørket skabte;
 En vældig Haand
 Vor svage Aand
 Mod Fristelser bestjærmer,
 Dg giver Trost,
 Naar til vort Bryst
 Sig Tvivl og Mismod nærmer.

3. Saa gjennem Livet led os frem,
 Du himmelske Ledfager,
 Før os til Salighedens Hjem,
 Der endes alle Plager;
 Forklarede
 Vi der skal see,
 Hvad her laa skjult i Mørke,
 Vor Sjæl skal der
 Blandt Engles Hær
 Sig fryde i sin Styrke!

Mel. Jesus, Frelser, Saliggjører.

Eller. Nu velan, vær frisk tilmode.

442. Stadig Kamp vort Liv maa være,
 Barsomt her vi vandre maae,
 Ifkun da med Seiers Vre
 Vi vort Maal i Himlen naae;
 Agt, o Christen, det og viid:
 Livet her er Prøvens Tid,
 Farer hver paa Veien finder;
 Salig den, som overvinder!

2. O min Gud og milde Fader,
 Styrk du mig i Fristelser!
 Egen Kraft mig snart forlader,
 Dg da er jeg Faldet nær;
 Sæden til den onde Lyst
 Ligger stedse i mit Bryst;
 O hvor let den Sæd fremskyder
 Dg i Synder da udbryder.

3. Synden byder du mig dæmpe,
 Men saa vældig er dens Magt,
 Jeg mod Lysterne skal kæmpe,

Men mit Hjerte er saa svagt;
 Uden Hjælp i denne Strid
 Er forgjæves al min Id,
 Hvo vil mig den Hjælper være,
 At jeg stride kan med Mre?

4. Jesus Christus han vil være
 Mig en Hjælper til min Grav,
 Han, min Frelser og min Herre,
 Han det Livsens Ord mig gav;
 Han mig rækker Broderhaand,
 Han vil skjenke mig sin Aand;
 O, jeg mig til ham hengiver,
 Hans jeg er, og hans jeg bliver!

Mel. Nu rinder Solen op.

443. Staa fast, min Sjæl, staa fast
 I Herrens Krige,
 Om Alt end for dig brast,
 Du ham ei svige!
 Det baader lidt din Sag,
 Først ham at kjende,
 Og saa paa Stridens Dag
 Dig atter, feig og svag,
 Til Verden vende.

2. Betænk, hvor haardt det stod,
 Før du fik Raade,
 Fik Synden under Fod,
 Som vilde raade;
 Hvor du mod Verdens Lyst
 Dig ofte oved,
 Og mangen mægtig Dyst,
 Med Troens Skjold for Bryst,
 Mod Fjenden prøved!

3. Begyndt er dog ei endt:
 Det maa du vide,
 Som har din Jesum fjendt,
 Bliv ved at stride!
 Bær tro til Døden, saa,
 Og ellers ikke,
 Kan du for Gud bestaae,

Kan Kronen smukt sig paa
Dit Hoved stifte!

4. Jeg seer den alt, min Krands
I Himmerige,
Dg for dens Straalers Glands
Maa Solen vige!
Naar da jeg tænker paa
Dig, min Forsoner,
Saa veed jeg, at jeg maa
For din Skyld Seiren faae,
Du selv mig kroner!

5. Det er en liden Tid,
Saa har jeg vundet,
Saa er den ganske Strid
Med Gæt forsvundet;
Saa kan jeg hvile mig
I Rosensale,
Dg der evindelig,
Hos Gud i Himmerig
Min Sjæl husvare.

Mel. Gud Helligaand, i Tro os lær.

444. Jeg trindt omkring omgiven er
Af mange skjulte Snarer,
Selv Glæder vorde Fristelser
Dg lede mig i Farer;
Min Aand er svag, thi Kjød og Blod
Let svække kan min Tro, mit Mod,
Da vakler jeg som Røret.

2. O lær mig, Herre, ved din Aand
Den rette Vej at kjende,
Dg før mig ved din Faderhaand
Selv frem til Banens Ende;
Styrk du mig under Fristelser,
Du, ene du, min Styrke er,
Min Gud, paa hvem jeg haaber!

3. Som Egen fast jeg da skal staae,
Dg mig skal Intet rokke,
Thi Kraft til Modstand skal jeg faae,
Naar Syndere mig lokke;

Dg naar din Himmel bliver min,
 Da skal min Tak for Kraften din
 Til evig Tid dig prise.

Mel.

445. Aldrig er jeg uden Vaade,
 Aldrig dog foruden Naade,
 Altid har jeg Suk og Bee,
 Altid kan jeg Jesum see.

2. Altid trykke mine Synder,
 Altid Jesus Hjælp forkynder,
 Altid er jeg udi Trang,
 Altid fuld af Bøn og Sang.

3. Nu i Sorrig, nu i Glæde,
 Nu i Fald og nu i Sæde,
 Ofte fuld af stor Uro,
 Altid fuld af Jesu Tro!

4. Saa er Sorg til Glæde lænkfet,
 Saa er Driften mig issjenket,
 Beest og sød i Livets Skaal;
 Denne Blanding er mit Maal.

5. Men, o Jesu, naar jeg græder,
 Hjælp du til, at Troens Glæder
 Fra min Synd og Sorrig maae
 Altid Dvervægten faae!

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ.

446. O Gud, Fornuften fatter ei
 Dit Forsyns skjulte Naade,
 Din ubegribelige Bei
 Dg underlige Naade,
 At føre dine Fromme paa,
 Dem bære og ledsage
 Alle Dage,
 Dg altid med dem staae,
 Helst naar de findes svage!

2. Naar du os vil ophøie, maae
 Vi først til Jorden segne,
 Naar vi skal Naadens Solskin faae,
 Saa lader du det regne;

Du tager os vor Fordeel hen,
 Naar du os rig vil gjøre,
 For at føre
 Vor Sjæl til dig igjen
 Og dine Bud at høre.

3. Du lader os med Helvedsfrygt
 I vore Synder plage,
 At Naaden ret kan blive søgt
 Og desto bedre smage;
 Du truer os med Nød og Død,
 Naar du os vil oplive,
 Trøsten give,
 Der er langt mere sød,
 End Nogen kan beskrive.

4. Naar Sjælen sidder kold og svag
 I stor Anfægtnings Mørke,
 Da just paa denne Provens Dag
 Du selv er Sjælens Styrke;
 Du fører os i Mulm og Mørk,
 Hvor ingen Bei og Ende
 Er at kjende,
 Før vi fra Verdens Drk
 Til Himlens Hjem os vende.

5. I saadan Kamp vi føres ind
 Alt til vor sande Nytte,
 I Gud et uforandret Sind,
 At faae til Arv og Bytte;
 Naar vi vor Jammer, Synd og Nød
 Ved Aanden ret befrige,
 Saa de vige,
 Det bringer Kjødets Død,
 Men fremmer Aandens Rige.

6. Saa brug, o Gud, din Fader=Ret
 Og vise Tugtemaade!
 Det vilde gaae os altfor slet,
 Om Kjødets skulde raade.
 Grib Hjertet an og lad os ei
 I Verden nogen Hvile,
 Før vi ile

Til dig ad Troens Bei
 For Korsfets Jammerpile!

7. Ja, før os med din egen Haand,
 Som du det bedst mon finde,
 Og lad din gode Helligaand
 Os alle Tider minde,
 At, hvordan du os føre vil,
 Da er din Bei og Maade,
 Os at raade,
 Hvor haardt det end gaaer til,
 Dog idel, idel Raade!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.

447. O Jesu, hør mig for din Død,
 O Jesu, hjælp mig af min Nød,
 Du styre mig og raade;
 Du vedst min Agt, hør nu min Røst,
 Giv mig af Himlens Høihed Trost,
 Jeg er nu stædt i Vaade!

2. O Jesu, frels mig for din Død,
 Løs mig af Sorrig og af Nød,
 Af Sjæls og Legems Fare;
 Regjer mit Sind, mit Hjertes Grund!
 Det beder jeg i denne Stund
 Med alle Helgens Skare.

Mel.

448. De Dage og Nætter henstride,
 Og Sjælen kun lædskes med Graad,
 Med Sorrig jeg Hænder maa vride,
 Jeg veed ikke Frelse, ei Raad;
 At naar vil dog Gud sig forbarme,
 At naar maa jeg Usle og Arme
 Indtræde, for Herren at staae?

2. Naar Andre til Kirken mon gange,
 Da sidder jeg her udi Braa,
 De kvæde saa liflige Sange,
 Men jeg maa ei høre derpaa;
 Min Sang er at sukke og flage,

Saa skride de hellige Dage
 For mig, som de søgne, i Kval.

3. Dog, hvi vil, min Sjæl, du forsage,
 Hvi bøies, hvi bruser du saa?
 Lad skride de Nætter og Dage,
 Og bi paa din Gud, som du maa!
 Engang skal den Morgen oprinde,
 Da frelst du, saa glad udi Sinde,
 Skal takke og love din Gud.

Mel. Herre, jeg har handlet ilde.

449. Guddomsstraale, Himmellue,
 Trøstens, Naadens, Sandheds Aand,
 Bøi dig, for min Nød at skue,
 Hjælp mig, Herre, med din Haand;
 Lad din Kraft mig Styrke give
 Og min matte Sjæl oplive!

2. Tro i Mistviwl, Lys i Mørke,
 Trøst i Trængsels haarde Stand,
 Det er hvad din Guddomsstyrke
 Os alene give kan;
 Intet Andet kan os lære,
 Christum ret at see og ære.

3. Lad din Ild min Sjæl opflamme,
 Smelt mit Hjertes Snee og Is,
 Lær mig Dag og Nat at stamme
 Paa min Frelfers Lov og Priis;
 Lær min Aand i Troens Lue
 Synden ret med Magt at kue!

4. Lad din Dlie tidt mig væde,
 Bie mig til dit Tempel ind,
 Lad min Sjæl i dig sig glæde,
 Tag dit Herberg i mit Sind;
 Gjør mig stærk i Dødens Krige,
 Før mig saa til Himmerige!

Mel. Jesu, din søde Forening at smage.

450. Jesu, naar vil du dog skaffe mig
 Hvile?

Byrden den trykker, af tag mig den af!
 Naar skal jeg see dig, ret kjærlig at smile?
 Reis dig at true det brusende Hav!

Kjærligste Jesu, du maa dig forbarne,
 Skjul dog dit Ansigt ei evig for mig,
 Vædlest Røgdøm for aandelig Arme,
 Fyld det udtømmede Hjerte med dig!

2. Lad mig, o Jesu, forgjæves ei raabe,
 See dog, hvor Sjælen er hungrig og træt;
 Lad os, Immanuel, være tilhobe,
 Har jeg dig ene, da bliver jeg mæt!
 Fordum du sagde: de maatte forsmægte,
 Dersom jeg lader dem hungrige gaae!
 Evige Kjærlighed, kan du da nægte
 Sjælen, der hungrer, af Smuler at faae?

3. Naadigste Jesu, nu vil jeg mig binde
 Ved din den dyre Forjættelses Pagt;
 Leder og beder, saa faae I og finde,
 Saa har de sanddrue Læber jo sagt;
 Jeg vil med Kvinden fra Kanaans Egne
 Raabe dig efter og bliver ei stilt,
 Før du paa Bonnen til Slutning maa tegne:
 Amen, ja Amen, dig skee som du vilt!

Mel. O glade Budskab for mit Hjerte.

451. Bryd frem, mit Hjertes Trang
 at lindre,

Du arme Syndres Dag og Sol,
 Lad intet Forhæng mere hindre
 Mig Adgang til din Naadestol;
 Lad den dog ikke gaae i Blinde,
 Som vil saa gjerne Veien finde!

2. Du ene var og er og bliver
 Den arme Verdens rige Trost,
 Det Vidnesbyrd Enhver dig giver,
 Som kjender dig, du Sjælens Lyst;
 Saa stor er ingen Nød at finde,
 Som ikke for din Kraft maa svinde.

3. Du gjør det, at de Døve høre,
 Den Blinde faaer sit Syn igjen,
 Den Halte faste Trin kan gjøre,
 Spedalskhed viger for dig hen;

De Døde gav du Aand og Livet,
De Arme har du Lindring givet.

4. Har du da før saa vældig øvet
Dit Herredømmes store Magt,
Hvi gaaer jeg da saa dybt bedrøvet?
O Jesu, vend til mig din Agt;
Viis, at du er endnu den Samme,
Som Mørkets Magter gjør til Skamme!

5. Jeg fattig er og fuld af Plage;
O naaderige Jesu, kom,
Dg lad mit arme Hjerter smage
Din Naades Evangelium;
At jeg endogsaa her i Live
Maa derved rig og salig blive!

Mel. Jesu, Sjælens Iyfe Dag.

452. Sving dig op, forsagte Sjæl,
Kast din Corrigs Byrde,
Herren skal dig vogte vel
Som den gode Hyrde;
Om end Fristelsen er svar
Dg vil Trøsten svække,
Jesús Trøsten givet har,
Hvad kan da mig skrække?

2. Tidt, desværre, jeg min Hu
Lod af Synden daare,
Derfor Lovens Trusler nu
Vængste mig saa saare;
Men forsage vil jeg ei
I min Sjælevaade,
Jesús han har viist mig Bei
Til at finde Naade.

3. Herre Jesu, du har sagt,
At dig Anger tækkes!
Bed din Naade Syndens Magt
I mit Hjerter svækkes;
Dg din gode Helligaand
Lærer mig at bede,
Dg du selv med kjærlik Haand
Vil mig sikkert lede.

4. Trykker Korset end, det kom
 Dog fra dine Hænder,
 Hastelig det vendes om
 Og i Fryd sig ender;
 Thi du vil ei uden Skjel
 Dine Christne plage,
 Hvo der græder ret og vel,
 Skal ei evig flage.

5. Lad Guds Børn med Taarer saae,
 Lad dem daglig stride,
 Høstens Tid dog komme maa,
 Ende deres Kvide;
 Da du vil os hente hjem
 Til en evig Ære,
 Da vi vore Neger frem
 Skal med Lovsang bære.

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

453. Falder paa dig Modgangs Hede,
 Nød og Jammer, Spee og Spot,
 O, da maa du slittig bede,
 Bønnen er for Alting godt;
 Midt igjennem Korsets Bee
 Kan du da i Aanden see,
 Hvordan Jesu milde Hjerte
 Seer og føler al din Smerte.

2. Ingen bliver dog tilskamme,
 Som forlader sig paa Gud,
 Lad, hvad end der vil, dig ramme,
 Bed og tro og hold kun ud;
 Synes det, han seer dig ei,
 O, han kjender al din Bei,
 Al din Brøst du ham skal flage
 Og i ingen Nød forsage.

3. Lær vor Herres Bei og Naaden,
 Som han fører Sine paa,
 Han vil styrke dem i Naaden,
 Naar han synes tungt at slaae;
 Herren lever jo endnu,
 Tær han, saa tal kun du,

Han dit Trængselsraab vil høre
 Og dig Hjælp og Trost tilføre!

4. Gud skee Lov for al hans Raade,
 Som mig giver saadan Magt,
 At jeg tør i ingen Vaade
 Gaae bedrøvet og forsagt!
 Derfor vil jeg daglig paa
 Herrens Lovsangs Harpe slaae,
 Og i Sorg saavel som Glæde
 Mit Halleluja ham kvæde.

Met. Hvo ifkun lader Herren raade.

454. Naar mig den sidste Ben forlader,
 Naar ingen Sjæl mig her forstaaer,
 Jeg bede kan: min Gud og Fader!
 Og Bonnen til Guds Himmel naaer;
 Har Sjælens Tanke ingen Ord,
 I stille Suk den flyer fra Jord.

2. Hvad dybest sig i Hjertet rører,
 Hvad ingen Tunge nævne kan,
 Hvad intet jordisk Dre hører,
 Har Røst i Sjælens stille Land;
 Til alle Sjæles Væld det naaer,
 Du, Manders Fader, mig forstaaer!

3. I Jesu Navn jeg vil udgyde
 Min hele Sjæl, o Gud, til dig,
 Min Bøn i Lovsang skal udbryde,
 Mit Suk i Priis hentabe sig;
 Som evigt Haab, o Gud, mit Savn
 Til dig henslyer i Jesu Navn.

Met. O sanctissima.

455. Jeg er rede
 Til at bede,
 Dyrebare Jesu, hør;
 Skjul dig ikke,
 Jeg vil ligge
 Ved din store Raades Dør:
 Lad dig finde, lad dig finde,
 Som du har mig lovet før!

2. Kæft et Die

Paa min Nøie,
 At jeg dig kan komme nær;
 Du alene
 Kan mig tjene,
 Dig jeg ene søger her:
 Lad dig finde, lad dig finde,
 Tag mig ind og hav mig kjær!

3. See, hvor saare

Længsels Taare
 Rinder paa min blege Kind;
 Hvor jeg trænges,
 Hvor jeg længes
 Efter dig i Sjæl og Sind:
 Lad dig finde, lad dig finde,
 Lad mig trænge til dig ind!

4. Vresæde,

Guld og Glæde
 Og hvad Verden hænger ved,
 Er kun Smerte
 For mit Hjerte,
 Himlen er mit rette Sted:
 Lad dig finde, lad dig finde,
 Store Gud, jeg er bered!

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

456. Hvor der er Tro paa Gud,
 Der bryder Troen ud
 I Bøn af Hjertens Grunde;
 Ja, der vil Aanden stunde
 Høit over Himlens Sale,
 For med sin Gud at tale.

2. Den tolker da sit Savn
 I Jesu Christi Navn,
 Den raaber: Abba, Fader,
 Paa dig jeg mig forlader;
 Du hjælpe vil og raade
 Dit Barn i Nød og Vaade!

3. Og Bonnen henter ned

Fra Himmelen Guds Fred;
 Den henter Kraft og Styrke
 Til Herren ret at dyrke,
 Den henter Hjælp i Nøden,
 Den henter Trøst i Døden.

Mel. Hvo itkun lader Herren raade.

457. Gud, hvad er jeg, at jeg tør raabe
 I al min Nød og Trang til dig,
 At jeg saa tryggelig tør haabe,
 Du hører og bønhører mig?
 Tak skee dig, Gud, at ved din Søn
 Jeg lærte Tillid, Haab og Bøn!

2. Naar Jordens Kummer mig om-
 spænder,

Ei Verden mig kan give Trøst,
 I Bøn jeg løfter mine Hænder
 Til dig, som hører Klagens Røst;
 Og naar jeg beder inderlig,
 Da Trøst og Ro du sender mig.

3. Naar Fristeren mig vil bedrage,
 Og Troen vakler i mit Bryst,
 Jeg glider, falder let tilbage
 Til Syndens den urene Lyst;
 Men beder jeg, da faaer min Sjæl
 Til Kamp og Seier Kraft og Held.

4. Tak skee dig, milde Gud og Fader,
 At du ved Bønnen styrker mig,
 Og mig i Nødens Stund tillader,
 At flye med barnlig Hu til dig!
 Min Frelsers Ord jeg lider paa,
 At naar jeg beder, skal jeg faae.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

458. Du bange Sjæl, hør Trøstens Bud,
 Hvor underfuldt det lyder:
 Gaf hen og kast din Sorg paa Gud,
 Naar Verden dig forskyder!
 Forstaaer du dette Budskab ei
 Og famler om i Blinde?

3. O Frelser, om du vil, du kan borttage
 Det Kors, jeg ikke mægter selv at drage;
 Men o, kan det min Sjæl til Frelse være,
 Lær mig det bære!

4. Lad under Byrden vore Sjælens
 Binge,
 Forklart i Smerten den mod dig sig svinge,
 Du, som fra Korset salig kunde stige
 Mod Himlens Rige!

5. O du, som ende kan al Verdens Smerte,
 Du selv i Kval mig Himmelglæden lærte;
 Gæt Ord af dig mig frelser og helbreder
 For Evigheder!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

410. Gud Helligaand, du fører
 I Bønnen ret os ind,
 Dit Suk Guds Hjerte rører,
 Han kjender grandt dit Sind;
 O suk da og i mig,
 Naar til min Gud jeg beder,
 Naar efter Trost jeg leder
 Og Hjælp fra Himmerig!

2. Vi er som vilde Grene
 Forvendt og visnet hen,
 Din Guddomskraft alene
 Os giver Liv igjen;
 O kom, gjør Sjælen fri,
 Gjør Hjertets Tanker rene,
 At søge dig alene
 Paa Livets rette Sti!

3. Lad hver en Sjæl sig fryde
 I Jesu Christi Tro,
 Lad alle Christne nyde
 Betsignelse og Ro;
 Fordriv den onde Mand,
 Som mod dit Rige strider,
 At Naaden alletider
 Saaer Magt og Overhaand!

4. Du, Herre, har ihænde

De Store med de Smaa,
 Kan alle Hjerter vende,
 Som Bækkens Bande gaae;
 Lad Naaden blive stor,
 Til Alle at forlige,
 Som med hverandre frige
 Paa denne ganske Jord!

5. Lad al vor Vandring være,
 Som du vil have den,
 Og naar engang de bære
 Bort Stov til Graven hen,
 Lad gjennem Dødens Nat
 Da Aanden salig drage
 Fra Verdens Bæe og Plage,
 Til Gud, dens Deel og Skat!

Mel. Nu rinder Solen op.

461. Din Kirke, gode Gud,
 Hvor Ordet lyder,
 Det store Julebud,
 Som Hjertet fryder,
 Ophold du den hos os til Verdens Ende;
 Og mag det naadig saa,
 At vi til Jesus gaae,
 Dit Raad at kjende!

2. Lad Kongen glæde sig,
 Bed godt at mægte,
 Hvad saa han onsker sig,
 Du ei ham nægte;
 Lad vore med hans Nar hans Held og Lykke,
 Befæst med Almagts Haand,
 Med Kjærlighedens Baand
 Hans Gyldensmykke!

3. Lad Marken yndig staae
 I Flor og Grøde,
 Lad Retten Fremgang faae
 Og Naaden møde;
 Lad Livets Sol opgaae i Morgenrøde,
 Lad Klart os see derved,

Lad for den sande Fred
Bort Hjerte gløde!

4. Naar vore Dage brat
Sig fra os snige,
Lad Verden os god Nat
Med Glæde stige,
Som de, der veed, vi har i Himlen hjemme;
Trods Dødens Skræk og Braad,
Giv du, for Suk og Graad,
Os Englestemme!

Mel. Hvo itkun lader Herren raade.

462 Saa vidt som Solens Straaler stige
Fra Ost til Vest, i Syd og Nord,
Saa vidt, o Gud, lad Lysets Rige
Udbredes paa den ganske Jord;
At Alle, som i Mørket boe,
Annamme Jesu Christi Tro!

2. Som Ostens blanke Stjerne førte
De fromme Mænd til Bethlehem,
Saa lad Enhver, som Ordet hørte,
Veiledt af det gaae stadig frem;
At alle Hjerter finde maae
Den Frelser, de skal bygge paa!

3. Hold Christi Kors Enhver for Die,
Der paa sin Gjerning stoler trygt,
Dg dem, som ydmygt sig nedboie
Med Hjertet fuldt af Syndens Frygt,
Som ængste sig for Dom og Grav,
Giv Korset til Dpreisnings-Stav!

4. Bestyrk, o Herre, dem, der stride
I Provens Stund den gode Strid,
Bær nær hos alle dem, der lide,
Dg gjør dem Smertens Time blid;
Du er vort Haab, du er vort Skjold
Mod Verdens Frygt og Syndens Bold!

5. Din Raades Binger overskygge
Os med din Baretægt og Fred,
Lad Kraft og Held i Landet bygge,
Giv Mark og Ager Frugtbarhed;

Mod Krigens Sværd bestjerm vor Ro,
Din Aand i Huus og Hjerter boe!

6. Dmgjærd med Styrke Kongens
Throne,

Bort fra hans Afsyn Sorgen gaae,
Som Edelstenen i hans Krone,
Hans Held og Være fast bestaae;
Hans Fjenders Bælde sonderknuus,
Formeer hans Aar, velsign hans Huus!

3. Verdens Fornægtelse, Jesu Efter-
følgelse og Korset.

Egen Melodi.

463. Far Verden, farvel,

Jeg trættes, ved længer at være din Træl
Det er jo kun Byrder, du velted mig paa,
Dem kaster jeg fra mig og vil dig forsmaa;
Jeg river mig løs, thi jeg kjedes nu ved
Forsængelighed.

2. Hvad er det dog Alt,

Som Verden opsminker med fager Gestalt?
Det er jo kun Skygger i flyvende Fart,
Kun Bobler, som glindse, men briste
saasnart,
Kun Gjogleværk, svangert med Sorg og
Fortred,

Forsængelighed.

3. Hvad er mine Aar,

Som listende svinde og snigende gaaer?
Hvad er min Betyrning, mit grublende

Sind,
Min Sorrig, min Glæde, mit Hovedes
Spind,

Hvad er dog mit Arbeid, min Noie,
min Sved?

Forsængelighed,

4. Af Rigdom og Guld,

Du Jorderigs Afgud i skinnende Muld!
Du est dog en ussel, bedragerisk Ting,
Som voxer og svinder og spredes omkring;

Naar deiligst du skinner, jeg ligner dig ved
Forsængelighed.

5. Af Vre og Glands,
Hvad er dine Kroner, din straalende
Krand's?

Misundelse sidder jo bag ved din Ryg,
Du hemmelig speides og sjælden est tryg,
Du ofte maa styrte, hvor Andre kun gled,
Forsængelighed.

6. Af kjødelig Lyst,
Du Mangen med dødelig Læbe har kyst!
Dit sængende Tønder, din flyvende Gnist
Til evige Luer skal blive tilsidst;
Din Drif lader sød, men paa Bunden er led
Forsængelighed.

7. Saa far da, farvel,
Nu skal du ei længer bedaare min Sjæl;
Bedragerste Verden, jeg takker dig af
Dg sænker dig ned i Forglemmelsens Hav!
Jeg river mig løs og begraver min Nød
I Abrahams Skjød.

Mel. Den prægtig Sol, som hele Verden glæder.

464. Forsængeligt er Alt, hvad Verden
giver,
Hvor høit den det end agter og beskriver:
Koes, Vre, Høihed, Bellyst, Guds og
Guld;

En Konges Scepter eller Tiggerstaven,
Naar Eieren er død og lagt i Graven,
Er Alt kun Muld.

2. Dg de, som Hjertet hen til Verden
vende,

De ligne Børn, som efter Boblen rende,
Der springer næsten før man den kan see;
Gud derimod, den rige Livets Kilde,
Som evig Fryd dem gjerne skjenke vilde,
Ham glemme de.

3. Det gaaer ei an, sit Hjerte her at dele,
En liden Suurdeig syre kan det Hele,

En liden Lyst det Hele verdsligt gjør;
 Vil du i Gæt dig efter Verden føie,
 Maa du i Alt dig under Aaget bøie,
 En Træl som før.

4. Veldersfor den, som alle Ting forsager,
 Som sælger Alt og kjøber sig den Ager,
 Der gjemmer Himmeriges Berlestat!
 Hans Skib er trygt i alle Modgangs Bølger,
 Er ei, hvor stærkt end Stormen det forfølger,
 Af Gud forladt.

5. O Jesu, du vort Lys i vor Glænde,
 Bliv ved, din Viisdoms Aand til os at sende,
 Bær med din Naade stedse hos os nær;
 At vi i Haabet her al see og kjende,
 Hvad du os skjenke vil, naar vi fuldende
 Bor Pilgrimsfærd!

Mel. Jesu, du min Glæde.

465. Hvor har Jordens Glæde
 Saa bestandigt Sæde,
 Saa befæstet Slot,
 At man kunde sige:
 Der er Glædens Rige,
 Der er Alling godt?
 Mon ei Sorg
 Til Kongeborg
 Fandt en Bei, sig ind at liste?
 Jo, den Beien vidste.

2. Hvad er Verdens Vre,
 Disse laante Fjere,
 Denne korte Glæds,
 Dette falske Høie,
 Som forblinder Die,
 Som bedaarer Sands?
 Høiest op
 Til Vrens Top
 Om jeg Beien havde fundet,
 D, hvor Lidt var vundet!

3. Hvad er Rigdoms Kilde?

Os kun aarle, silde,
 Til du bliver træt;
 Naar de Herligheder,
 Som du saa tilbeder,
 Er du nu da mæt?

Gjør dit Guld

Dig frydefuld?

Daare! o den gyldne Dynge
 Vil din Sjæl betynge.

4. Nei, de Herligheder,

Hvortil mig veileder

Herrens Mand og Ord,

Aldrig disse vindes

For det Guld, som findes

Paa den ganske Jord.

Sjæl, forglem

Du ikke dem,

Efter disse du kun tragte,

Berden ei du agte!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

466. Fra Berden har jeg vendt min Hu,
 Til dig min Længsel higer,
 O Herre Gud, bevar mig nu,
 At aldrig jeg dig sviger;
 Viis mig den vei, som jeg skal gaae,
 Lær mig i Sandhed fast at staae,
 Trods Fienden, som mig frister!

2. Bessjæmmet vorder ingen Mand,
 Som sig paa dig forlader,
 Din stærke Haand ham frelse kan
 Fra alt det, som ham skader;
 Til dig jeg ene slaaer min Lid,
 Du er min Tilflugt hver en Tid,
 Du vil mig ei undfalde!

3. Min Ungdoms Ufornuft og Brøst
 O Herre, du forgjette,
 Ryk op med Nød den onde Lyst,
 Du al min Synd udslette,
 Formedelst Jesu Christi Blod,

Som har paa Korsets Træ gjort Bod;
 O Herre, vær mig naadig!

4. Bevar min Sjæl og hjælp nu mig,
 At ikke jeg bestjæmmes
 Lær du mig selv, at elske dig,
 Din Villie hos mig fremmes;
 Udfri mig fra al Sorg og Bæe,
 Lad engang mig dit Ansigt see
 I Himmerig med Ære!

Mel. Hvo iltun lader Herren raade.

467. Bort Verden af mit Sind og Die!
 Din Lyst du selv beholde maa,
 Ei mere vil jeg dig ophøie,
 End Støvet, som jeg triner paa.
 Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
 Jeg kun min Jesum elske vil.

2. Naar Munden Smag og Mæle mister,
 Naar aaben staaer den mørke Grav,
 Naar Diet mat i Døden brister,
 Hvor bliver Verdens Lyst da af?
 Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
 Jeg kun min Jesum elske vil.

3. Hans Herlighed er uden Lige,
 Som Verden dog ei kjende vil,
 Hans Rigdom Ingen kan udsige,
 Og hvad han har, mig hører til.
 Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
 Jeg kun min Jesum elske vil.

4. Han hersker over alle Himle,
 Hans Throne i det Høie staaer,
 Saavidt som skabte Væsner vrimle
 Hans Herredom og Rige naaer.
 Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
 Jeg kun min Jesum elske vil.

5. Hans Slot kan ingen Magt bestride,
 Det staaer paa Evighedens Grund,
 Hans Fjende maa i Græsset bide,
 Naar han kun aander med sin Mund.

Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
Jeg kun min Jesum elske vil.

6. I Svaghed bliver han min Styrke,
Min Bitterhed gjør han mig sød,
Han er mit Lys i Dødens Mørke,
Han sviger ei i Liv og Død.
Hver elske, hvad hans Sind staaer til,
Jeg kun min Jesum elske vil.

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

468. Hvo vil med til Himmerige?
Kommer, Jesus raaber nu,
Kommer Fattige og Rige,
Bender Hjerte, Sind og Hu
Fra den falske Verden bort;
Tiden er saa saare kort,
Her er Andet at opstille,
End med Verdens Lyst at spille!

2. Har I drevet Eders Dage
Hen i syndig Sikkerhed,
Hvad vil det for Ende tage?
Mod en Afgrund gaaer det ned.
Bender om dog, søger Raad
I oprigtig Angers Graad,
Søger udi saadan Smerte
Jesum ret af ganske Hjerte!

3. Jesu Fodspor er alene
Bei til Himlens Herlighed,
Dg hvo dette ei vil mene,
Han af Guds frygt Intet veed;
Al hans Wiisdom, al hans Kunst,
Al hans Gjerning er omsonst;
Wil I Bei til Himlen vide,
Da maa Verden først til Side.

4. Op da, Christne, samler Kræfter,
Fatter mandigt Mod i Bryst!
Lad os følge Jesum efter,
Lad os følge ham med Lyst;
Ret til ham os holde nær,
Saae ham altid mere kjær,

Elste inderlig vor Næste,
Søge troe hverandres Bedste!

5. Snart vi skulle heden vandre,
Evigheden er os nær;
Lad os bede med hverandre,
Lad os stræbe hver især;
Kommer Store, kommer Smaa,
Tager Jesu Kors kun paa,
Følger Alle, Ingen svige,
Veien gaaer til Himmerige!

Egen Melodi.

469. Jesu Christ, du Seier vandt!
Dig ei mere Graven eier,
Dg vi Alle ved din Seier
Liv og evig Frelse fandt.

2. Du opstod! D, lad os ei
Hjertet fast til Verden binde,
Lad hos dig os Styrke finde,
Til at gaae vor Himmelvei!

3. Giv os Kraft, at følge dig,
Styrk vor Gud, naar den vil glide,
Staa os bi, naar vi skal stride,
Gjør vor Bortgang seierrig!

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

470. Hvor lifligt er det dog at gaae
Med Jesu Ord i Munde,
Hans Liv og Død at tænke paa
Dg alt hans Værk begrunde!

2. O Jesu, o du veed, jeg gaaer,
Din Pillegrim og Borger,
I disse korte Verdensaar,
Fuld af de tusind Sorger!

3. Dig vandrer jeg saa gjerne med,
Opstandne Jesu milde!
Til Himlen jeg i dine Fjed
Saa gjerne følges vilde.

4. D følg dog med, jeg slipper ei,
D drag mig, naar jeg ikke

Saa fryg er paa Himlens Bei,
Hvor Torne Foden stikke!

5. Maaskee min Aftenstund er nær
I Ungdom eller Alder;
D vær mig Lys med lifligt Skjær,
Naar Aftenduggen falder!

6. Saa skal jeg grandt, o Jesu kjær,
Dig og din Fader kjende;
D gid kun saa min Vandringssfærd
Bar kommen vel til Ende!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

471. Naar Tvivl og Angst omspænder
mig,

Naar Haabet vil forsage,
Jeg seer, min Frelser, hen til dig
I dine Smertens Dage!
Vel græder Diet Bemøds Graad,
Naar dem jeg overveier,
Men Frygten miste skal sin Braad,
Dg Modet vinde Seier.

2. Den jævne Sti kan blive steil,
Dg Modgangs Bjerg sig høine,
Men, trættes jeg og træder feil,
Jeg kan dog Hjælpen vine;
Lad Herren føre, som han vil,
Han rette Bei maa vide,
Jeg gaaer ad Oliebjerget til,
Med Christus ved min Side.

3. Dg bli'er mig Verden Stund for
Stund

Alt mere tom og øde,
En Urtegaard med Torne kun,
Hvor, saaret, jeg skal bløde;
De store Haabets Ord jeg veed,
Som gjør min Tanke rolig:
At Christus har beredt mig Sted
I Guds, min Faders, Bolig.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

472. I Korsfets Skole blev jeg sat,
 Fra først jeg Verden kjendte,
 Mit Liv det er som idel Nat,
 Der har ei Sol at vente;
 Vil end en Stjerne rinde op,
 Strax skjuler Skyens mørke Krop
 Det Haab, som Stjernen tændte.

2. Dog venter jeg din Salighed,
 Min Gud, til hvem jeg raaber,
 Om hele Verden var mig vred,
 Jeg paa din Frelse haaber;
 Igjennem Modgangs tykke Sky
 Skal Dagen engang for mig grye
 Med Naadeduggens Draaber.

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ.

473. Min Jesu, du min Sjaletroost,
 Mit Liv, min Sol og Glæde,
 Af, vil du i min Sorg og Brøst
 Bort fra mig Arme træde;
 Vil du mig ene lade gaae
 I Verdens Sorg og Nøie,
 At dit Die
 Jeg ikke skue maa
 Nedstraale fra det Heie?

2. Skal for min Modgangs Vintervei
 Maimaaned aldrig dages,
 Skal og ved Himlens Straaler ei
 Min Taaresky bortjages?
 O trost dig Sjæl i Sorgens Dal;
 Saa snart skal din Glænde
 Herlig ende
 Og skal i Himlens Sal
 Til evig Fryd sig vende.

3. Lad da kun Verden glæde sig
 Og sine Born opamme
 Til deres korte Himmerig,
 Og lad dem iffun bramme
 Af Høihed, Magt og hvad som meer

Dem Lykken her kan skjenke;
Jeg vil tænke:

Naar Jesus til mig seer,
Kan Resten mig ei frænke.

4. Kom Kors og Kummer, kom kun hvad
Den onde Verden giver!

Vi glædelig skal skilles ad;

Min Jesus han opliver

Min Sjæl med en saa kraftig Trost,

At medens Diet græder,

Hjertet kvæder:

Gud høre vil min Røst,

Det Haab mig evig glæder!

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

474. Som Bølgen harmfuld banker

I Storm mod Klippestrand,

Saa støie vore Tanker

Heelt tidt med Uforstand;

Paa Stormens Uveirsdag

De trodsigt ei vil tie,

Ei roligt oppebie

Guds Villies Behag.

2. Den faste Klippe flytter

Ei Bølgen med sin Graad,

Kun lidet det mig nytter,

At stampe haardt mod Braad;

Jeg saarer dybt min Hæl

Dg maa dog Smerten bære,

Men, Frelser, du skal være

En Styrke for min Sjæl!

3. Det fromme Sind du priser

Dg lærer mig din Bøn,

Dg Englen du mig viser,

Som styrked dig iløn;

Naar kun jeg beder ret,

Din Engel vil mig glæde;

Thi vil jeg trofast bede

Dg ikke blive træet.

4. Han ovenfra mig bringer

Taalmodighedens Fred
 Og slaaer med sine Binger
 Min Fjende, Frygten, ned;
 Jeg taaler Skjebnens Slag,
 Og Hjertestormen tier,
 Paa Gud jeg rolig bier
 Og faaer hans Velbehag.

Mel. Gaa nu hen og grav min Grav.
 Eller: Jesus han er Syndres Ben.

475. Sorger du endnu, min Sjæl?
 Af hvortil dog tjener Sorgen?
 Tro kun, Jesus vil dig vel,
 Skjendt hans Raad er dig forborgen:
 D hvor ofte har hans Magt
 Roser ud af Torne bragt!

2. Kast kun Anker, her er Grund!
 Det er godt paa Gud at bygge,
 Har du Nød en liden Stund,
 D, det er dog kun en Skygge;
 Korset er en Dvergang,
 Glæden bliver evig lang.

3. Christi Bei er altid god,
 Ret og rigtig nok befunden,
 Han, som har sig med sit Blod
 Til din Frelse høit forbunden;
 Vi og ti i Bøn og Tro,
 Det skal give Sjælen Ro!

4. Vel er Veien tung og trang
 Til at vandre for de Fromme,
 Skal vi blive frie engang,
 Gaae vi dog, den Bei at komme;
 Gjennem Drknen skal vi gaae,
 For til Kanaan at naae.

5. Did da op, mit bange Sind,
 Hvor man Seierskrandse binder,
 Til kun frisk i Kampen ind,
 Det har ingen Nød, jeg vinder;
 Thi jeg er jo, Jesu, din,
 Saa er du og Himlen min!

Mel. Lær mig, o Skov, at visne glad.
 Eller: Kommer til mig, sagde Guds Søn.

476. Jeg bie vil, hvordan det gaaer,
 Taalmodig, til Guds Time flaaer,
 Jeg faaer den nok at høre;
 Om Nødens Dag er end saa lang,
 Til Aftenhvile vist engang
 Det ringer for mit Dre.

2. Til Aftenro og Morgenfryd,
 Mens Englestaren flaaer til Lyd,
 De Himmelflokker ringe;
 Blev hvert et Verdens Haab Bedrag,
 En salig, evig Sabbathsdag
 Maa Gravens Nat mig bringe.

Mel. Søde Jesu, vi er her.

477. Lov og Tak og evig Priis
 Bære dig, vor Gud og Fader!
 Sjælens tabte Paradiis
 Atter saligt sig oplader;
 Flammesværdet er forsvundet,
 Livets grønne Træ gjenfundet.

2. Fred og Frihed ei forsvandt,
 Dmmyg Tro det har erfaret;
 Hvad ei Verdens Vise fandt,
 Aandens Børn blev aabenbaret;
 Under Naaget, som ei tynger,
 Sjælen frigjort, Gud lovsynger.

3. Let er Byrden, Gud mig gav,
 Jesu Krost min Sjæl husvaler,
 Underfuldt fra Kors og Grav
 Guds Genbaarne til mig taler;
 Korset blev min Himmelstige,
 Graven Borten til Guds Rige.

4. Lys nu Kors og straal nu Grav,
 Straal, i Herrens Lys forklaret!
 Han, som Døde Livet gav,
 Har dets Løndom aabenbaret;
 Herrens Beie skal de Vise
 Og Gensfoldige lovprise.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre,

478. Vor Trængsel gjør os trætte
 Af Verdens Slaveri,
 Men hjælper til at lette
 Vor Fod paa Himlens Sti;
 Ved Ildens Lue prøves
 Hiint Jordens gyldne Muld,
 Saa luttres og saa øves
 Ved Trængsel Troens Guld.

2. Vor Trængsel er det Mærke,
 Som Herren spørger om,
 Naar Guds Basun den stærke
 Os kalder for hans Dom;
 Da skal vor Trængsel give
 Sin fulde Glædes Frugt,
 Vor bitter Myrrha blive
 Den søde Livsens Lugt.

3. Hvo vil da ikke lide
 Dg gjerne takke til?
 Hver ile til at stride,
 Som ind i Himlen vil!
 Der skal I see og finde,
 Naar Kronen sættes paa,
 Hvad de for Ære vinde,
 Som her i Striden staae.

4. O Christi Kors, min Lykke
 Dg skønne Arvedeel,
 Guds Kirkes gyldne Smykke
 Dg deilige Juvel,
 Dig glad jeg her vil bære
 Til sidste Aandedrag,
 Du er min Fryd og Ære
 Paa Dommens store Dag!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

479. Gjennem Nat og Trængsel
 Gaaer Sjælens Balfartsgang,
 Med stille Haab og Længsel,
 Med dyb Forventnings Sang;
 Det gjennem Ratten luer,

Det lysner gjennem Sky,
Til Broder Broder skuer
Dg kjender ham paany.

2. Vor Nat det Lys oplive,
Som aldrig slukkes ud,
Get Sind os Alle give
I Trængsel Trøstens Gud;
Get Hjerter kjærlig lue
I hver Korsdragers Bryst,
Gen Gud, til hvem vi skue,
Gen Tro, eet Haab, een Trøst!

3. Gen Røst fra tusind Munde,
Gen Aand i Tusinds Røst,
Gen Fred, hvortil vi stunde,
Gen Frelsens, Naadens Røst;
Gen Sorg, eet Savn, een Længsel,
Gen Fader her og hist,
Gen Udgang af al Trængsel,
Get Liv i Jesu Christ!

4. Saa gaae vi med hverandre
Den store Pilgrimsgang,
Til Golgatha vi vandre
I Aand, med Bøn og Sang;
Fra Kors, fra Grav vi stige
Med salig Lov og Priis,
Til den Opstandnes Rige,
Til Frelsens Paradiis.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

480. Kom, lad os trøstigt vandre
Vor korte Balsfartsgang,
Dg styrke saa hverandre
Bed Haab og Bøn og Sang;
Som Børn vi være maae,
Paa Veien ikke stride,
Guds Engle ved vor Side
Som vore Brødre gaae!

2. Det skal ei længe vare,
Hold kun et Lidet ud,
Saa skal vi hjemad fare

Til Himlen, til vor Gud;
 O hvilken Salighed,
 Naar vi med alle Fromme
 Hjem til vor Fader komme,
 Og faae en evig Fred!

Mel. Gaa nu hen og grav min Grav.

481. Vandrer mellem Liv og Død
 I de dybe Skyggers Dale,
 Trykkes du af Sorg og Nød,
 Kan dig Intet her hufvate;
 Bær din Byrde dog og ti,
 Snart er al din Sorg forbi!

2. Grib i Tro din Frelser's Haand,
 Fra Gudsfaders eget Hjerte
 Bringer Kjærlighedens Aand
 Lindring til din stille Smerte,
 Aander til Guds Elskte ned
 Alle Himles dybe Fred.

3. Og alene gaaer du ei,
 Hører du de Toner klare?
 Hos dig paa den tranqe Bei
 Vandrer den forløste Skare,
 Fra de vilde Stormes Strand
 Mod Forjættelsernes Land.

4. Haand i Haand! med Pilgrimsfang
 Verdens Strid og Larm vi glemme;
 Endnu kun den korte Gang,
 Fjeldigt, snart er vi derhjemme,
 Hjemme ved vor Faders Gaard,
 Hvor os aldrig Sorgen naaer!

5. Hjemme, hvor hans Throne staaer,
 For hvis Straaler Sole blegne,
 Der, hvor Livsens Floder gaaer
 Gjennem Paradisets Egne,
 Der, hvor Alt er Liv og Lyst,
 Hjemme ved vor Frelser's Bryst!

6. Haabet stiger; saligt, sødt
 Gjennem Skyggers Dal det klinger,
 Hjertet har sin Længsel mødt,

Svævende paa Troens Binger,
 Hviler ved sin Frelfers Bryst
 Paa de Saliggjortes Kyst.

Mel. See, hvor nu Jesus træder.

482. Sorg ei, om end du tynges
 Af Kors og Kummer ned!
 Guds klare Dag fornyges,
 Og sødt i den hans Fred.

2. Huff, gennem Kval og Trængsel
 Gaaer du i Jesu Navn,
 Mod Hvile for al Længsel,
 Mod Trøst for alle Savn!

3. Og over dig hans Raade
 Hver Morgen bliver ny:
 Thi lad Gud Herren raade,
 Og dine Sorger flye!

4. De Stjerner, som forsvunde,
 Det Haab, som slumred hen,
 De Glæder, som udrunde,
 Alt finder du igjen.

Mel. Min Sjæl nu lover Herren.

483. Den Glæde, Verden giver,
 Den varer kun en stakket Stund,
 Som Skyglands den bortdriver,
 Den flyer som Drom i Morgenblund.
 Af evigt Bæld udrinder
 Den Fryd, der kom fra Gud,
 Den Glæde ei forsvinder,
 Naar Verdens Lys gaaer ud;
 Naar Evigheden stiger
 Af Timeligheds Grav,
 Med Verden ei bortviger
 Den Glæde, Herren gav.

2. Den Sorg, Guds Tjener lider,
 Den varer kun en liden Stund,
 Naar Herrens Dag fremstrider,
 Er Verdens længste Nat et Blund.
 Hift tusind Aar faae Ende

Som Dag og Time her,
 Bor Sorg vil Gud omvende
 Til evig Glæde der;
 Did Jesus Christ hendrager,
 Der er ei Kors, ei Grav,
 Der Ingen os fratager
 Den Glæde, Herren gav.

3. O Haab, som aldrig sviger,
 O Trøstens Ord, som evigt staaer!
 Fra Længslers Land jeg stiger
 Til Salighed, som ei forgaaer.
 En liden Stund jeg bygger
 Hvor Sorgepilen groer,
 I Savnets dunkle Skygger
 En liden Stund jeg boer;
 Min Frelser forud drager,
 Han til sin Fader gaaer,
 O, der han mig modtager
 Naar Naadens Time flaaer.

Mel. Jesu, du min Glæde.

484. Han skal Kronen bære,
 Som vil, Gud til Vre,
 Tage Korset her,
 Som la'er Herren raade
 Og hans Fadernaade
 Selv i Korset seer.
 Derfor fro,
 Med Haab og Tro,
 Smil, min Sjæl, til din Glæde.
 Gud vil godt det ende!

2. Efter Uveirsskyen
 Smiler over Byen
 Solen dobbelt klar;
 Efter Sorg og Smerte,
 Glæden i mit Hjerte
 Dobbelt Fylde har.
 Lad da kun
 En soie Stund

Angst og Kummer mig omspænde :
Gud vil godt det ende!

3. Derved skal det blive,
Jeg vil mig hengive,
Gud, at være din;
Som i Liv, i Døden
Er jeg ufortrøden
Din, som du er min!
Som du vil,
Med Graad og Smil,
Skal jeg vidne og bekjende:
Gud vil godt det ende!

Egen Melodi.

485. **S** Glands for Herrens Throne
staaer

Guds store Vidners Skare,
Hvo for sin Gud i Døden gaaer
Skal herliggjort henfare;
Til Martyrkronens Straaler ei
Jeg løfte tør mit Die,
Mit skjulte Kors paa stille Bei
Seer Gud dog i det Hvie.

2. O Herre, om i Liv og Død
Jeg vidner om dit Rige,
Det skal min Tro i Sorg og Nød,
Min Kjærlighed dig sige;
Du veier mine Sorger smaa,
Du seer, om fromt jeg lider,
Du seer den Kamp, som Ingen saae,
Og om jeg ærlig strider!

3. O Herre, blev mig Kampen svar
Og er min Sorg ei liden,
Din her slet ingen Ben jeg har,
Bær du mig nær i Striden;
Seer ingen Sjæl min bitre Bee,
Men brænder Hadets Lue,
Din Himmel lad mig aaben see,
Din Herlighed jeg stue!

Mel. See, hvor nu Jesus træder.

486. Snart Livet gaaer til Ende,
Snart Glasset lober af,
Snart svinder min Glende,
Snart aabner sig min Grav!

2. En Haandsfuld Muld skal lukke
Min Taarefilde til,
Naar Herren mine Sukke
Af Raade høre vil.

3. Dg da er Sorgen svunden,
Bortsmeltet er min Nød.
For Korset Kronen funden,
Jeg vandt ved Jesu Død.

4. D styrk mig, Frelser kjære,
Lær mig at stride saa,
At hist i evig Ære
Hos dig jeg være maa!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

487. Af Trængsels Torne bryde
De skjonne Roser ud,
Som skal i Himlen pryde
Dg krone Herrens Brud;
Bor Frelser's Kors fortjente
Os denne Krands at faae,
Men vil vi den forvente,
Da skal vi med ham gaae.

2. Jo mere vi maa stride,
For ham at være nær,
Jo mere vi maa lide,
Fordi vi har ham kjær,
Jo større Kors vi taale,
Des større Demantglans
Skal hisset evig straale
Fra Sjælens Seierskrands.

Mel. Hvo itkun lader Herren raade.

488. Jo større Kors, des bedre Bønner;
De stige fra den bange Aand,

Dg Herrens rige Naade lønner
 Enhver, der gav sig i hans Haand;
 I Noden Davids Harpeklang,
 Dg lifligst toned da hans Sang.

2. Jo større Kors, des mere Længsel;
 Paa vilden Sø vi see mod Land,
 I Drknens Gensomhed og Trængsel
 Vi længes efter Kanaan;
 Naar Duen her ei finder Ly,
 Da maa den hjem til Arken tye.

3. Jo større Kors, des mere blinker
 Den Krone, som os smykke skal,
 Naar Herren fra sin Throne vinker
 Os hen blandt de Udvalgtes Tal;
 Klenodiet, som der vi faae,
 Gjør alle Verdens Trængsler smaa.

4. Korsfæstede, lad Korset blive
 Alt meer og mere kjær for mig;
 Din gode Aand mit Hjerte give
 Den Tro, som hviler sig i dig,
 Indtil Forløsningstimen flaaer,
 Dg Kronen over Korset staaer!

Mel. Om Himmeriges Rige saa ville vi tale.

489. O kjære Sjæl, frygt aldrig meer,
 Om Alting mørkt i Verden seer,
 Dg Herrens store Domme
 For Syndens Skyld vil falde ind,
 Bær dog frimodig udi Sind;
 Lad hvad der vil kun komme,
 Gud kjender dog de Fromme!

2. Jeg gruer ei, om end jeg saae
 Alverden vilde undergaae,
 Dg ei om Himlens Brede
 I Lust og Hav og Jord udgjød
 Fordærvelser og giftig Død;
 Min Jesus skal dog lede
 Mig ud og for mig bede.

3. Thi jeg ved Herrens gode Aand
 Befeglet er, og i Guds Haand

Indtegnet af hans Naade;
 Han aldrig mig forglemme kan,
 Det troer jeg vist og beder, han
 Vil ene for mig raade
 I Velstand og i Vaade.

4. Og mens jeg er en Vandringsmand
 Paa Jorden, og til Himlens Land
 Med Hu og Hjerter stunder,
 Jeg en af Herrens Helgen er,
 Som udi Stridekirken her
 Paa Jesu dybe Bunder
 Min Tro og Frelse grunder.

5. Hvad Nøie, Trængsel, mig har mødt
 Fra første Dag, at jeg blev født,
 Den skal jeg vel forglemme,
 Naar jeg i Seierskirken skal
 Blandt Englenes og Helgens Tal
 Guds Ære evig fremme
 Med Engle-Maal og Stemme.

6. Min Sjæl al fuld af Længsel er
 Og længes, mens jeg bliver her,
 O Jesu, til den Glæde,
 Hvor alle Helgen tjene dig
 Udi dit søde Himmerig;
 O naar vil du tilstede
 Mig didhen op at træde?

7. Der Modgang, Sygdom, Sorrigs Kval
 Til Glæde sig forandre skal
 Og mig ei meer omspænde,
 Der al min Graad skal tørres af;
 Saa gaaer jeg trostlig til min Grav
 Fra denne Tids Glende,
 Og faaer en salig Ende.

Mel. Gud, du skabte Jordens Kreds.

490. Hil dig, Barn i Krybben lagt,
 Julens Fyrste, vor Forsoner,
 Dig tilhører Priis og Magt,
 Himmerig og Livets Kroner!

Straaler ei i Dag med Glands
 Over Krybben alt den Krands,
 Hvormed du din Martyr smykked,
 Da du bort herfra ham rykked!

2. Julens Englefred steg ned,
 Stephans Die den forklared,
 Julens Kraft og Herlighed
 I hans Død sig aabenbared;
 Derfor han saa sødelig
 Slumred ind til Himmerig
 Baa sin Steenseng, uden Harmen,
 Som et Barn i Moders Arme.

3. Hil dig, Barn i Krybben lagt,
 Alt i Svøbet Seiervinder!
 Herre, viis i os din Magt,
 Strid i os mod dine Fjender;
 Lær os, under Haan og Had,
 Bønnen, som din Stridsmand bad,
 Dg naar her vor Strid sig ender,
 Tag vor Aand i dine Hænder!

4. Kjærlighed til Gud og Næsten.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

491. At Gud, du kjære Fader min,
 Hvem jeg skal billig ære,
 Lad mig nu stedse være din,
 Dg lad mig altid lære,
 At kjende dig udi dit Ord
 Dg Ingen dig foruden;
 At, naar jeg vandrer bort fra Jord,
 Jeg bliver ei forskuden.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

492. Vor Gud er idel Kjærlighed,
 I ham jeg fast vil blive,
 Da veed jeg, at hans Misfandhed
 Mig ogsaa vist vil give
 Fuld Tro og Trost;
 Basunens Røst

Den gjør mig ei forstræffet
 Paa Dommehag,
 Fordi min Sag
 Er med Guds Naade dæffet.

2. Jeg Gud vil elske inderlig
 Og vil for Intet frygte,
 Og ei med Sorrig pine mig,
 Om mig al Verden trykte.
 Op, Sjæl, og bed,
 At Kjærlighed
 Til Gud i dig kan brænde,
 Og at du saa
 Din Næste maa
 Al Gunst og Godt tilvende!

3. Thi hvo som siger, at han ret
 Kan elske Gud af Hjerte,
 Og har sin Broder dog forgiet
 I Armod, Nød og Smerte,
 Han lyver slemt
 Og har forglemmt,
 At Gud han elstes ikke,
 Hvor Arme maae
 Utrosted gaae
 Og salte Taarer driffe.

4. O Gud, din Kjærlighed optænd,
 O lad din Aand det gjøre!
 Og kraftig Naade til mig send,
 Jeg saa mit Liv kan føre,
 At naar jeg maa
 Til Graven gaae
 Jeg døer da, mig til Bedste,
 I Hjertens Fred
 Og Kjærlighed
 Til dig og til min Næste!

Egen Melodi.

493. Forleen mig Kraft at elske dig,
 O du, som forst har elstet mig,
 Mit Livs og Væsens Herre;
 Giv Lydighed mod dine Bud,

Dg lad min Tro, o store Gud,
 De rette Frugter bære;
 Tænd hellig Barme i mit Bryst,
 At jeg med virksomt Mod og Lyst
 Udbrede maa din G're!

2. Mit Borgerskab i Himlen er,
 Maaskee det Dieblik er nær,
 Som mig derhen skal føre;
 Da skal min Sjæl opsvinge sig
 Fra Støv og vorde Engle lig
 Dg Engles Gjerning gjøre:
 Hjælp, at jeg være maa bered,
 Ved Guds frygt og ved Hellighed,
 Dit Kald med Fryd at høre!

Mel. Ei Livets Kummer, Jordens Nøie.

494. Den Sjæl, som Gud i Sandhed
 fjender

Dg fandt sin Fred i Livsens Ord,
 Som ganske sig fra Verden vender
 Dg med sit Sind i Himlen boer,
 Guds Væsen den med Lyst betragter,
 I alt det Skabte Gud den seer,
 Ham for sit Gnefte den agter,
 Den kan og vil ei have meer.

2. Thi hvad for Kjød det herlig skinner,
 Som Blus og Røg det snart forgaaer,
 Det er en Lyst, som hastig svinder,
 En Skat, som Ingen med sig faaer,
 En Trost, som dog er faldt i Grunden,
 En Snare for vor Sjælefred;
 Men den, som er med Gud forbunden,
 Har nok for Tid og Eviighed.

3. Thi han, som Sjælens Skat vil være,
 Han selv er idel Kjærlighed,
 Det kan Allskabningen os lære,
 Det er dens store Diemed;
 Han af sin Kjærlighed os skabte,
 Hans Kjærlighed et Middel fandt,

At bringe os, der var fortabte,
Tilbage til den Fred, som svandt.

4. Det er det Dybe og det Høie
Af Kjærlighed, at Gud har vendt
Til dem saa naadesfuldt et Die,
Som kun hans Brede har forsjent:
Saa søger han og nu at drage
Dig, Hjerter, til sig ind saa nær,
At du i Troens Kraft kan smage,
Hvor inderlig han har dig kjær!

5. Han overøser dig med Naade,
Bespiser dig med Himmelbrød,
Hans Die vil din Vandring raade,
Han redder dig fra Synd og Død;
Mod alle dem, der vil dig ilde,
Hans Kjærlighed dig skjenker Ly,
Han lædsker dig af Livsens Kilde,
Hver Morgen er hans Naade ny.

6. Jo meer af denne Aandens Gave
En naadehungrig Sjæl har smagt,
Des mere ønsker den at have
Dg trættes ei paa Bonnens Bagt;
Den kjender Verdens Lysters Jammer,
Hvis Ende hedder evig Bee,
Den glædes til sit Sovestammer,
Dg ønsker kun, sin Gud at see.

Mel. Jesu søde Ihuskommelse.

495. Mit Die seer, o Gud, til dig,
Jeg troer og haaber kun paa dig;
I al min Sorg, i al min Nød
Til dig jeg raaber, som du bød!

2. Min Sjæletary, o glem den ei,
Men før mig paa den rette Bei;
Din Sandhed løse vel for mig,
Da kan jeg vandre tryggelig!

3. I Haab og Tro lad mig bestaae,
I Kjærlighed lad mig fremgaae,
I Hjertet giv Oprigtighed,
Giv under Korsset Taalighed!

4. Betsign Enhver, som ærlig troer
 Og villig lyder Sandheds Ord;
 Lad mig med dem eendrægtelig
 Fremstunde til dit Himmerig!

Mel. Saa er vor Høst til Ende.

496. I Gud jeg vil mig glæde,
 Med ham hver Dag er Fest,
 Blandt Glade tog han Sæde,
 Den himmelsendte Gjæst;
 Hvor Jesus Christus træder
 I Høitidsalen ind,
 Der intet Die græder,
 Der blegner ingen Kind.

2. Hvor fromme Hjerter glædes,
 Gaaer Himmelgjæsten ind,
 Ei blot hvor Psalmer kvædes
 Med fromt opløftet Sind;
 Selv Jordelivets Toner
 Guds Engle glæde kan,
 Den himmelske Forsoner
 Bar Fryd til Sorgens Land.

3. Han, som forædled Bandet
 Til Viin med hellig Haand,
 Bort Glædesvæld har blandet
 Med Himmellivets Aand;
 Forflaret har han Livet,
 Dets Sorger og dets Lyst,
 Han har os Glæden givet,
 Som boer i Englebryst.

4. O Jesu, lad vor Glæde
 Indvies dig til Fest,
 Usynlig vær tilstede,
 Du himmelsendte Gjæst;
 Saa skal vor Glæde være,
 O Herre, dig til Priis
 Til dine Engle bære
 Os til dit Paradiis!

Mel. O Gud, du fromme Gud.

497. Min Gud, mit Gæt og Alt, lad
Gæt med dig mig blive!
Saa har jeg nok, saa skal mig Intet fra
dig rive;
Alt Andet Intet er, naar du mig Alting est,
Med dig mit Jordeliv er mig en Hvitidsfest.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

498. Om Lykken var mig end saa huld,
Om den mig gav al Jordens Guld,
Om jeg var meer end Andre viis,
Dg hver forkyndte høit min Priis,
Om jeg end blev en Helgen kaldt;
Hvad var det dog, hvad er det Alt?

2. Lær mig, o Gud, med Ydmyghed
At følge min Forløfers Fjed,
At aldrig af mit Sind det gaaer,
Fra hvem jeg alle Ting dog faaer;
At, af mig selv jeg Intet er:
O Gud, mig Synder naadig vær!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

499. Den Naade, Gud os har beteet
Af faderlig Barmhertighed,
At kalde os til Himmerig
Dg evig Liv og Lyst hos sig,
Den bør vi høit at skjonne paa
Dg ei paa Ondskabs Veie gaae.

2. Men, som det Christne somme kan,
Der er i de Gjenfødtes Stand,
Bør vi betænke ret vort Fald
Dg agte Herrens Naadefald;
Ja, vandre for hans Ansigt saa,
At Himlens Fred vi nyde maae.

3. Af Hjerte, Sjæl og ganske Sind
Vi først og sidst bør lægge Bind
Paa Ydmyghed og trykke ned
Den Mørkets Aand, Horomodighed,

Som i Guds Dine hadet er
Dg evig Skjændsel til os bær.

4. Vor Næste bør vi ei forsmaa
Dg heller ei fortryde paa,
Fordi hans Lykke og hans Stand
Bør egen overstige kan;
Sagtmodighed og Hjertetaal
Bør være alt vort Niemaal.

5. Af Kjærlighedens rene Bæld
Dyrinder alle Dnders Held;
Thi Kjærligheden ydmng er,
Sagtmodig, taalig mod Enhver,
Dg elsker altid Enighed
Paa Troens Grund, i Aandens Fred.

6. Dg vi, som Navn af Christo bær,
Eet Legeme med ham vi er,
Vi Alle ved Guds gode Aand
Bør holde fast ved Fredens Baand,
Vi Alle har eet Livsens Haab,
Een Herre og een Tro, een Daab.

7. Saa bør da derfor Kjærlighed
I vore Hjerter blive ved,
Fordi vi Alle Brødre er;
D, gid vi sammenknytted her,
Saa vi kan Grens Krone faae,
Naar Dommens Time den skal flaae!

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

500. O Jesu, du al Naadens Bæld
Dg Kjærlighedens Kilde,
Som døde for min Syndegjæld
Dg dig ei skaane vilde;
Giv, jeg min Broder elsker saa,
At klarligen det kjendes maa,
Jeg aldrig vil ham ilde!

2. Lad aldrig Falskheds Sødme sig
Paa mine Læber gyde,
Lad fagre Ord ei skuffelig
En giftig Mening pryde;
Men giv, at jeg i Sandhed kan

Ret elste baade Gud og Mand
 Og evig Glæde nyde!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

501. Hvor deilig skal Guds Kirke staae
 Og for hans Naahyn Unde faae,
 Naar alle Hjerter knyttet er
 Udi eet Sind og een Begjer,
 At elste ham og blive ved
 At vandre frem i Kjærlighed!

2. Hvad er vort Bæsen, om vi ei
 Gaae Kjærligheds den rene Bei,
 Og broderlig hinanden vil
 Al ærlig Trostaa byde til
 Med slikt et Hjerte og Attraa,
 Som Gud stod hos og faae derpaa!

3. Bort Brede, Skjends-Ord, daarlig
 Harm,

J bør ei huses i den Barm,
 Hvor Gud til Fred og salig Ro
 Vil hans Betsignelse skal boe;
 Bort derfor Alt, hvad skade kan
 Og hindre Enigheds Forstand!

4. Gid Tunge, Læber, Sind og Mund
 De kunde ret af Hjertens Grund
 Forsage Træstthed, List og Svig,
 Og gjøre sig et Himmerig
 I Mandens Enighed og Fred
 Med Hvermand i Guds Kjærlighed!

5. Guds Die seer dog al vor Daad,
 Bor Tanke, Paafund, Hjertets Raad;
 De Unde gaae ham ei forbi
 Baa deres Ondskabs skjulte Sti,
 Han til de Frommes Beie seer
 Og Hjælp og Raade dem beteer

6. O milde Gud, o gid jeg maa
 Mit Hjerte ved dig dannet faae,
 At du kan helliges i mig,
 Til jeg dig seer i Himmerig,

Hvor: Hellig, Hellig, Hellig da
 Jeg sjunger med Halleluja!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

502. Hvor seer det ud i Verdens Drk,
 Hvor er den fuul og kold og mørk!
 Had, Brede og Misundelse
 Har dækket Verden tæt som Sne; ;
 Man næppe meer at nævne veed
 Den broderlige Kjærlighed.

2. Dog er det ret et Teg, hvorpaa
 De sande Christne kjendes maae,
 At de med Brodersind især
 Hverandre have hjertekjær;
 De Stærke med de Svage gaae,
 De Høie med de Ringe staae.

3. Enhver af Jesu faaer sin Kraft,
 Som Grenen af sit Biintræ Saft;
 Vel Forskjel er paa Sted og Tid,
 Paa hvers Erfarenhed og Flid,
 Dog ere Alle Gæt i Gud
 Dg følge Kjærlighedens Bud.

4. I Bygning sættes Steen ved Steen,
 De blive alle som til een,
 De store jævnes med de smaa,
 At de mod Ild og Vand kan staae;
 Saa samles alle Frommes Sind
 Dg vies til Guds Tempel ind.

5. I da, som have Herren kjær,
 Staaer sammen, af staaer sammen nær,
 Forbindes ret i Kjærlighed
 Dg tænker paa vor Daabes Gd,
 Dg paa hvad Jesus har os sagt
 Dg hver især paa Hjerte lagt!

6. O Jesu, du, som kom herved,
 At stifte Fred og Kjærlighed,
 Udbred dit Rige vidt og bredt,
 Forbind os Alle ret til Gæt,
 At vi med dig og Dine maae
 Til evig Tid i Samfund staae!

Mel. Af dybeste Rød raaber jeg til dig.

503. Giv Herre, at paa Livets Bei
 Mig Ordets Lys ledsager,
 Saa jeg min Broders Hjerte ei
 Med Haan og Uret plager;
 Ei skulle da hans Sukke mig
 Med Kette flage an hos dig,
 Vor fælles Gud og Fader!

2. Fri mig fra daarligt Selvbehag,
 Fra Hovmod's lede Dromme,
 At ei min Broders Sindelag
 Jeg strengelig skal domme;
 Lad altid rinde mig ihu,
 Hvad i mit eget Hjerte du
 Har seet, du Hjertets Dommer!

3. Og om jeg saae min Broder gled,
 O giv, jeg da ei synder,
 Ei trykker ham end mere ned,
 Og ei hans Skam forkynder;
 Lad mig betænke, milde Gud,
 Hvor tidt jeg handled mod dit Bud,
 Og dog du vil mig skaane!

4. Ja, vend mit Hjerte selv til den,
 Hvis Fjendskab mig bedrover,
 At jeg kan være ham en Ven,
 Naar han min Hjælp behøver;
 Og om jeg seer ham stædt i Rød,
 I Trang for Huusly, Klæder, Brød,
 At jeg ham Haanden rækker!

5. Af til det Gode, som jeg vil,
 Min egen Kraft er ringe,
 Gud, du mig give Styrke til
 At ville og fuldbringe;
 Bessæl med Kjærlighed mit Bryst,
 At jeg adlyder dig med Lyst
 Og elsker mine Brødre!

Mel. Jesu søde Ihuskommelse.

504. Skal Kjærlighed sin Prove staae,
 Da maa den til din Fjende naae;

At du er mild, naar han er vred,
See, det er christen Kjærlighed!

2. Vil han dig gjøre Bæe og Spot,
Du skal betale ham med Godt,
Som Jesus, der for Fjender bad,
Da de kun stod og lo derad.

3. Der gjælder her slet intet Nei,
Saa sandt du vil den rette Bei;
At elske dem, der elske dig,
Det kan en Hedning lettelig.

4. Og vil du sige da: jeg kan
Ei elske ret min Avindsmand;
Du viser, at du ei forstaaer,
Hvad Jesu Kjærlighed formaaer.

5. Men siger du: jeg gjerne vil,
Jeg finder blot ei Kraft dertil;
Saa bed og see til Jesum hen,
Da tændes Kjærlighed igjen!

6. Da bliver Jesu milde Sind,
I Hjertet deilig præntet ind,
Og aldrig kan den bittre Aand
Saa mægtig tage Overhaand.

7. Ja, naar Guds dybe Kjærlighed
Slaaer alle Verdens Lyster ned
Og drager Sjælen ind til Gud,
Da lære vi det femte Bud!

8. O lad mig hjertensinderlig,
Min fromme Jesu, elske dig
Og træde i dit Fodspor her,
Saa faaer jeg nok min Fjende kjær!

Met. Guds Godhed ville vi prise.

505. Dig, Gud, at kalde Fader,
Er sødt for Menneket,
Men hvo sin Broder hader
Har ingen Børneret;
Giv, at i Jesu Fjed
Vi broderlig maae vandre
Og vise mod hverandre
Ustrømtet Kjærlighed!

2. Du selv os sammenbinder
 Til Get paa denne Jord,
 Get Blod i Alle rinder,
 Gen Aand i Alle boer;
 Du hører Alles Raab
 Som Alles milde Herre,
 Vi Alle kaldte ere
 Til samme Tro og Haab.

3. O, skulde jeg da glemme
 Mit Christensamfunds Baand,
 Og døve Herrens Stemme
 Og lyde Tvedragts Aand?
 Nei, om end Bold og Svig
 Til bittere Suf mig driver,
 Jeg ved din Hjælp tilgiver,
 Som du tilgiver mig.

Rel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

506. Hvor blev Guds Jord et deiligt Sted,
 At bygge paa, naar Brodersfred
 Bar overalt at finde;
 Naar Tvedragt maatte modig gaae
 Fra Huus til Huus, og banke paa
 Og fik ei Ly derinde!

2. Der klages vel med Suf og Sorg,
 At Lykken ei sin gyldne Borg
 Paa Jorden ret vil bygge;
 Men boer der Fred i Hyttens Braa,
 Da slumrer Armod sødt paa Straa,
 Guds Engle den betrygge.

3. See, alle Nattens Stjerner smaa
 Samdrægtelig paa Himlen staae
 Og til hverandre smile;
 O, vandred Alle saa i Fred,
 Naar Sorgens Skygger falde ned,
 Da sandt vel Hjertet Hvile!

4. Vei selv mit Hjerte, du min Gud,
 At Fristeren jeg viser ud
 Naar Bredens Tanker stige;
 Naamind mig om din Kjærlighed,

Baamind mig, Jesu, om din Fred,
At jeg maa see Guds Rige!

Mel. Bor Gud, han er saa fast en Borg.

507. Vi bede, hjælp os, Jesu Christ,
Du vil os jo bønhøre,
Lad Verden ei ved Magt og List
Til Tvedragt os forføre;
Lad os med villig Aand
Hverandre række Haand,
Dg glæde os ved Fred,
Lad Broderenighed
Bort Samfund overskygge!

2. Vi engang hisfet samles skal
Dg Fredens Glæde smage,
Hvor Salige i Tusindtal
Vil os blandt sig optage;
Vi ogsaa samles der
Med dine Engles Hær;
O Fryd evindelig,
Vi samles skal med dig,
Med dig, du Fredens Fyrste!

Mel. Far Verden farvel.

508. Guds Villie jeg veed,
Ei over min Brede maa Solen gaae ned;
Jeg vil i hans Ord som et skinnende Speil
Med Ndm. heds Dje bese mine Feil,
Saa lukker vel gjerne det hastige Sind
Forsonlighed ind.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

509 Med Synd det kom, med Sorg
det gaaer,

Som Avner det adspredes,
Bedrageren ei længe staaer,
Hans Fald ham snart beredes;
Dg falder han fra Velstand ned
I Kummer og i Udselthed,
Hvad er ham da tilbage?

2. Du, Herre, hver en Tanke seer,

Som Næstens Ret fornærmer,
 Retfærdige, du aldrig er
 De onde Raads Bestjermer!
 O, skjælve vil jeg for din Dom;
 Om Gods til mig med Uret kom,
 Det skal hos mig ei blive.

3. Vel mig, o Gud, naar mig din Frygt
 Paa rette Veie leder,
 Da skal mit Huus ei vorde bygt
 Paa Uretfærdigheder;
 Da gjør jeg Alle Ret og Skjel
 Dg har i Røisomhed mit Held,
 Dg haaber paa din Naade.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

510. De Rige byd, at de sig ei
 Af Guld og Sølv hovmode,
 Men paa Barmhjertighedens Bei
 Sig samle varigt Gode;
 Bed Dødens Krav
 De sættes af
 Fra al Huusholdnings Bælde;
 De gaae derned,
 Hvor Usselhed
 Dg Rigdom lige gjælde.

2. Tænk, Gud dig gav de mange Bund
 Til Laans og ei til Cie;
 Byg eget Huus paa arvet Grund,
 Saa boer du dog til Leie!
 Om du var fød
 I Rigdoms Skjød,
 Bed Lyffens Barm opammet,
 Gud fordrer Sit;
 Hvad er da Dit,
 Hvad har du ei annammet?

3. Saa brug da Verden som et Laan
 Til Andres Kaar at lette,
 En skyldig Broder her forsskaan,
 Gaa ei for strengt i Rette!
 Naar Herregunst

Forsvandt som Dunst,
 Og Guld kan Intet nytte,
 Det bedre var,
 Ifald du har
 En Ben i Armod's Hytte.

4. Døden, Opstandelsen og det evige Liv.

Mel. See Solens skønne Lys og Pragt.

511. Jeg er, o Gud, din Vandringssmand,

Hvad bedre kan jeg sige?
 Er Verden mig et fremmed Land,
 Mit Hjem er Engles Rige;
 Er Graven trang og fort,
 Den er dog Himlens Port:
 I Reisedragt, med Vandrestav
 Jeg ganger trøstlig til min Grav.

2. Der finder jeg mit Hvilested,
 Der har min Vandring Ende,
 Min Reifestav jeg lægger ned,
 Faaer Palmegreen ihænde;
 For Jordens Sorg og Savn
 Har Himlen intet Ravn;
 Var Stien tung og Beien trang,
 Der takker jeg med Frydesang.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

512. Som Morgendug mit Liv hensesvinder,

Som Strømmen skynder Tiden sig,
 Maaskee naar næste Dag oprinder,
 Den rinder ikke op for mig;
 O hjælp mig, Gud, at hver min Dag
 Maa bruges dig til Velbehag!

2. Hvor flygtigt er alt jordist Gode,
 Selv Ungdom, Styrke, Munterhed!
 Naar vi det allermindst formode,
 Til Død og Grav vi segne ned;

D lær mig Alt at bruge saa,
Som det, der snart skal Ende faae!

3. Eet er fornødent, dertil ene
Du satte os paa Jorden her:
I Tro og Sandhed dig at tjene
Dg vorde fromme Menneſker;
D, lad hver Dag, som svinder hen,
Beredede mig til Himmelen!

4. Vær hos mig, Fader, Herre, Dommer,
Du kjender mine Dages Tal,
At Livets Aften, naar den kommer,
Mig uberedt ei finde skal;
Dg naar du kalder mig herfra,
Forbarm dig, o forbarm dig da!

Met. Nu hviler Mark og Enge.

513. Jeg er en fattig Fange,
Dg mine Grændſer trange
Som Strandingsmand paa D;
Jeg kan ei Frihed finde,
Før Tiden vil udrinde,
Før Gud mig engang lader døe.

2. O Jesu Christ, du kjære,
Hvad end jeg her skal bære,
Tænk du paa mig tilſidſt;
Hvad end jeg her skal friste,
Lad mig dog aldrig miſte
Din gyldne Kreskrone hiſt!

Met. See Solens ſjonne Lys og Prag.

514. Jeg gaaer til Graven, hvor jeg
gaaer,

Dg veed mig aldrig ſikker,
Jeg veed ei Dag og Time, naar
Min Gud herfra mig ſkikker;
Et lidet Mandefang

Kan ende Støvets Gang;
Den mørke Nat mig foreſtaaer,
Jeg gaaer til Graven, hvor jeg gaaer.

2. Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer,

Frimodigt da mit Hjerte,
 Kun did, hvor du en Ende faaer
 Paa Synd og Sorg og Smerte!
 Bort Verdens Lyst og Pragt!
 Til Himlen staaer min Agt;
 Al Verdens Bæsen jeg forsmaaer,
 Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer!

Ref. Herre, jeg har handlet ilde.

515. Savn og Møie
 Maae vi døie,
 Medens vi paa Jorden boe;
 Mens vi lide,
 Mens vi stride,
 Maae vi ei den sande Ro:
 Hvor er Freden da hernelø:
 Jesu, kun hos dig er Freden!

2. Synder smerte

Tidt vort Hjerte,
 I vort Kjød er ingen Fred;
 Og vi bløde
 Os tildøde,
 Er ei du til Hjælp bered:
 Freden daler kun, Forsoner,
 Der, hvor du i Hjertet throner!

3. Bittre Bile

Uden Hvile
 Sig indtrænge i vor Sjæl;
 Du dog skjermes
 Hver, som nærmer
 Sig med Tro til Naadens Bæld:
 Fredens Fylde du har fundet
 Og til os for evig vundet!

4. Ja, os hisset

Er forvisset
 Ewig Fred i Himlens By;
 Der er Psalmer,
 Der er Palmer,
 Lov og Priis høit over Sky:

Dybt til dig, vor Gud, vi sukke,
Fredens Ly du snart oplukke!

Mel.

516. Allevegne, hvor jeg vanfer,
Jeg min Jesum har i Tanfer,
Hvor jeg sidder, hvor jeg gaaer,
Efter ham min Længsel staaer.

2. Bort fra Verdens Land at ile,
Mæt af Møie, hjem til Hvile,
Er jeg reiseferdig til,
Naar min Herre Jesus vil.

3. Da skal Mund og Hjerte klinge
Og min Frelser Lovsang bringe;
O, hvor jeg vil være glad
I den gyldne Englestad!

Mel.

517. Seer jeg Naadens Frelsermand,
Kan jeg ham, min Frelser, kjende,
Da jeg seer i Livets Land
Troens store Maal og Ende,

2. O, hvad seer jeg efter meer,
Hvad er her at vente efter;
Ak, hvi løses ei mit Leer,
Som ved Sjælens Binger hester?

3. Livets Herre, løs min Aand,
Riv den ud af Dødens Snare;
See, der er den i din Haand,
Bedre kan den aldrig fare!

Egen Melodi.

518. O Herre Jesu, mit Levnets Lys,
Min eneste Trost i Nattens Gys,
I Verden er jeg en fremmed Gæst,
Det evige Hjem mig tjener bedst!

2. Som Bægteren længes i Natten her
Mod Himlens deilige Morgenstjær,
Forlænges jeg mod mit Fædreland,
For hvilket dit hellige Blod udrand.

3. Men Hjertet til Reisen er saare mat,
 Min Styrke haver mig reent forladt,
 Mit Hjerter raaber og sukker i mig;
 Hent snart, o Herre, mig hjem til dig!

4. Dit Kors lad være min Vandringsstav,
 Min Ro og Hvile din hellige Grav,
 Dit Jordeklædes det rene Liin
 Min Kjortel være saa skjær og fiin!

5. Naar Sjæl og Legem da skilles ad,
 O Herre, dit Himmerigs Port oplad,
 At skue jeg maa din Sommer blid
 Og love dit Navn til evig Tid!

Mel. Dy hver, som her paa Jorden boer.

519. Der er et saligt Glædens Hjem,
 Hvor Herrens Helgen boe,
 Hvor der er evigt Lys og Dag,
 :: Dg evig Fred og Ro. ::

2. Der blomstre Paradisets Træer
 Dg Arons Mandelstav;
 Men Beien hen til Livets Land
 :: Gaaer gjennem Dødens Hav. ::

3. Dg bange sukke Støvet's Børn
 Ved Havets vilde Bred:
 Ak, gid de tunge Skyer bortdrev,
 :: De mørke Tvivl fik Fred! ::

4. Ak, stod vi dog, som Moses stod,
 Dg saae til Kanaan;
 Ei Jordans Strøm, ei Dødens Hav
 :: Os skræmmed fra dets Strand! ::

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

520. At sige Verden ret Farvel,
 I Livets Gry og Livets Kvæld
 Er lige tungt at nemme;
 Det lærtes aldrig her paa Jord,
 Vår, Jesu, ei du i dit Ord
 Hos os, som du er hjemme.

2. Hvor tidt hos dig end Trost jeg fandt,
 Naar Hjertet skjaly og Graaden randt,

Dg Verdens Bolger bruste,
 Bed Støvet hænger dog min Sjæl,
 Dg Slangen bider i min Hæl,
 Skjøndt du dens Hoved knuste.

3. O Jesu, Herre, Broder sød,
 Du kjender bedst den bittre Død,
 Du har den overvundet;
 Vor Skabning grandt og kjender du,
 Dg veed, vi Alle see med Gru
 Bort Timeglas udrundet.

4. O kom du, som engang, jeg veed,
 Du i din Faders Herlighed
 Skal klart dig aabenbare;
 Var det i Gry, var det i Kvæld,
 Jeg skyndte mig med kort Farvel,
 I Sky til dig at fare.

5. Men, kommer Døden førend du,
 Kom da iløn og hav ihu,
 Hvor mørkt der er i Graven;
 Omstraal mig, saa jeg glemmer den,
 Saly Diet paa din søge Ben,
 Saa jeg kan see Gudshaven!

6. Kom i den sidste Nattevagt
 I en af mine Kjæres Dragt
 Dg sæt dig ved min Side;
 Dg tal med mig, som Ven med Ven,
 Om hvor vi snart skal sees igjen
 Dg glemme al vor Kvide!

7. Kom som du vil! jeg veed det vist,
 Du selv har sagt, at her og hist
 Du kjendes vil paa Røsten,
 Den Røst, hvorved, trods Verdens Larm,
 Os Hjertet brænde kan i Barm
 Dg smelte hen i Trøsten.

8. O lad mig i min sidste Stund
 Det høre af din egen Mund,
 Som Aand og Liv kan tale,
 Hvor godt der er i Himmerig,
 Dg at du Bolig har til mig
 I dine lyse Sale!

9. Før Døden med en iiskold Haand
 Gjør Skjel imellem Stov og Mand,
 Bortvister Hjertets Varme,
 Indslumre skal jeg da med Lyst,
 Som Barnet ved sin Moders Bryst,
 I dine Frelserarme!

Egen Melodi.

521. Lær mig, o Skov, at visne glad,
 Som seent i Høst dit gule Blad!
 Et bedre Foraar kommer;
 Der grønt mit Træ skal herligt staae,
 Og sine dybe Rodder staae
 I Eviighedens Sommer.

2. Lær mig, o lille Træffugl, du,
 At svinge mig med freidig Hu
 Til ubekjendte Strande!
 Naar Alt er Vinter her og Jis,
 Da skal et evigt Paradiis
 Mig hisset aabent stande.

3. Lær mig, du lette Sommerfugl,
 At sønderbryde tunge Skjul,
 Som nu min Frihed twinger!
 En Drm jeg kryber end paa Jord,
 Snart flyve høit med lette Flor
 De gyldne Purpurvinger.

4. Du, som fra Skyen smiler hist,
 Min Herre, Frelser, Jesu Christ,
 Lær mig at tvinge Sorgen;
 Sving for mig Haabets grønne Flag!
 Langfredag var en bitter Dag,
 Men skjon var Paaskemorgen.

Mel. Om Himmeriges Rige saa ville vi tale.

522. Vær trostlig, Sjæl, og frygt kun ei,
 For du skal gaae den mørke Wei,
 Der, hvor alt Kjød forsmægter;
 Omfavn din Frelser, Jesum Christ,
 Hans Kjærlighed dig trøster vist,

Han ei sin Trofskab nægter,
Naar selv du Intet mægter.

2. Naar Dødens Time drager nær,
Og naar mit Døie brustet er,
Naar Tungen ei kan tale;
Da Jesus med sin Hyrdestav
Skal føre mig forbi min Grav,
Hans Livsens Ord husvæle
I Dødens mørke Dale.

3. Han til sin Faders Velbehag
Har udført min den tunge Sag,
Han har Forsoning fundet;
Han Mørkets hele Bælde brød,
Din Braad han knuste, bitter Død;
Paa ham min Tro er grundet,
Snart har jeg Seier vundet.

Mel. Som Skyggen svinder Livet bort.

523. Naar Tid og Time er forhaand,
At jeg herfra skal fare,
O Jesu Christ, min Frelsermand,
Du ville mig bevare;
Min Sjæl befaler jeg til dig,
Forlad, o Herre, ikke mig,
Frels mig af Dødens Snare!

2. Min Synd mig volder Sorrig svar,
Samvittighedens Pile
Mit Hjerte gjennemboret har;
Dog vil jeg ei fortvivle,
Men tænke trolig paa din Død
Og paa din dybe Bunde rød,
Og op mod den mig hvile.

3. Jeg af dit Legem er et Lem,
Det trøste kan mit Hjerte;
Til dig, min Gud, jeg kommer hjem
Fra Dødens Bæe og Smerte,
Thi naar jeg døer, saa døer jeg dig,
Et evigt Liv din Død for mig
I Himlen har beredet.

4. Af Graven du opstanden est,
 Jeg skal i den ei blive,
 Din Himmelfart mig trøster meest,
 Den Dødsfrygt kan fordrive;
 O, hvor du est, jeg kommer did,
 At leve der til evig Tid:
 Thi døer jeg gjerne! Amen.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

524. O Jesu, Morgenstjerne
 For Jordens ganske Bold,
 Dig tjener jeg saa gjerne
 Og gi'er mig dig i Bold;
 Lys for mig med din Naade,
 Naar jeg bortsove skal,
 Udløs mig af al Vaade
 Til Himmeriges Sal!

Mel. Jesu, Frelser, Saliggjører.
 Eller: Nu velan, vær frist tilmode.

525. Naar min Tunge ikke mere
 Sjunge eller bede kan,
 O, lad Aanden da begjere
 Kun din Fred, o Frelsermand;
 Træd da frem for mine Suf
 Og din Himmeldør opluf
 For min Sjæl, som Engle bære
 Hjem til evig Fryd og Gæde!

2. Hjem til Himmeriges Rige,
 Hjem til de Udvalgtes Tal,
 Hjem at blive Engles Lige,
 Hjem til Kongers Konges Sal;
 Hjem til hos min Gud at boe,
 Hjem til Paradisets Ro,
 Hjem til alle mine Fædre,
 Hjem til Jesu Navn at hædre!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

526. Naar sidstegang jeg lider,
Da skil dig ei fra mig,
Naar jeg med Døden strider,
Christ, lad mig skue dig!
Da skal mig Intet tynde,
Jeg skal med freidig Tro
Mig til dit Hjerte klynge
Og døe i salig Ro.

Mel. Til dig, til dig staaer al vor Lid.

527. Naar Syn og Hørelse forgaaer,
Naar ei at tale jeg formaaer,
Naar Ingen her mig hjælpe kan:
Da vær mig nær, min Frelsermand!

2. De onde Aander fra mig driv,
Og med din Aand hos mig forbliv,
Forkort mig Dødsens Kval og Bee,
Og lad mig snart dit Ansigt see!

3. En glad Opstandelse mig giv,
Baa Dommehag min Talsmand bliv,
Og lad mig i al Evighed
Lovsynge dig for Liv og Fred!

Mel. Jesu, dine dybe Bunder.

528. Naar mit Hoved sig skal bøie,
Naar sig løbne Støvet's Baand,
Fader, Fader i det Høie,
O annam da du min Aand!
Som min Frelser vil jeg mig
Overgive, Gud, til dig:
Du vil mig i Raade høre
Og til evigt Liv mig føre.

Egen Melodi.

529. Cia, min Sjæl ret inderlig
Sig fryder,
Med Lov og Priis jeg gladelig

Udbryder,
 Naar jeg betænker,
 At Jesus skjenker
 Mig Livet, han, der knuste Dødens Lænker!

2. Som Fugl, der venter Morgenstjær
 Med Længsel,
 Saa sidder jeg i Natten her,
 I Fængsel;
 Min Jesus vende
 Snart min Glende
 Til Liv og Salighed foruden Ende!

3. Straal frem, du frydefulde Dag
 Med Fromme,
 Paa hvilken Alt saa vel i Lag
 Skal komme;
 Naar Englesangen
 Og Harpeklangen
 Skal hilse Livets Sol, som er opgangen!

4. Men du, bered mig, Herre Christ,
 At vente
 Den store Morgen, naar du vist
 Vil hente
 Fra Taaredalen
 Og Jordekvalen
 Mig hjem til Himmerig, til Frydesalen!

Egen Melodi.

530. Naar skal da min Tid faae Ende,
 Jeg faae Bod for min Glende?
 Brister dog, I Baand, itu,
 Slipper løs omfider nu
 Aanden fra sin Fængselsmuur,
 Fuglen fra sit trange Buur!

2. Kom kun Død, du bringer Glæde,
 Kom, af kom, jeg er tilrede,
 Luk mit Dø, læg mig ned
 I dit Skjød til Rolighed;
 Rolig Gravens Bolig er,
 Kom kun Død og læg mig der!

3. Da min Aand vil faae at skue
 Naadens Stol i hellig Lue,
 See, hvor Livsens Strømme gaae,
 Paradisets Roser staae,
 See Guds Stad i Straalepragt,
 De Udvalgtes skjønnne Dragt.

4. Jeg ved Jesu Barm skal ligge,
 Af hans Naadebæger drikke
 Trøstens Honning, Livsens Saft
 Til en evig Sundheds Kraft,
 Iført Lysets Klædebon
 Og med Palmegreen i Haand.

5. Da jeg skal i Edens Dale
 Høre Himlens Nattergale;
 Da jeg til Guldharpens Klang
 Synge skal min Frelfers Sang,
 Høre selv det Citharspil,
 Himles Gjenlyd svare til.

6. Naar skal da min Tid faae Ende,
 Jeg faae Bod for min Glende?
 Brister dog, I Baand, itu,
 Slipper løs omsider nu
 Aanden fra sin Fængselsmuur,
 Fuglen fra sit trange Buur!

Egen Melodi.

531. Naar mit Døie,
 Træt af Møie,
 Baadt og mørkt af Taareregner,
 Seer med Længsel
 Fra sit Fængsel
 Op mod Fredens blide Eger;
 O, hvor svinder da min Bøie,
 Ikkun ved derop at see!

2. Jeg fornemmer,
 Englestemmer
 Bølge hen i fulde Chor;
 Tonestømme
 Om mig svømme

Dg forkynde: Gud er stor!
 O, hvor siger da min Sjæl
 Berden glædelig Farvel!

3. Ja, jeg skuer
 Dine Druer,
 Paradiis, den Livets Frugt;
 Dine søde
 Roser møde
 Mig nu alt med deres Lugt,
 Give Tidens Aandedrag
 Evighedens Duft og Smag.

4. Livsens Kilde,
 Jesu milde,
 Som os Himlen vandt saa huld,
 Ak, vi længes,
 Ak, vi trænges
 Under Tidens Aftenfuld;
 Naar, min Gud og Frelser, da,
 Vil du hente mig herfra?

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer.

532. Udrust dig, Helt fra Golgatha,
 Løft høit dit røde Skjold;
 Thi Synd og Død, du seer det ja,
 ∴ Angribe mig med Bold! ∴

2. Løft høit dit Glavind i din Harm
 Mod dem, som trodse dig,
 Nedstyrt dem med en vældig Arm
 ∴ Fra Lyset og fra mig! ∴

3. Da skal jeg, sikker ved din Haand,
 Ei frygte Døden meer,
 Dg glad seer da min frelste Aand
 ∴ Paa sit nedbrudte Leer. ∴

Mel. Hjertelig mig nu længes.

533. Ret inderlig jeg længes
 Imod min Hvilestund,
 Fordi mit Hjerte trænges
 Dg flaaer af Smerte kun;

Min Sjæl vil glad og rolig
Gaae ad den mørke Vej
Til Himmeriges Bolig,
Kom Jesu, tøv nu ei!

2. Jeg med dit Kors er tegnet
Paa Baae og paa Bryst,
Dg af din Kraft omhegnet
I denne sidste Dyst;
Jeg veed en større Glæde,
Naar endt er denne Gang,
Dg derfor vil jeg kvæde
En frydfuld Svanesang.

3. Af Jord vel Støvet dækkes,
Dg Græsset spirer der,
Men det skal atter vækkes
Af Engles lyse Hær;
O, da vil Christi Hænder
Mig luttre puur og klar,
Saa klar som Stjernen brænder
Dg straalers underbar!

4. Om Verden end vil friste
Dg stille for min Sands
De Skatte, jeg skal miste,
Det Guld, den Kresfrands;
Jeg agter dog kun ringe
Det skuffelige Spil,
En Skat vil Himlen bringe,
Der er for evig til.

5. Nu vil jeg ganske hvile
Mig op til Christi Barm,
Der sloves Dødens Bile,
Der lindres Kval og Harm;
Han vil mig ei forsage
Paa denne Nattevagt,
Han vil mit Suf modtage:
Min Gud, det er fuldbragt!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

534. Snart Døden mig adskiller

Fra Hustru og fra Smaa,
 Derfor min Taare triller,
 Naar dem jeg tænker paa;
 Dog vil paa Gud jeg bygge
 Mit Haab i Jesu Navn,
 At i sin Pinges Skygge
 Han lindrer deres Savn.

2. O, I maae ikke græde,
 I dyrebare Smaa!
 Selv Spurvens Unger spæde
 Hans Mildhed tænker paa;
 Han er en tro Beskytter
 For Faderløses Fjed,
 Forladte Enkers Hytter
 Besøger han med Fred.

3. Gud signe Eder Alle,
 Der var min Vandrings Lyst,
 Lad Sorgen ikke falde
 Saa tungt paa Eders Bryst;
 Lad Troen Eder styrke,
 Det er en stakket Frist,
 Da svinder dette Mørke,
 Da skal vi mødes hist!

Egen Melodi.

535. Gaa nu hen og grav min Grav!
 Jeg er træt, nu vil jeg slumre,
 Lægge ned min Vandringsstav,
 Hvor de sidste Skygger skumre,
 Lægge mig til Hvile ned,
 Fare bort herfra i Fred.

2. Al, i Verden er der foldt,
 Alt dens Lys er kun en Skygge,
 Og hvor dristigt, høit og stolt
 End vi vore Planer bygge,
 Som en Røg de dog forgaae,
 Himlen kan de aldrig naae.

3. Far da vel, o Jord! jeg vil
 Reise bort fra Savn og Trængsel,

Bort fra Glædens Gjøglespil,
 Bort fra Sorgens mørke Fængsel,
 Bort fra Skygger og Bedrag
 Gaaer jeg til den klare Dag.

4. Far da vel, det er fuldbraagt,
 Dagens Sol og Nattens Stjerne!
 Snart jeg seer en større Pragt,
 Thi jeg reiser til det Fjerne,
 Did, hvor Himlens Stjernefrands
 Straaler i en evig Glænde.

5. Til min Fader hjem jeg gaaer,
 Der er Hvilen sød og rolig,
 Og jeg veed det vist, der staaer
 Dagsaa mig beredt en Bolig.
 Hør mit Suk og gjem min Aand,
 Herre Jesu, i din Haand!

Mel. Paa Gud alene.

536. Nu har jeg vunden,
 Nu har jeg stridt min Strid,
 Nu Afskedsstunden
 Er kommen sød og blid;
 Gaf til din Hvile,
 Min Sjæl, af Verden kjed,
 Læg dine Pile
 Og Skjold og Bue ned,
 Kom nu at ile
 Til evig Herlighed!

2. Al Pritis og Wre
 Derfor i Ewighed
 Vor Fader være,
 Som saae i Naade ned,
 Og Jesu milde,
 Som led den bitter Død,
 Guds Aand, som vilde
 Os trøste i vor Nød!
 Af, det er silde,
 Kom Livets Morgenrød!

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

537. Nu Gud skee Lov, at Stunden
Er sød og blid oprunden,
Jeg gaaer til Paradiis;
Forældre, ei I klage,
Men til min Grav ledsage
Mig hen med Herrens Lov og Pritis!

2. Kan Gud vel bedre gjøre,
End mig fra Verden føre,
Der er saa syndefuld?
Den, som ei her har hjemme,
En Hjemvee maa fornemme,
Indtil han lægges ned i Muld.

3. Før var jeg Eders Glæde,
Nu sørge I og græde,
Da jeg er vel forvart;
Naar I det ret betragte
Dg paa Guds Viisdom agte,
Skal Eders Taarer tørres snart.

4. Gud ene Tiden deler,
Han saarer og han heler,
Han kjender Lidt og Stort;
Han intet Ondt bestemte,
Dg intet Godt forglemte,
Alt, hvad han gjør, er herligt gjort.

5. Naar da I see, jeg træder
For Gud i hvide Klæder
Med Livets Krone paa,
See mig med Seirens Palmer,
Med Himlens Frydepsalmer,
For Jesus yndefuld at staae:

6. Da skal I Eder fryde
Dg Begge vist fortryde,
At I har grædt for mig!
Kort Tid er kun tilbage,
Saa skal vi, frie for Klage,
Hverandre see i Himmerig.

Mel. Jesu Christ, du overvandt.

538. Stirrer ei i Graven ned
Med de taaresyldte Blikke:
Thi i Graven er han ikke,
Han er hist i Evighed!

2. Venlig staaer Guds Stjernehær,
Sine Børn Gud ei forlader;
Hisset har en kjærlig Fader
Mangen Bolig fjern og nær.

3. Bugger han dig blid i Arm,
Læg dig rolig da til Hvile!
Dobbelt venlig vil du smile,
Naar du vaagner ved hans Barm.

4. Giv ham da den gamle Dragt!
Mens du slumrer under Løvet,
Mens vi stirre ned paa Støvet,
Virker han en ny med Pragt.

Egen Melodi.

539. Med Sorgen og Klagen hold Raade,
Guds Ord lad dig trøste og raade,
Lad Hjertet i Sorgen ei synde;
Bed Døden vi Livet begynde!

2. Vi indsvøbe Liget med Taare
Dg lægge det stille paa Baare;
Men Svøbet og Baaren betyder:
Det slumrer, til Dagen frembryder.

3. Lad Hjerte og Die kun briste,
Dg Legemet lægges i Kiste;
Den Time ei borte skal blive,
Da Herren det kalder tillive.

4. Hvad før var al Ynde berøvet
Dg blandedes ganske med Støvet,
En lysende Bolig skal være
For Sjælen i Himmerigs Ære.

5. See Kornet i Jorden den sorte,
Det synes saa visseelig borte;
Men atter sin Spire det skyder,
I gyldneste Grøde frembryder!

6. O Jord, ni en Gave dig skienke,
Med Graad i dit Skjød vi den sænke;
En dyrebar Sæd du modtager,
Vi derfor dig falde Guds Åger!

7. En Sjæl i den Størhytte boede,
En Sjæl, som paa Frelseren troede,
Dg længtes med Haab mod det Høie,
Med Gud og hans Glæde for Die.

8. Du Jord, maa nu Legemet gjemme!
Gud vil det dog ikke forglemme,
Men pryde det deilig med Ære
Til evig hans Billed at bære.

9. Ja, Herre, naar Tiden er omme,
Da kalder du flux dine Fromme,
Fra Striden hernede til Freden,
Fra Gravenes Hvile til Glæden!

Mel. Død, jeg venter dig med Længsel.

540. Sørger ei for dem, der sove
Med Guds Fred i Gravens Skjød!
De paany skal Herren love
Takke høit for Hvilen sød,
Ja, for Seier over Døden,
Ungdomsliv i Morgenrøden,
Banding opad Herrens Bei
Til den Sal, som synker ei.

2. Selv han har os aabenbaret
Til de omme Hjerters Trost,
At, naar han, i Sky forklaret,
Skrider frem med Tordenroft,
Først han, som Basunen gjalder,
Gravens Folk til Lyset kalder,
Vinker saa fra Mark og By
Alle Sine op i Sky.

3. Christne, hvilken Morgenrøde,
Mange mørke Timer værd,
Naar vi, Levende og Døde,
Mødes med vor Herre kjær,
Skal i Himlens Glands og Ære

Ewig hos vor Frelser være,
 Love Gud med Englerøst:
 Husker, det er Herrens Trøst!

Mel. Som Styggen svinder Livet bort.

541. Naar vi vort Die lukke til
 I Dødens bittere Stunde,
 Da er forbi alt Verdens Spil,
 Og vi skal rolig blunde;
 Vi gaae i Graven ned med Fred,
 Og Støvet har sit Hvilested,
 Hvor der er mørkt og stille.

2. Vi saaes som Frø i Blomsterbed,
 I Herrens Urtegaarde,
 Der lægges vi til Hvile ned
 For Vinteren den haarde;
 Men Baaren kommer lys og grøn,
 Af Jordens Skjød i Klædning skjøn
 Guds Blomst til Liv udspringer.

3. Naar da en Christen slumrer hen,
 Med Haab vi skulle græde,
 Thi vi skal see ham hist igjen
 Paa Herrens Dag med Glæde;
 O Herre, hvilken Heitid stor,
 Naar evigt alle Dine boer,
 Hvor der er godt at være!

4. Kom dog, o Jesu, Frelser sød,
 Fri os af al Glende,
 Kom i din Kraft og drøb vor Død
 Og gjør paa Nøden Ende;
 Ledsag os til vort Fædreland,
 Hvor Glæden den er evig sand,
 Og Synd og Suk forstumme!

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tillid.

542. Naar jeg betænker ret den Stund
 Da jeg skal heden fare,
 Min Sjæl sig fryder mangelund,
 Som Fugl ved Dagen klare.

D Dag saa blid,
 Da al min Strid
 Skal faae en salig Ende!
 Til Glæden fød
 I Jesu Skjød
 Jeg gaaer fra min Glende.

2. Gaa, min Sjæl, vær frisk og bold,
 Glæd dig i Christ, din Herre!
 Thi Døden, som er Syndens Sold,
 Dig nu skal Frelse være.
 Straf var den før,
 Nu er den Dør
 Til Himlens lyse Rige;
 Nu er din Død
 En Søvn saa sød,
 Al Sorg med den skal vige.

3. Sorg ei, hvor du skal komme hen,
 Naar du herfra skal vige,
 Dig favner trygt en fuldtro Ven,
 Som dig vil aldrig svige;
 Guds egen Søn.
 Gjør for dig Bøn,
 At du skal hos ham blive;
 Sin Fred og Ro
 I Himmelbo
 Gud Fader dig vil give.

4. Et Sovestue er min Grav,
 Mit Legem der skal hvile,
 Paa Dødsdag staae op deraf:
 Derpaa jeg ei tør tvivle.
 Gaf ind, min Sjæl,
 Og hviil dig vel,
 Det Døde lad henfare;
 Luf Døren til,
 Naar Gud han vil,
 Du skuer Dagen klare!

5. Thi kan jeg døe saa gladelig
 Og frygter ingen Baade,
 Mit Liv er Christus visselig,

Dg Døden mig en Baade;
 Døer jeg end her,
 Jeg lever der,
 Hvor Livet ret begynder;
 Hvor Englechor
 Med Glæde stor
 Guds Salighed forkynder.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

543. See, jeg er med blandt deres Tal,
 Som engang Bidner være skal,
 Naar Stjerners Lys udslukkes;
 Jeg vaagner ved Basunens Klang,
 Ja, disse Dine skal engang
 Ved Berdens Fald oplukkes!
 O Syn!
 Guds Lyn
 Himlen tænder,
 Jorden brænder;
 Berdens Dommer
 Grefuld i Skyen kommer.

2. Men jeg skal ham som Frelser see:
 O, nu forsvinder al min Bee,
 Nu Dødens sorte Binger
 Maae gierne slaae omkring min Grav;
 Det Liv, som Herren Støvet gav,
 Jeg med fra Graven bringer!
 Kald Gud
 Mig ud
 Af mit Gjemme!
 Mig din Stemme
 Gi skal skrække,
 Men til evig Fryd opvække.

Mel. Helligste Jesu, Helligheds Kilde.

544. Zions Bægter haver Røsten:
 Baagn op, der blinker Lys i Østen,
 Baagn op, Guds Stad, Jerusaleml
 Midnatsumlm dig ruger over,

Men Herrens Time flaaer; hvo sover,
 Naar Herligheden skinner frem?
 See, Herren kommer ned,
 Stat op, tag Lampen med,
 Lad den brænde;
 Paa Jesu Bud
 Stat op, gaa ud!

Han hjem dig fører til din Gud.

2. Og Guds Kirke Stemmen hører,
 En himmelsk Glæde Hjertet rører,
 Den vaagner og staaer freidig op;
 Herren kommer, stor og prægtig,
 Af Naade stærk, af Sandhed mægtig:
 Nu rinder Morgenstjernen op!
 Af kom, du Krone skjon,
 Min Jesus, du Guds Søn,
 Min Forsøner!
 Vi følge med,
 Du har bered
 En Bolig os i Evighed.

3. Være være dig, du Høie!
 Af Gud, hvor saligt er det Die
 Som seer din Thrones Engle-Hær!
 Lyset er saa klart derinde,
 Og hver din Ben vi der gjenfinde
 Saa engleglad og engleskær.
 Hvad intet Die saae,
 Hvad aldrig Tanker naae,
 Der vi skue;
 Nu Jord, farvel,
 Stig høit min Sjæl,
 Følg Jesum ind til Livsens Bæld!

Mel. Hjertelig mig nu længes.

545. Min største Hjertens-Glæde
 Er Paradisets Baar,
 Hvor dine Børn, som græde,
 Din Trøst, o Herre, faaer;
 Naar Verden du med Være

Forvandler let og snart,
 Naar Alt deri mon være
 Skal vorde puurt og klart.

2. Da Sol og Stjerner alle
 Skal faae en Glands saa stor
 Og lade Straaler falde
 Ned paa den nye Jord,
 Ned paa det Tempels Stene,
 Hvor Gud boer midt udi,
 Paa Livsens Flod den rene,
 Som flyder der forbi.

3. Da tier hver en Trængsel
 Og hver en Klagerøst,
 Al Kreaturets Længsel
 Forvandlet er til Lyst;
 Men omkring Herrens Throne
 Med evig Seiersklang
 De gyldne Harper tone
 Til alle Helgens Sang.

4. Hvad Diet aldrig skued,
 Hvad Tanken ei kan naae,
 Af Guddomslands omluet
 Skal for Guds Folk da staae;
 Løst er hver Livets Gaade,
 Thi han, som har os kaldt,
 Gud Fader i sin Naade,
 Han er i Alle Alt.

5. Saa lader os nu lide
 Paa Guds Barmhertighed,
 At vi maa see med Blide
 Vor Faders Herlighed!
 Thi Arven er os givet,
 Og vi med Jesu Christ
 Skal fryde os ved Livet
 Evindeligen hist.

Met. Kællser, Sandhed er din Lære.

546. Amen skal jeg evig sjunge,
 Amen er min Himmelsang,

Amen raaber hver en Tunge,
 Amen blandt Guds Harpers Klang;
 Amen, her er Livets Flod,
 Amen, af hvor Gud er god!

2. Amen, Jesus Christus raade,
 Amen er hans Aand og Ord,
 Amen er hans Kraft og Naade,
 Amen er hans Daab og Bord;
 Amen er hans Liv og Død,
 Amen, hør os, Jesu sød!

3. Amen siger nu tilsammen,
 Amen, Herren gjøre saa,
 Amen, Jesu, svar nu Amen,
 Amen er dit Segl herpaa;
 Amen, stig: kom i min Favn!
 Amen, ja, i Herrens Navn!

Indhold.

Den christne Tro i Almindelighed.

Side

Lovsange og den treenige Guds Væsen og
Egenskaber (Nr. 1-20) 1

Troen paa Gud Fader.

1) Skabelsen (Nr. 21-24) 15

2) Forsynet:

a) Opbyggelsen og Bestyrelsen (Nr. 25-50) 18

b) Med Hensyn til Tidsskifterne (Nr. 51-89) 37

c) Med Hensyn til Familielivet og Bor-
gerlivet (Nr. 90-121)..... 65

Troen paa Gud Søn.

1) Jesus Kristus (Nr. 122-133)..... 82

2) Forjættelserne og Jesu Fødsel (Nr. 134-
159) 90

3) Jesu Liv og Være (Nr. 160-179) 112

4) Jesu Lidelse og Død (Nr. 180-210) .. 124

5) Jesu Opstandelse og Himmelfart (Nr.
211-235) 146

6) Jesu Regjering og Gjenkomst til Dommen
(Nr. 236-255) 163

Troen paa Gud Helligaand.

1) Den Helligaand (Nr. 256-271) 177

2) Kirken:

a) Den hellige almindelige Kirke (Nr.
272-301) 189

b) Ordet (Nr. 302-312) 208

c) Daaben og Nadveren (Nr. 313-340) 215

d) Gudstjenesten (Nr. 341-389) 231

B) Synd og Frelse:	
a) Menneskets Fald og Guds Naadefald (Nr. 390-405)	260
b) Bod, Tro og Syndsforladelse (Nr. 406-421)	272
c) Helligjørelse:	
1) Helligjørelse i Almindelighed (Nr. 422-433)	287
2) Aarvaagenhed og Bøn (Nr. 434- 462)	295
3) Verdens Fornægtelse, Jesu Efter- følgelse og Korset (Nr. 463-490)	319
4) Kjærlighed til Gud og Næsten (Nr. 491-510)	340
4) Døden, Opstandelsen og det evige Liv (Nr. 511-546)	354

Fortegnelse over Hoimessepsalmerne.

	No.	Side
1ste Søndag i Advent.....	239	165
2den S. i A.	247	170
3die S. i A.	167	116
4de S. i A.	136	92
1ste Juledag.....	140	94
2den Juledag.....	490	339
Søndag imellem Juul og Nytaar...	161	112
Nytaarsdag.....	123	82
Søndag efter Nytaar.....	162	113
1ste Søndag efter Helligtrekonger...	163	114
2den S. e. H. t.	496	344
3die S. e. H. t.	415	279
4de S. e. H. t.	170	118
5te S. e. H. t.	178	123
6te S. e. H. t.	179	124
Søndag Septuagesima.....	176	122
Søndag Sexagesima.....	177	122
Fastelavns Søndag.....	315	216
1ste Søndag i Fasten.....	314	215
2den S. i F.	450	308
3die S. i F.	243	168
Midfaste Søndag.....	282	196
Marix Bebudelses Søndag.....	135	91
Palmesøndag.....	181	125
Skjærtorsdag.....	336	228
Langfredag.....	197	138
1ste Paaske dag.....	217	149
2den Paaske dag.....	470	325
1ste Søndag efter Paaske.....	291	201
2den S. e. P.	285	198
3die S. e. P.	483	334
Store Bededag.....	402	268
4de S. e. P.	259	179
5te S. e. P.	454	312
Christi Himmelfartsdag.....	229	158
6te Søndag efter Paaske.....	264	182

			Nr.	Side
1ste Pintsedag			267	184
2den Pintsedag			260	179
Trinitatis Søndag			274	190
1ste Søndag efter Trinitatis			463	319
2den S. e. T.	e.	T.	468	324
3die S. e. T.	e.	T.	175	121
4de S. e. T.	e.	T.	502	348
5te S. e. T.	e.	T.	168	117
6te S. e. T.	e.	T.	425	289
7de S. e. T.	e.	T.	42	29
8de S. e. T.	e.	T.	427	291
9de S. e. T.	e.	T.	510	353
10de S. e. T.	e.	T.	173	120
11te S. e. T.	e.	T.	323	219
12de S. e. T.	e.	T.	451	309
13de S. e. T.	e.	T.	492	340
14de S. e. T.	e.	T.	438	298
15de S. e. T.	e.	T.	41	29
16de S. e. T.	e.	T.	542	373
17de S. e. T.	e.	T.	346	234
18de S. e. T.	e.	T.	421	286
19de S. e. T.	e.	T.	406	272
20de S. e. T.	e.	T.	399	266
21de S. e. T.	e.	T.	458	314
Alle Helgensdag			297	204
22de S. e. T.	e.	T.	501	347
23de S. e. T.	e.	T.	461	317
24de S. e. T.	e.	T.	416	281
25de S. e. T.	e.	T.	401	267
26de S. e. T.	e.	T.	477	330

Almindelig Fortegnelse over Psalmerne.

A.

	Side.
Abnet er vort Kirkeaar	231
Aand over Aander, kom ned fra det Høie	189
Af Dybsens Nød, o Gud, til dig	272
Af Høiheden oprunden er	103
Af Trængsels Torne bryde	337
Afvend fra os, o Herre mild	78
Af Gud, du kjære Fader min	340
Af Gud, fra Himlen see herned	212
Af, see til mig i Raade ned	273
Af, som en Drom er Manges Liv	15
Af, vidste du, som gaaer i Syndens Lænke	268
Aldrig er jeg uden Baade	305
Alene Gud i Himmerig	4
Allevegne, hvor jeg vanker	357
Alt iler til sin Ende	38
Altting tjener dem til Bedste	25
Alvidende, dit Die mig ransager	10
Alvidende, du kjender nøie	208
Amen skal jeg evig sjunge	377
Arbeid og bed, saa skal du faae	44
At sige Verden ret Farvel	358

B.

Befal du dine Veie	29
Betragt dit Liv, forsøm det ei	300
Bevar, o Gud, inat	64
Bevar, o Herre, i vort Sind	239
Bliv hos os, Mester, Dagen hælder	156
Bo hos os, o Gud, i Raade	71
Borivend din Brede, Gud, ved vore Sufte	274
Bort, Verden, af mit Sind og Die	323
Bryd frem, mit Hjertes Trang at lindre..	309

G.

Christ stod op af Døde.....	147
Christine, synger høit i Chor	8
Christus er fer mig korsfæstet	143

D.

Da Døden slog Herodes ned.....	113
Dag til Hvile, Dag til Glæde.....	146
Dagen gaaer med raske Fjed.....	64
Dagen nu sin Afsted tager.....	60
Dagen skrider, Tiden rinder.....	64
Dagen viger og gaaer bort.....	59
De Dage og Nætter henstride.....	307
De hellig tre Konger saa hjertensglad ...	101
De knælede med Ja mod Ja.....	245
De Rige byd, at de sig ei.....	353
De trodse hardt imod Guds Ord.....	213
Deilig er den Himmel blaa.....	100
Deiligt er Synet og listigt, hvor Brødrene bygge.....	255
Den christne Kirkes skønne Navn.....	190
Den Glæde, Verden giver.....	334
Den Grund, hvorpaa jeg bygger.....	284
Den Helt, som knuste Dødens Magt.....	160
Den lyse Dag forsvunden er.....	62
Den Naade, Gud os har betæet.....	345
Den signede Dag med Fryd vi seer.....	57
Den Sjæl, som Gud i Sandhed kjender..	342
Den som mig føder, det er Gud, min Herre	21
Den Tro, som ei vil kæmpe.....	281
Den yndigste Rose er sunden.....	104
Der er et helligt Bærg.....	281
Der er et saligt Glædens Hjem.....	358
Der er Sang i Dødningshaven.....	153
Det er Fredens Røst, der lyder.....	229
Det er fuldbragt, du har det hørt.....	243
Det er min Trøst, mit Haab, min Tre..	86
Det er saa svart, det ene Punkt.....	262
Det himmelsk klang i Englechor.....	99
Det timer nu til Julefest.....	94
Det latter nu ad Aften brat.....	214
Det luster mildt i Høst fra Bessignelsernes Hjem.....	47
Det lyder som et Tordenslag.....	173
Det vorde Lys paa viden Jord.....	201
Dig Alles Fader, Livets Gud.....	244
Dig bede vi, o Helligaand.....	181
Dig, Gud, at kalde Fader.....	350

	Side
Dig, Jesu, priser jeg af ganske Hjerte....	116
Dig, store Gud, stee Vre	52
Dig, store Herre Zebaoth.....	77
Dig takke vi, o Herre Christ.....	218
Din Aand, o Gud, har ført dit Ord.....	238
Din Kirke, gode Gud	317
Din Kjærlighed, o Frelser, os forene.....	295
Din Kraft er i den Svage stærk	23
Din Synd den gjør dig blind og lam ...	261
Dit Lys og Leide du os gav.....	80
Dit Ord, o Gud, som Duggen kvæger ...	208
Drag, Jesu, mig	163
Du bange Sjæl, hør Trøstens Bud.....	314
Du gode Hyrde, lad mig faae	226
Du Herre Christ, min Frelser est	85
Du, Herre, gav mig mine Kaar.....	78
Du ledte frem, Algødheds Gud.....	243
Du, som med et Kys fremtraadte.....	133
Dyb af Kjærlighed	73
Dybe, stille, stærke, milde.....	263
Dybt hælder Aaret i dets Gang.....	51

G.

En Gud og Alles Fader.....	254
Gia, min Sjæl ret inderlig	363
Ei frygte vi for Sorg og Nød.....	210
Ei Huus, ei Land.....	258
Ei Hørens Tal gjør seierrig.....	77
Enhver, som troer og bliver døbt.....	217
Er Gud for mig, saa træde	282
Er Gud hos mig, mit Hjerte finder	37
Er Verdens Liv ei ligerviis.....	175
Et Aar er rundet.....	232
Et Aar vi saae hensvinde.....	40
Et Barn er født i Bethlebem.....	94
Et helligt Liv, en salig Død.....	112
Et Suk igjennem Verden gaaer	262
Ewige Fader, som kjærlig regjerer	24
Ewighedens Haab og Vre.....	292

F.

Fader, Son og Helligaand	217
Falder paa dig Modgangs Hede	311
Far nu vel, vort Fædreland.....	80
Far Verden farvel.....	319
For dig, o Gud, ei gjælder Stand	78
For dig, o Gud, vi her fremtræde.....	239
Forføngeligt er Alt, hvad Verden giver..	320

	Side
Forfærdes ei, du lille Hob.....	76
For Herrens Afsyn gaaer min Bei.....	35
Forleen mig Kraft, at elske dig.....	341
Fra Gud vil jeg ei vige.....	36
Fra Himlen Herrens Aand nedfoer.....	185
Fra Himlen høit kom Engles Hær.....	95
Fra Himlen kom den Helligaand.....	184
Fra Lysets Fader til os ned.....	210
Fra Verden har jeg vendt min Hu.....	322
Kredsstyrste, Herre Jesu Christ.....	74
Fred til Bod for bittert Savn.....	201
Fryd dig, du Christii Brud.....	165
Frygt, mit Barn, den sande Gud.....	242
Fuldendt er Raadens store Bærk.....	160

G.

Gaa nu hen og grav min Grav.....	368
Gaf under Jesu Kors at staae.....	138
Giv, Herre, at dit Sandhedsord.....	212
Giv, Herre, at paa Livets Bei.....	349
Giv, jeg, o Herre, følger dig.....	18
Giv, Jesu Frelser, at jeg maa.....	291
Giv mig, Gud, en Psalmetunge.....	1
Gjør Alting klart ombord til Slag.....	76
Gjør Døren høi, gjør Porten vid.....	167
Glød dig, Zion, glød dig, Jord.....	167
Gud, Danmark luft med Bølgen blaa....	75
Gud, du al Godheds Kildevæld.....	221
Gud, du har ladet strøe.....	123
Gud, giv os Lærere, der vil.....	257
Gud har fra Evighed givet sin Søn os til Herre.....	164
Gud Helligaand, du fører.....	316
Gud Helligaand, i Tro os lær.....	179
Gud Helligaand, vor Trøstermand.....	189
Gud, hvad er jeg, at jeg tør raabe.....	314
Gud, hvor er din Godhed stor.....	12
Gud ledte mig i Barndoms Aar.....	24
Gud, naar du byder, skal det stee.....	175
Gud og Fader, Godheds Rod.....	66
Guddomsstraale, Himmellue.....	308
Guds Godhed vil vi prise.....	39
Guds Kirkes Dør det er vor Daab.....	194
Guds Menighed, syng for vor Skaber ilon	236
Guds Naade og Arvaagenhed.....	122
Guds Ord, det er vort Arvegods.....	208
Guds Priis forkynde Himlene.....	16
Guds Billie jeg veed.....	352
Gyd, o Raadens milde Fader.....	27

S.

Halleluja, Gud er min Deel	32
Han deler ud det hvide Brød	126
Han er opstanden, store Gud	158
Han skal Kronen bære	335
Han stiger op fra Jordans Bred	114
Held den Mand, som ei vil træde	287
Held os, Kirkekloffen lyder	258
Helligaand, din Priis udsjunger	186
Her komme, Jesu, dine Smaa	110
Her mødes alle Beie	249
Herre Kristus, dig til Ære	233
Herre, jeg har handlet ilde	275
Herre Jesu, kom at røre	292
Herre Jesu, som du bod	218
Herren strækker ud sin Arm	215
Hil dig, Barn i Krybben lagt	339
Himlen aabnes, Mørket svinder	235
Hvad er det for en Snakke	118
Hvert et Lys i Livets Nat	12
Hvi skælver du, naar sig Orkanen hæver ..	11
Hvi vil du græmme dig for Livet	19
Hvi vil du saa dig klage	30
Hvo er det, som mig hjærtlig favner	22
Hvo holder Vagt for Paradiis	260
Hvo Jesum med sin Mund bejsender	291
Hvo ifkun lader Herren raade	29
Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ...	250
Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ...	251
Hvo vil med til Himmerige	324
Hvor blev Guds Jord et deiligt Sted ...	351
Hvor deilig skal Guds Kirke staae	347
Hvor der er Tro paa Gud	313
Hvor er en Rædsel, som kan os forsærde ..	87
Hvor har Jordens Glæde	321
Hvor lifligt er det dog at gaae	325
Hvor salig er dog ei den Flok	297
Hvor saligt var det Ægtepar	119
Hvor seer det ud i Verdens Drk	348
Hvor stor er dog den Glæde	114
Hvor tungt, at ligge syg og mat	69
Hvordan takke vi vor Herre	298
Hærskarers Gud, med Ædmyghed	74
Hør vor Helligaastens Bøn	146
Hører til, I høie Himle	127

J.

Jdag er Naadens Tid	270
Jdag paa apostolisk Viis	254
Jdenne søde Juletid	105
Jdit Tempel møde vi	237
Jdøden Jesus blunded	149
Jdørens Baand vor Frelser laa	147
Jder selv paaminde	256
Jgjennem Nat og Trængsel	331
JGlands for Herrens Throne staaer	336
JGravens mørke, tause Gjemme	252
JGud jeg vil mig glæde	344
JHerrens Huus er godt at boe	197
JJesu Navn	82
JJesu Navn fra Hjemmets Havn	79
JJesu Navn gaae vi til Bord	65
JKorsfets Skole blev jeg sat	327
JKrigens vilde Luc	75
Jlovligt Kald, i christen Tro	253
JVerden er et Nød saa stor	172
JØsten stiger Solen op	58
Jeg bie vil, hvordan det gaaer	330
Jeg dig priser, Livets Herre	265
Jeg er en fattig Fange	355
Jeg er, o Gud, din Vandringsmand	354
Jeg er rede til at bede	312
Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer	297
Jeg gaaer til Graven, hvor jeg gaaer ...	355
Jeg gif forbildet og forblindet	265
Jeg haver været rank og ung	70
Jeg kjenner ham, hvem jeg har overgivet	115
Jeg kommer, Herre, paa dit Ord	226
Jeg løfter høit mit Die op	31
Jeg løfter Sjæl og Die op	124
Jeg som et Barn mig glæde vil	109
Jeg trindt omkring omgiben er	304
Jeg veed et lille Himmerig	192
Jeg veed, paa hvem jeg bygger	279
Jeg vil nu gaae til Herrens Bord	224
JJesu Christ, du gav mig Livet	230
JJesu Christ, du Seier vandt	325
JJesu Christ, vi offre dig	163
JJesu, din søde Forening at smage	223
JJesu, dine dybe Bunder	142
JJesu, du os give	87
JJesu dyrebare Navn	82
JJesu, Guds eenbaarne Søn	170
JJesu, Herre, lad dit Rige	207
JJesu, i din bittere Kvide	139

	Side
Jesu, i din Død er Livet.....	141
Jesu, jeg dit Kors vil holde.....	136
Jesu, Livets rige Kilde.....	266
Jesu, naadig dig forbarne.....	69
Jesu, naar vil du dog skaffe mig Hvile ..	308
Jesu, store Sejrvinder.....	124
Jesus Christus er min Klippe.....	278
Jesus Christus er vor Ben.....	277
Jesus er mit Liv i Live.....	144
Jesus græder, Verden leer.....	120
Jesus lever, Graven brast.....	156
Jesus, som iblandt os staaer.....	201
Jerusalem, din Aste jeg beskuer.....	267
Jndbyl dig, Jord, i Sorgeslæder.....	137
Jndtil vi klart Guds Ansigt see.....	199
Ingen er saa stor en Synder.....	222
Ingen Høihed, ingen Ære.....	131
Ingen paa sin Styrke bygge.....	132
Jo større Kors, des bedre Bønner.....	337
Julen har bragt velsignet Bud.....	111
Julen har Engleslyd.....	107

K.

Kast Mørkets Taagedragt, min Aand.....	294
Kjender du den Livsens Kilde.....	264
Kirken den er et gammelt Huus.....	193
Kirken den er et gammelt Huus.....	194
Klar op, min Sjæl, gjør dig bered.....	184
Kom Helligaand, Gud Herre from.....	177
Kom Hjerter, tag dit Regnebret.....	219
Kom, lad os trostigt vandre.....	332
Kom milde Gud, o Helligaand.....	288
Kom Sandheds Konge, Kristus kom....	166
Kom, store Livets Fyrste, kom.....	163
Kommer, Herren at tilbede.....	48
Kommer hid kun med de Smaa.....	217
Kongernes Konge og Herrernes Herre, dig hylder.....	73
Korsets Død min Jesus døde.....	143

L.

Lad dem, som har Forældres Navn.....	219
Lad denne Dag, o milde Gud.....	239
Lad dit Rige allevegne.....	72
Lad kun Elementer smelte.....	214
Led mig, o Gud, paa Livets Bei.....	290
Led os, Herre, ved din Haand.....	218
Lidt kun det baader, at Mesteren Huset op- bygger.....	45

	Side
Lysalig er den Tale.....	263
Lov og Priis og evig Ære.....	203
Lov og Tak og evig Priis	330
Lov og Tak og evig Ære.....	89
Lov, Priis og Tak og Ære.....	247
Lover Gud, I Christne fromme.....	204
Lover Herren, han er nær.....	238
Lovet være du, Jesu Christ	93
Lovsinger Herren, den evige Konge med Ære	5
Luf Dine op, o Christenhed	170
Lysalig, hvo som frygter Gud	246
Lær mig, o Skov, at visne glad	360
Lognens Fader vi forsage	240

M.

Med høi og festlig Jubelklang	88
Med os det har slet ingen Nød	196
Med sin Alabasterfrutte	119
Med Sorgen og Klagen hold Raade....	371
Med Spottens Rør i fromme Hænder...	134
Med Synd det kom, med Sorg det gaaer	352
Med Bemod og med Andagt træde	249
Milde Jesu, giv mig Raade.....	294
Mildhed, Kjærlighed og Glæde.....	13
Mig længes nu at træde.....	216
Mig tjene alle Ting til Gavn	25
Min Bøn jeg sender	23
Min Frelser er min Hyrde god	198
Min Gud, dit Navn jeg prise vil	20
Min Gud, du kaldte mig	295
Min Gud, mit Eet og Alt.....	345
Min Harpe jeg til Sang om Bjerget stemmer	161
Min Jesu, aldrig skal jeg glemme.....	83
Min Jesu, du min Sjæletrøst.....	327
Min Jesus han er mig	84
Min Sjæl, hvi vil du græmme dig.....	20
Min Sjæl og Aand opmuntre dig.....	158
Min Sjæl, om du vil nogen Tid	289
Min Sol, min Lyst, min Glæde	102
Min Stand det er en Bondes Stand....	81
Min største Hjertens Glæde.....	376
Mind, o Jesu, tidt mit Hjerte	145
Mindes vi en fuldtro Ven	229
Mit Hjerte altid vanfer	96
Mit Die seer, o Gud, til dig.....	343
Mørke over Jorden ruger	202
Mørket skjuler Jorderige.....	129

N.

Naar jeg betænker ret den Stund	373
Naar mig den sidste Ben forlader	312
Naar min Tunge ikke mere	362
Naar mit Hoved sig skal bøie	363
Naar mit Die	365
Naar sidstegang jeg lider	363
Naar skal da min Tid faae Ende	364
Naar Syn og Hørelse forgaaer	363
Naar Tid og Time er forhaand	361
Naar Tvivl og Angst omspænder mig ...	326
Naar vi i største Nød mon staae	275
Naar vi vort Die lukke til	373
Naglet til et Kors paa Jorden	137
Nat. Søvn og Leie, far nu vel	53
Natten søger træet sit Hjem	53
Naturen h Ider Vintsefest	187
Nu bede vi den Helligaand	180
Nu Blomstertiden kommer	46
Nu bør ei Synden mere	215
Nu falmer Skoven trindt om Land	49
Nu Gud skee Lov, at Stunden	370
Nu har jeg vunden	369
Nu hviler Mark og Enge	61
Nu jeg i Jesu Christi Navn	57
Nu kom der Bud fra Englehor	91
Nu lukker sig mit Die	65
Nu nærmer sig vor Vintsefest	182
Nu rinder Solen op	55
Nu ringer alle Klokker mod Sky	234
Nu strider Dagen under	59
Nu takker Alle Gud	7
Nu titte til hinanden de favre Blomster smaa	43
Nu vaagne alle Guds Fugle smaa	58
Nu velan, vær frisk tilmode	63

O.

O Christne, fremfor alle Dage	108
O Christne, føler hellig Glæde	155
O du, de Angergivnes Ben	121
O Frelser, til dit Nadverbord	225
O gode Gud, jeg takker dig	69
O gode Gud og Fader, hør	19
O gode Gud, vi talke dig	18
O Gud, du har med Faderhaand	245
O Gud, du seer mig og du veed	226
O Gud, Fornuften fattet ei	305

D Gud, hvor er din Godhed stor.....	267
D Gud, hvor Lidet uden dig	301
D Gud, som Tiden vender	40
D Gud, vor Gud, vi prise dig.....	11
D Held os, at vi kjende dig.....	170
D Helligaand, du Skat saa skjøn.....	179
D Helligaand, med evig Trøst	183
D Helligaand, vor Bistand vær	301
D Helligaand, vort Hjerter kjær	178
D Herre Christ, dig til os vend.....	190
D Herre Christ, din Stjerne staaer	206
D Herre, din er Aanden	257
D Herre Gud, din Lære	122
D Herre Jesu, mit Levnets Lys.....	357
D Herre, kommer Sorgens Stund herne	315
D Hjertenskiære Jesu Christ.....	144
D, hvor maa min Sjæl bedrøvet	140
D Jesu Christ, hvor est du blid.....	228
D Jesu Christ, saa lod dit Ord.....	241
D Jesu Christe, Menighedens Herre	200
D Jesu, du al Naadens Væld	346
D Jesu, du saa mangelund	141
D Jesu for din Pine	284
D Jesu, hør mig for din Død	307
D Jesu, Morgenstjerne.....	362
D Jesu, Præst i Ewigbed	118
D Jesu, som	112
D Jesu, søde Jesu dig	230
D Jesu, ved dit Altars Fod	227
D Jesu, Verden vid og lang	98
D Jesu, vor Forsøner.....	106
D Kjære Sjæl, frygt aldrig meer.....	338
D Kjæreste Sjæl, op at vaage.....	146
D min Jesu, gid jeg kunde	141
D salig Fryd, vor Jesus er opstanden....	153
D see med Fryd, du frelst Jord	162
D Sjæl, hvor blev de gode Ord	222
D store Kænge, du kan ei.....	116
D store Gud, din Kjærlighed	83
D store Gud, vi love dig	2
D vaagner op af Verdens Dromme	269
D Vægtestand	244
Om et Guds Barn jeg være vil	293
Om Lykken var mig end saa huld	345
Om Salighed og Glæde	191
Op, al den Ting, som Gud har gjort....	15
Op alle Folk paa denne Jord.....	209
Op, glædes Alle, glædes nu	92
Op hver, som Jordens Kreds bebyer	6

	Side
Op, min Sjæl, thi Sol er oppe	56
Op Sjæl, bryd Sønnen af	150
Op, Synder af din Dvale	271
Op, thi Dagen nu frembryder	90
Ophold os, Herre, ved dit Ord	200
Opstanden er den Herre Christ	148
Os Alle af det faldne Røn	288
Over Kedron Jesus træder	128

P.

Paa Gud alene	34
Paa Jerusalem det ny	192
Pengene, som Judas slængte	134

R.

Reis op dit Hoved, al Christenhed	171
Ret inderlig jeg længes	366
Rind nu op i Jesu Navn	54

S.

Saa frelles vi fra Synd og Død	110
Saa hvil nu Vlet i hellig Fred	259
Saa samles vi til vore Fædre	250
Saa vidt som Solens Straaler stige	318
Savn og Møie	356
See, Herrens Magt gjør Falskhed blivd ..	135
See, hvordan de Jesum slæber	130
See, hvor det godt og listligt er	70
See, hvor nu Jesus træder	125
See, jeg er med blandt deres Tal	375
See, Marken taber nu sin Pragt	51
See Markens skjønne Lilier	121
Seer jeg Naadens Frelsermand	357
Send, o Gud, din blide Fred	71
Sig Maanen langsomt hæver	62
Sin Menighed har Christus kjær	197
Sjælesorger fra det Høie	182
Skal Kjærlighed sin Prøve staae	349
Skjøn er den Jord, som vi betræde	14
Skriv dig, Jesu, paa mit Hjerte	138
Snart Døden mig adskiller	367
Snart Livet gaaer til Ende	337
Solen i sin klare Glæde	26
Som Bølgen harmsuld banker	328
Som den gyldne Sol frembryder	151
Som Hjertes staae i Glædens Stund	199

	Side
Som Klippen Herrens Løfter staae.....	176
Som Markens Blomst henvisner sage....	248
Som Morgendug mit Liv henvinder.....	354
Sorrig og Glendighed.....	276
Sorrig og Glæde de vandre tilhobe	28
Sov nu, mit Barn, sov sødelig	68
Staa fast, min Sjæl, staa fast	303
Stadig Kamp vort Liv maa være	302
Stemmer Alle op at sjunge.....	42
Stirrer ei i Graven ned	371
Stor er du, Gud, utalte Engles Hære...	9
Store Gud, min Fryd og Glæde.....	33
Sving dig op, fersagte Sjæl.....	310
Syng høit, Guds Folk, det er fuldbragt..	140
Søde Jesu, Davids Rod	93
Søde Jesu, vi er her	237
Søndag Morgen fra de Døde	214
Sørg ei, om end du tynnes	334
Sørger du endnu, min Sjæl	329
Sørger ei for dem, der sove.....	372

I.

Tag det sorte Kors fra Graven.....	152
Tak, Fader, for dit Guddomsord	238
Tak for al din Fødsels Glæde	90
Tak, vor Fader i det Høie	205
Til dig alene, Jesu Christ.....	286
Til dig opløste vi vor Bøn	8
Til Ende Aaret haster	38
Til Himmels foer den Verdens Drot	159
Til Himlen rækker din Miskundhed, Gud..	13
Tunger af Ild og dog Prædiken mild....	256

II.

Udbryd, hver Sjæl, i Seiersfang.....	154
Ubrust dig, Helt fra Golgatha	366

B.

Baagn op, med gylden Straalekrands ...	234
Baagner op, en Stemme byder	174
Bandrer mellem Liv og Død	333
Bed Gallilæerhavets Bred.....	117
Bec mig, at jeg saa mangelund	220
Velkommen hid	37
Velkommen igjen, Guds Engle smaa....	98
Velmodt, I Christne fromme.....	202

	Side
Verdens Igjensødelse	157
Vi bede, hjælp os, Jesu Christ.....	352
Vi med Bedrøvelse	199
Vi samles for dit Aasyn her.....	236
Vi forrigfulde knæle ned	50
Vi takke dig, vor Fader	66
Vi troe, vi Alle troe paa Gud.....	1
Vor Duff og Dug er alt beredt	65
Vor Fader, du hvis Guddomshaand	259
Vor Gud, du ene kjender grandt.....	173
Vor Gud er idel Kjærlighed	340
Vor Gud, han er saa fast en Borg	168
Vor Herres Jesu Mindefest.....	228
Vor Jesus kan ei noget Herberg finde....	101
Vor Sang skal festlig lyde	42
Vor Sjæl er dertil født og baaret.....	17
Vor Tanke bort fra Jorden iler.....	247
Vor Tro er den Forvisning paa	279
Vor Trængsel gjør os trætte.....	331
Vort Løsen er vor Tro og Daab.....	195
Vort Maaltid er tilende.....	68
Vort Maaltid vi beslutte nu	67
Vær priset, du Gud Helligaand.....	178
Vær takket, Herre, du som slaaer	169
Vær trøstlig, Sjæl, og frygt kun ei.....	360
Vær trøstlig, Zion, Jesu Brud.....	205
Vær velkommen, Herrens Aar.....	231

3.

Zions Bægter hæver Røsten	375
---------------------------------	-----

H.

Engstet under Lovens Brede	140
----------------------------------	-----

157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500

3

10

Sonntag unter Abend Stube 140

...

...

